Milliyet
YAYINLARI

Emin Çölaşan

Yalçın Nereye Koşuyor?..

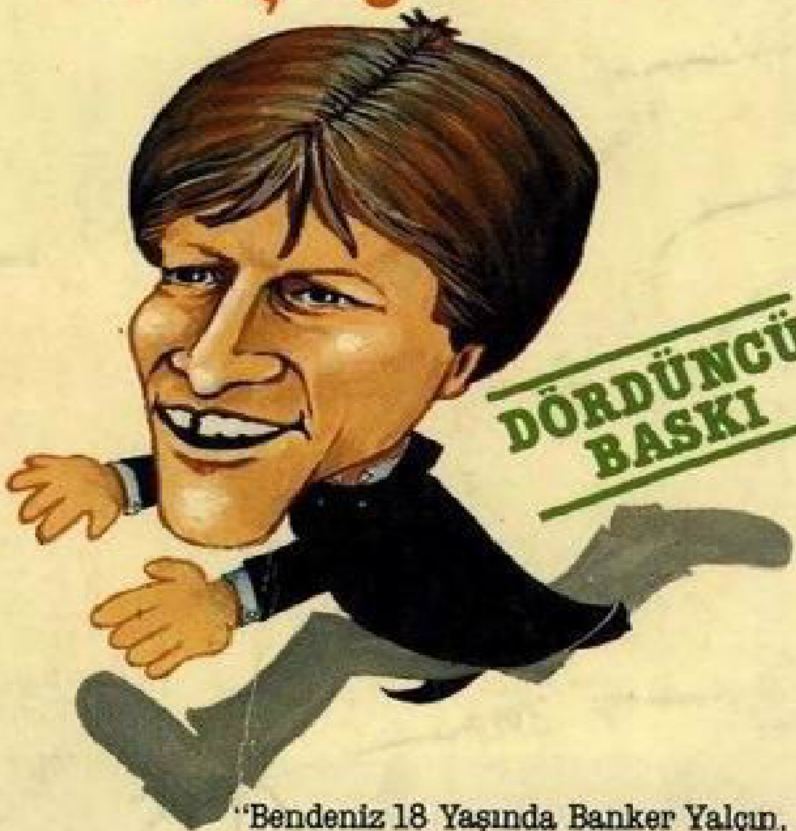

DÖRDÜNCÜ BASKI

"Bendeniz 18 Yaşında Banker Yalçın,
Paracıkları Bana Emanettir Halkın..."

YALÇIN NEREYE KOŞUYOR?

Emin Çölaşan

Milliyet Yayınları - 1985

Önsöz

Bundan bir süre önce gazetedeki masamda bir mektup buldum. Mektup, banker Yalçın Doğan'dan geliyordu. Yalçın'ı isim olarak tanıyordum. Hatta "Banker Skandalının Perde Arkası" adlı kitabımda kendisinden iki ayrı yerde söz etmiştim... Çünkü Yalçın ortaokul mezunuydu ve bildiğim kadarıyla İller Bankası'nın çaycısı iken 18 yaşında birdenbire banker oluvermişti. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir şey olamazdı. Yalçın mektubunda, diğer bütün bankerler dışarıda iken kendisinin 25 yıla mahkûm olduğunu yazıyor ve "Gerçek bir roman" olan hayatını kaleme almak istediğini belirterek "Sayın Emin abi, acaba bu konuda bana yardımcı olur musunuz? Ayrıca bu konuda bana neler tavsiye edersiniz?" diye soruyordu.

Gazeteci olarak pek çok mektup alırız. Ama bu mektup ilgimi çok çekmişti. Kendisine yardım edeceğimi bildirdim. Tavsiye olarak da dedim ki: "Mutlaka dürüst yazmalısın". Banker olduğuna göre bir sürü üçkâğıt yapmışsındır, pek çok insana kazık atmışsındır. Bunları dürüstçe ve olduğu gibi anlatmazsan yazdıkların hiçbir işe yaramaz. Bu şartları kabul ediyorsan, yazdıklarını bana gönder. Ben de sana fikirlerimi ve görüşlerimi bildiririm... Yalçın yazmaya ve yazdığı bölümleri bana göndermeye başladı. Görüşme olanağımız olmadığı için aramızda yoğun bir yazışma başladı. O gönderdikçe ben okuyor ve ortaya nefis bir hikâye çıktığını görüyordum. Bazı bölümlerde kahkahalarımı tutamazken, bazılarında gerçekten duygulanıyordum. Yalçın insanı bazen kızdıran, bazen güldüren, zaman zaman "Helâl olsun Yalçın sana" dedirttiği gibi zaman zaman da "Ayıp ettin Yalçın" dedirten gerçek bir serüven yaşamıştı... Ve en önemlisi o serüveni bütün dürüstlüğü ile yazıyordu. Attığı ve yediği kazıkları, yaptığı üçkâğıtları, sorumsuz davranış ve hatalarını, içindeki hırs ve ihtirasları hemen hiçbirimizin yapamayacağı bir mertlik ve olgunlukla anlatıyordu. Olay beni artık içine almıştı.

Yalçın'ın gönderdiği yazılar belli bir aşamaya gelince bunları kitap yapmaya karar verdiğimi kendisine bildirdim. Kendisinin amacı da zaten aynıydı... Kabul etti... O günden sonra Yalçın'ın notlarıyla ve yazdıklarıyla aylarca uğraştım ve bunları kitap olarak yeniden yazdım. Tabii bu arada kitapta adı geçen kişilerden çoğuyla tanıştım ve Yalçın'ın yazdıklarının doğru olup olmadığını araştırdım... Yalçın

doğruları yazıyordu. Bu kişilerin hepsine ayrıca, bu çocuğun dolandırıcı olup olmadığını da sordum. Hiç kimse bana "Evet" demedi. Herkesin söylediği aynıydı: "Çok zeki, ama aynı zamanda çok saf ve iyiniyetli bir insandı. Türkiye'nin en büyük iş adamı olmayı düşlerdi. Hayaller içinde yaşar, fakir bir aileden gelmiş olmanın ezikliğini üzerinden atamazdı. Birisi kendisine ilgi gösterince, ya da önemli bir insan olduğunu söyleyince artık o insana canını verirdi. Çevresini fırsatçılar ve yağcılar sarmıştı. Parasını ve mal varlığını saflığı, tecrübesizliği, cahilliği ve kendini çok akıllı zannetmesi yüzünden böylelerine kaptırdı."

Bu kitabı okuduğunuz zaman sizler de elbette ki kendi yargılarınıza varacak ve Yalçın için notunuzu kendiniz vereceksiniz. Bu kitap yayına hazırlandığı sırada Yalçın'ın yazdıklarının tümü elime geçmemişti. Bu durumda ya bu kitabı çok geciktirecek ya da olayın tümünü iki ayrı kitap yapacaktım. Ben ikinci yolu seçtim. Bunun devamı olan ikinci kitabın da bir süre sonra çıkacağını umuyorum. Evet, sevgili okuyucu, 1962 doğumlu Yalçın Doğan bu kitabın yayınlandığı 1985 yılında 23 yaşında ve 25 yıla mahkûm... Bu ilk kitapta Yalçın'ın 17 ve 18 yaşında başına gelenleri ve yaşadıklarını okuyacaksınız. Yalçın'da macera bol, hikâye bol... Başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmemiş... 19 ve 20 yaşında yaşadıklarını ise size ikinci kitapta anlatacağım.

Yalçın Doğan bu dünyada herhalde 18 yaşında banker olup halktan büyük paralar toplayabilen tek insandı... Bilebildiğim kadarıyla da hayat hikâyesi kitap olarak yayınlanan "en genç" insanlardan biri... Belki bunun da dünyadaki tek örneği... Acaba 18 yaşındaki kaç kişinin hayat hikâyesi kitap konusu olmuştur? 18 yaşındaki bankerimiz Yalçın Doğan şimdi hapisteki tek banker. Diğer bankerler gibi karşılıksız çek senet vererek dolandırıcılık yapmış olmaktan 25 yıl hüküm giymiş. Başka bir suçu yok. Oysa bütün diğer bankerler dışarıda. Gerçek üçkâğıtçılar, dolandırıcılar, vurguncular ve kötü niyetliler ellerini kollarını sallayarak aramızda geziyorlar... Banker olayını yaratıp yüzbinlerce insanın canının yanmasına neden olanlar da aramızda... Hangi görevlerde olduklarını sizler de benim gibi biliyorsunuz.

O halde burada soruyorum: Acaba Türkiye'de banker olaylarının tek sorumlusu 25 yıla mahkûm Yalçın Doğan mıydı? Banker olayını yoksa tek başına Yalçın mı yaratmıştı da şimdi bunun cezasını tek başına çekiyor? Bilmiyorum...

Bu çalışmada yardımını gördüğüm, güç ve destek aldığım herkese teşekkür etmeyi bir görev biliyor ve bu kitabın gerçek sahibi olan Yalçın Doğan'ın özgürlüğüne en kısa zamanda kavuşmasını diliyorum.

Emin Çölaşan, Şubat 1985

Banker Tanker adlı oyundan...

Bir bankada çaycı iken 18 yaşında banker oluveren Recai'nin yaşamından esinlenen Banker Tanker adlı oyundan alıntı...

"Hazır mıyız, hazır mıyız Banker Tanker oyununa?

Senin tipin iyi gider

Ben mi?... Ben nasıl olurum?

Aklım basmaz bu işlere,

Af olur başkasını bulun,

Çok koşarsam yorulurum

Hiç yorulmadı bankerler

Sabırla beklediler

Ben şimdi banker mi oldum?

Hayır, daha olacaksın

Ne oldum, şimdi peki?

Sen bir bankada çaycısın

Hani nerde banka?

Öküz içti

Öküz nerde?

Dağa kaçtı

Dağ nerde?

Yandı bitti kül oldu

Kadın (Kocasına): Paraları yatırdın bankaya, durup durur öyle. Bak Zekâi beylere, yatırdı bankere parasını, kırk bin alıyor ayda tıkır tıkır. Kıytırık Naciye mebus karısı gibi yaşıyor. Yeni bir yemek takımı almış, nispet olsun diye gösteriyor bana. Allahın günü et alıyorlar kasaptan. Ya biz?... Elâlem inci ayıklıyor, biz ekmek sayıklıyoruz. Para bundan sonra bankada değil, bankerde duracak. Para parayı doğuracak. Her ay salla başını, al kırk bin lira maaşını. Ekşitme suratını öyle. Biz de köşeyi dönelim, günümüzü gün edelim. Tamam mı herif, verdin mi karanını?

Bir adam: Aman ne yaptın birader... Bunlar çapulcu, tokatçı... Paranı yerler. Keleklerin parasını meleklerle yerler.

Diğer adam: Yesin... Helâl olsun. Elâlemin keyfinden bana ne? Ben aldığım faize bakarım. Yesin... Kazanıyor ki yiyor, anasının ak sütü gibi helâl olsun. Sen kazan, sen de ye meleklerle.

İşçi emeklisi: Yirmi beş yıllık işçilikten emekli oldum. Tazminatımı aldım. Tam bir milyon üçyüz bin lira. Bir işe yatırırsam batırırım. En iyisi borçları kapatıp geri kalanım bankere yatırmak. Getirdiği faizle çoluk çocuk gül gibi yaşar gideriz. Oğlan onbeş yaşını geldi. Artık sünnet bile ederiz.

Başlıyoruz…

Allah hiç kimseyi fakir yapmasın sevgili okuyucular,

Ama bunun daha da beteri var. Hem fakir, hem de uyanık olmak çok kötü bir şey… Çünkü o zaman içinde bulunduğunuz eksikliklerin bilincine varıyorsunuz. Bir yanda bu fakirliği ezip geçmek için bir şeyler yapmak istiyorsunuz, öte yanda ise hiçbir şey yapamıyorsunuz. Toplumun bütün engelleri sizin önünüze çıkıyor ve siz bu engelleri aşamıyorsunuz… Ben bu engelleri bir ara aşmayı becerdim ve tam "Bu seter de yırttım" dediğim sırada sırtım tekrar mindere yapıştı. Kendimi bir anda zirvede buldum ve sonra… Sonra düştüm. Zirveden aşağıya paldır küldür yuvarlandım… Acaba beni birileri mi arkamdan itti, yoksa kendi hatalarım, toyluğum ve cahilliğim yüzünden mi yuvarlandım? Bu soruların cevabını siz de lütfen kendi kafanızda vermeye çalışın. Bu kitabı okuyunca elbette ki kendi yargılarınıza varacaksınız. Babam Ali Doğan MTA'da şofördü. Kendimi bildiğim günden beri babamın eve getirdiği devlet memuru maaşıyla geçinmeye çalıştık. Babam görevi nedeniyle Ankara'da pek bulunmazdı. Sık sık araziye çıkar ve uzun süre gelmezdi. Bütün küçüklüğüm boyunca babamı bu yüzden çok az görebildim. Biz evde iki abim, ablam ve annemle oturur, babamın gelmesini beklerdik. Babam Ankara'nın Varlık Mahallesi'nde borç harç başımızı sokacak küçük bir daire aldığı için hiç değilse kira vermiyorduk. Babam yıllar sonra emekli olunca evin geçimine katkıda bulunabilmek için mahallede bir su tesisatı tamir dükkânı açtı. Yaşar abim MTA'da ambar şefi, Ahmet abim muhasebeci. Annem ve ablam ev kadını…

Ben küçüklüğümden beri cin gibi akıllı bir çocuktum… 1 Şubat 1962 günü doğmuşum. Kendimi bildiğim günden beri içimde büyük para kazanma hırsı vardı. Kimimizin zor geçindiğini anlıyordum. Babam bana harçlık veremeyince okul arkadaşlarımın yanında küçük düştüğümü, onlar simit ve gazoz alırken beş kuruşsuz dolaşmak zorunda kaldığımı biliyorum. Çalışkan bir öğrenciydim ve ilkokuldaki öğretmenlerim bu nedenle bana sık sık kırmızı kurdele takarlardı. Ama parasızlık yüzünden hep eziklik duyardım. Bu durum böyle gidemezdi. Bizim mahallede Ziya Gökalp İlkokulu'nda okurken kendi kendime uzun uzun düşündüm ve bir şeyler yapıp para kazanmaya karar verdim. Aslında bizim mahalledeki okul arkadaşlarımın çoğu

fakirdi ama onlar uyanık olmadıkları için durumlarının farkında değillerdi. Böyle olunca da, para kazanmak için falan hiçbir girişimleri olmuyordu.

Onbir yaşımda, yani 1973 yılında mahallede “Kader-Kısmet” satmaya karar verdim. Dördüncü sınıfa gittiğim o günlerde okuldan çıkar çıkmaz satışa başlıyordum... 25 kuruşa kader kısmet çektirirken bazen günde 2,5 lira yolumu bulduğum oluyordu. Benim için iyi paraydı. Hatta bazen de işler çok iyi gidiyor ve 5 lira kazandığım bile oluyordu. İlkokulu bitirdiğim yıl kendime bir tornet yaptırıp Yenimahalle pazarında çalışmaya başladım. Pazara meyve sebze almaya gelenlerin alışverişini tornetimle evlerine götürüyordum. Zayıf, cılız, sarı suratlı bir çocuktum. Bazı müşterilerim beni çok severlerdi ve her hafta mutlaka beni bulup aldıklarını bana taşıtırlardı... Ben ilkokulu bitirmiştim ama babamdan harçlık istemeye hâlâ utanıyordum.

Tornetle pazarda çalışırken, fazla uyanık olmam nedeniyle bazı düzen bozukluklarını keşfettim. Burada 30-40 kadar tornetçi çocuk vardı ve hepsi rastgele çalışıyordu. Dolayısıyla bazıları günde 5 lira kazanırken, bazıları 50 lira kazanıyordu. İşleri bir yerde şansa kalmıştı. Ben hemen kafayı çalıştırdım ve yanıma dayımın oğluyla mahalleden bir arkadaşımı da alıp bunları örgütlemeye başladım. Üçümüz bunları toplayıp şöyle dedik.

— Bundan sonra bütün tornetçiler sıraya girecek ve müşteri bu sıraya gelip tornetçiyi alacak. Böylece herkes eşit miktarda para kazanacak...

Her yeniliğe olduğu gibi buna da biraz direnmeler oldu ama biz üçümüz bu direnci kırmayı başardık. Sonuçta ben tornetçiliği bıraktım ve sadece bunların sıra işiyle ilgilenmeye başladım. Her tornetçiden günde bir lira “Sıra kirası" alarak günlük kazancımı 30 liraya getirdim. Ayrıca kendi tornetimi de 10 liraya kiraladım ve günde 40 lira kazanmaya başladım. Sıraya uymak istemeyen tornetçileri belediye zabıtasına ihbar ediyordum. Bir de pazardaki küfeciler vardı. Aslında onları da örgütleyip sıra parası almak için çok düşündüm ama onlar bizden daha iri yarı oldukları için sözümüzü geçirmemiz mümkün olmadı. Ancak Yenimahalle pazarı haftada bir gün olduğu için, kazandığım bu para beni tatmin etmiyordu. Kendime bir iş aradım ve Kâzım Karabekir Caddesindeki BP benzin istasyonunda otobüs yıkayıcılığına başladım. En kısa zamanda burayı da örgütledim ve

benden daha küçük dört beş çocuğu yanıma aldım. Otobüsleri bu çocuklar yıkıyor ve ben onları denetliyordum. Paraları da ben alıp onlara uygun miktarda bir şey veriyordum.

Benzin istasyonunun patronu olan Ali Orhan Birol beni çok sevmişti. Sonraki günlerde benim, orada bulunan büfenin işletmesine yardımcı olmamı istedi. Bu sırada ilkokulu bitirmişim ve ortaokula gidiyorum. Okul saatleri dışında büfede çalışmaya başladım. 1975 yılında günde 75 lira kazanıyordum ve benim için çok iyi paraydı. Büfede hiçbir üçkâğıtçılık yapmadım ve yolumu bulmadım. Ne kazanırsak hasılatı olduğu gibi patrona veriyordum.

Ortaokula devam ederken, henüz birinci sınıfta beni okul kooperatifinin başkanlığına seçtiler. Teneffüs ve öğle tatillerinde kooperatifte öğrencilere simit, gazoz gibi basit şeyler satıyordum. Kooperatifin 5 liralık pay senetleri vardı. İleride belki değer kazanır diye ben de bunlardan birkaç tane almıştım. Kooperatifte de yolumu bulmayı hiç düşünmemiştim. Hiçbir avanta sağlamıyordum. Müdürümüz Tahsin bey'in “Aferin Yalçın” demesi bana yetiyordu. Ancak bize mal satan simitçiler ve gazozcular bana günde iki adet “caba” verirlerdi. Bunları istersen kendin yiyip içersin, istersen satarsın. Ben genellikle satardım ve parası benim olurdu.

Aslında çalışkan bir öğrenciydim ama hem kooperatif çok zamanımı alıyordu, hem de akşamları benzincide çalışıyordum. Bu yüzden ortaokulu 1978’de, beş yılda bitirebildim ve Akşam Ticaret lisesine kaydoldum. Sonraki yıllarda lise tahsilimi sürdürmedim. Kaderin beni nerelere sürükleyeceğini o yıllarda elbette ki bilemiyordum. Hem ilkokulda, hem de ortaokulda okurken babamdan para istemeye her zaman utanmışımdır. Kendisi arada sırada bana küçük harçlıklar verirdi ama ben hiç istemedim. Zaten babamı o kadar az gördüm ki... Babamla ilişkilerim aslında çok kötü değildi. O’nu severdim. Ama bazen da beni çok kızdırırdı. Meselâ evde televizyon seyrederken haberler bitince gidip kapatır... Hâlbuki ondan sonra bir film var ve ben o filmi seyretmek istiyorum. Böyle durumlarda babama çok kızardım.

Annemi çok severim. Annem, babamın dördüncü hanımıdır. O’na her zaman para yardımı yapardım ama babama bunu hiç söylemezdik. Meselâ tornetçilikten 30 lira kazandıysam, 25 lirasını gidip anneme

verirdim. Benzincideki büfede çalışırken de verirdim ama dediğim gibi babama bunu duyurmazdık. Anneme para verdiğimi duysa, babam belki vermez diye düşünürdüm.

1976 yılında ortaokul son sınıfa gelmiştim. Ancak iki dersten ikmale kaldığım için diplomayı iki yıl sonra ancak alabildim. 1976 sonlarında benzincideki işimi bırakıp, muhasebeci olan Ahmet ağabeyimin yardımıyla bir mimarlık bürosunda ayak işlerinde çalışmaya başladım. Buradaki işimi de çok sevmiştim ama artık kafamda kesin bir fikir belirmişti. Hep bir çay ocağım olmasını istiyordum. Geceleri yatarken bu hayalle uykuya dalıyordum. Bunun da sebebi, benzin istasyonunda büfeyi çalıştıran Yaşar'ın orada ayrıca bir çay ocağı vardı. Yaşar çay ocağına sabahları bir uğrar, çalışanların parasını verdikten sonra çekip giderdi. Ama adamda büyük bir rahatlık vardı. Çay ocağı sayesinde hem evini geçindiriyordu, hem de kendisine Murat 124 bir araba almıştı. Yanında beş altı eleman çalıştırıyordu. Ben 1976 yılında 14 yaşında bir çocuktum ve artık çay ocağı hayalleri ile yaşıyordum. İçimde küçük yaştan beri var olan zengin olma isteği de giderek artıyordu. İnşallah günün birinde bir çay ocağım olursa hem zengin olur, hem de sevdiğim bir kızla evlenebilirdim.

Mimarlık bürosundaki işlerimi önce biraz yadırgadım. Benzinciden sonra bu işler bana hiç öğrenilemeyecekmiş gibi geliyordu. Bütün dikkatimi vererek bütün işleri kısa sürede öğrendim. Yaptığım tek iş, yapılacak inşaatların ruhsatlarını takip etmek ve bunları belediyeden en kısa zamanda çıkarmaktı. Ayda 900 lira maaş, ayrıca her ruhsat için 500 lira prim alıyordum. Büyük paraydı. Büronun sahibi olan Cahit ve Ercan beyler benden son derece memnundu.

İlk iş olarak kendime elden düşme küçük bir motorlu bisiklet aldım. İş takibine bununla gidiyor, ancak taksiyle gittiğimi söyleyerek taksi parasını cebe atıyordum. Cahit Bey'in arkadaşları da belediyede ruhsat takibi işleri olursa bana yaptırmaya başlamışlardı. Ben de yaptığım işe göre yolumu buluyordum. Bu işleri yaparken belediyede ve Fen Amirliği'nde ilgili kişileri kafaya almıştım. Bunlara rüşvet veriyordum ve yemek yediriyordum. Yaşım 14 olduğu için beni hem seviyorlardı, hem de başlarına bir iş açmayacağımı biliyorlardı. İşin hep böyle gitmesine dua ediyordum. Vaziyet iyiydi ve teşkilatı kurmuştum. Kazandığım paradan anneme de veriyordum.

Bir gün motorlu bisikletimi çaldılar. Ben hüngür hüngür ağladım. Çok üzülmüştüm. Moralim de bozulmuştu. Annemden ve babamdan bu yönden azar işittim. Canım çalışmak bile istemiyordu. Ercan Bey'den 15 gün izin istedim ve bir arkadaşımla birlikte İnebolu'ya amcamın yanına gittim. 1977 yılı Ağustos ayında hayatımın ilk tatilini yaptım ve amcamla birlikte ilk defa rakı içtim. Rakının tadını öğrendim.

Tatilden iki gün geç döndüm. Ankara'ya geldiğimde Ercan Bey'e telefon ettim:

— Ercan Bey biraz geciktiğim için özür dilerim... Ama geldim.

— Sen neredesin be? Senin yüzünden tatile çıkamadım. Yer ayırtmıştım, iptal ettirdim mecburen.

— Ercan Bey özür dilerim. Amcam hastaydı.

Patron telefonu kapattı. O'nun böyle davranması iyiye alâmet değildi. Yüreğim hop etti. Türlü tahminlerle sabahı zor ettim. Güzelce giyinip işin yolunu tuttum. Büroya geldiğimde Ercan Bey henüz ortada yoktu. Birazdan geldi. Sigaramı söndürüp yanına girdim...

— Yalçın seninle artık çalışamayacağız. Bütün tatil programımı altüst ettin. Al bakalım, şu maaşın, şu da üç ruhsatın primi...

— Efendim bir defaya mahsus olmak üzere bağışlasanız...

— Hayır...

Patrondan bir bonservis istedim. Acele bir şeyler yazıp verdi. Ağlamaklı bir şekilde bürodaki diğer arkadaşlarla vedalaşıp oradan ayrıldım. Hem motorum çalınmıştı hem de iki gün geç geldim diye işimden olmuştum. Ben şimdi ne yapacaktım? Anneme ve babama ne diyecektim? 15 yaşında bir çocuktum ve dünyaya geldiğime pişmandım. Akşam mahallede arkadaşları buldum. Bakkalın önünde

oturmuş bira içiyorlardı. Beni böyle erken saatte ilk defa orada gördükleri için şaşırdılar. Kendilerine durumu anlattım. Bunlardan Turgut'un trikotajcılık konusunda tecrübesi vardı. Bir atölyede çalışıyordu. Onlara bu konuda çalışmayı önerdim. Beş arkadaş görüş birliğine vardık. 50 bin liraya bir makina alabilirdik. Mahallede SSK'nın boş dükkânları vardı. Onlardan birini de kiralayabilirdik. Ancak beş kuruş paramız yoktu. Bu iş için en az 50 bin lira gerekiyordu. Ertesi gün mahallede tekrar beraber olduk. Trikotaj fabrikası kuracağımız bütün mahalleye yayılmıştı. Sümüklü kızlar bile bize bu konuyu soruyorlardı. Bizim arkadaşlar ise, sanki her şey olup bitmiş gibi hayal alemine dalmışlardı. İşi abarta abarta millete ne çabuk reklâm yapmışlardı, hayret ettim. Arkadaşlarımın sanki bazıları Çin'de, bazıları Amerika'da yaşıyorlardı. Hayal etmek güzel şeydir ama bu kadarı fazlaydı. Bunlarla bir iş yapmanın mümkün olmadığını anladım. Benim onlarla birlikte hayal aleminde dolaşmam mümkün değildi. Kendime yeni bir iş aramam gerekiyordu.

İşten kovulalı iki gün geçmişti ama hâlâ çok üzgündüm. Akşam evde yemek yedikten sonra erkenden yattım. Yatakta düşünüyordum "Ulan iki gün geç geldik diye insan işten atılır mı? Acaba işten başka bir nedenle mi atılmıştım? Bu soruların cevabını bir türlü bulamadım. Birkaç gün sonra kendime bir iş aramaya başladım. Tanıdığım bir han bekçisi vasıtasıyla çok büyük bir müteahhidin bürosuna odacı olarak girdim. Saat en geç 8'de büroyu açıyor ve temizliğini yapıyordum. Saat 9'da çay da demlenmiş oluyordu. Patronum Musa Bey genellikle öğleden sonra gelir ve gelmesiyle birlikte ziyaretçileri sökün etmeye başlardı. Büro, Çankaya'da güzel bir apartman katıydı. Musa Bey büronun bir bölümünü "Şark odası" şeklinde düzenlemişti. Yerde minderler, kat kat halılar vardı. Zaten kendisi Kayserili olduğu için halı ticareti de yapıyordu. Korkunç zengin bir adamdı. Şark odasında sandalye, masa, koltuk falan gibi şeyler yoktu. Buraya giren yerde oturmak veya yatmak zorundaydı. Musa Bey buraya karı atıyordu. Bazen büroya hosteslerle gelir ve bana şark odasını açtırırdı.

Orada saatlerce kalırlar, gittikten sonra ben içeriye girip temizlerdim ve sonra da kapıyı kilitlerdim. Oraya başkası kesinlikle giremezdi. Ben şark odası işini ancak birkaç gün sonra öğrenebildim. Gördüm ki işin inceliği varmış. Musa Bey yanında bir kadınla gelince diyor ki: "Oğlum Yalçın şark odasını hazırladın mı?" Ben de diyordum ki: "Efendim hazır. Minderler falan yerinde duruyor". Tabii Musa bey bozuldu: "Ulan oğlum, ben hazır mı deyince oraya peçete koy, kolonya koy, tuvalet kâğıdı koy. Anladın mı?"

Musa Bey'e bir bakıyordum, yanına en güzel kadınlar geliyor. Bilmem ne odasının sekreteri, hostesler... Adam sehpaya ayaklarını koymuş, gak dese yağ geliyor, guk dese bal geliyor. Zile basıyor, "Yalçın çay getir... Yalçın kahve getir... Yalçın içki bardaklarını hazırla"... "Emredersiniz" deyip dediklerini yapıyorum. Bir defasında az daha yanlışlıkla patron içeride olduğu sırada şark odasına giriyordum. Neyse ki kapının az ilerisinde asılı bir sütyen gördüm de, ani bir dönüşle çay ocağına geri geldim. Musa Bey içkilerden viskiyi, sigaralardan Amerikan sigaralarını içerdi. Arada sırada masasında paketi unuttuğu zaman ben odaya dalıp birkaç Amerikan sigarası yürütürdüm ve keyifle içerdim.

Bir gün büroya Musa Bey'in oğlu geldi.

— Yalçın al şu anahtarları, aşağıda benim arabayı bir temizle bakalım.

— Hangi araba sizin efendim?

— Kırmızı renkli...

Aşağıya indim, iki kırmızı araba vardı. Biri Murat, öbürü Mercedes. Ben habire Murat arabanın kapısını açmaya çalışıyorum ama meret kapı açılmıyor. 15 yaşında bir çocuğum ve Mercedes arabayı açmayı aklıma getiremiyorum. Yukarıya çıktım:

— Efendim bu anahtarlar kapıyı açmıyor.

— Sen hangi arabayı denedin aslanım?

— Murat efendim.

— Ulan ben Murat kullanacak adam mıyım? Musa Bey'in oğlu Murat arabaya mı binecek? Git o kırmızı Mercedes'i aç... Elini de çabuk tut...

Ben bu manzaraları gördükçe içimden hep düşünüyorum... Bir gün ben de patron olursam böyle yaparım, böyle yaşarım diye... Musa Bey'den aldığım küçük maaş dışında, aramadan yolumu bulmaya da başlamıştım. Meselâ Musa Bey misafirleri geleceği zaman beni çarşıya gönderip meze falan aldırtıyordu... Git 300 liralık kuruyemiş al deyip para veriyordu. Ben 200 liralık alıp 100 lirayı cebe atıyordum. Patronun keyfi her bakımdan gıcırdı ve ona özeniyordum. Kendi kendime "Ah ulan" diyordum, "bir gün patron olsam bunların en âlâsını yaparım"... Her zaman patron olmayı ve zengin olmayı düşünüyordum. Patron olmak ve hele zengin olmak herhalde çok güzel bir şeydi. Bir gün Musa Bey beni yine alışveriş için çarşıya yollamıştı. O gün avantadan 300 lira kadar yolumu bulmuştum. Kendisi salonda telefonla konuşuyordu. İstemeden kulak misafiri oldum. İnşaat ruhsatı almaktan bahsediyordu. Anladığım kadarıyla karşı taraf, inşaat ruhsatı alabilmek için kendisinden yardım istiyordu. Musa Bey "Ben bakıp sana haber veririm" dedi ve telefonu kapadı. Az sonra kendisinin yanına girdim:

— Efendim demin söylediklerinizi istemeden duydum. Ben daha önce bir mimarlık bürosunda iş takipçisiydim. Belediyede çevrem vardır. Her türlü iş takibini yapabilirim.

— İnşaat ruhsatı alır mısın?

— Alırım efendim...

Musa Bey telefonu çevirdi ve çıkan kişiye kısa bir bilgi verdikten sonra ahizeyi bana uzattı... Telefonda genç bir ses vardı. İnşaat ruhsatları İmar Müdürlüğü'nde takılmış, projeyi Fen İşleri'ne göndermiyorlarmış. İnşaat da bizim Varlık Mahallesi'ndeymiş Telefondaki Engin bana adresini verdi ve akşamüstü onların evinde buluşmak üzere sözleştik. Patron bana daha önce nerelerde çalıştığımı, ne iş yaptığımı hiç sormamıştı. Telefonu kapayınca sordu. Kendisine kısaca anlattım ve mutfak bölümüne geçip yerime oturdum. Birazdan kapı çaldı. Gidip açtım. İçeriye bol parfüm kokulu bir hanım girdi. Patron kendisini odasının önünde yerlere kadar eğilerek karşıladı ve birazdan beni çağırıp soda ve kuruyemiş alıp gelmemi söyledi. O arada bardaklara viski doldurmaya başlamıştı.

Karşılıklı oturup içmeye başladılar. Bir an kendimi Musa Bey'in yerine koydum ve onun yerinde olmak istedim. Yarım saat sonra bana "Git bakkaldan peçete al" dedi. Peçeteleri getirdim. Şark odasına koymamı söyledi. Anlaşılan içeride vaziyet yine iyi olacaktı. Musa Bey'in yerinde olmayı bir kez daha istedim. Bu arada patronun odasına girip masasının üzerinden bir adet Marlboro yaktım. Bir saat kadar mutfakta, şark odasındaki vaziyetin bitmesini bekledim. İşlerini bitirip bürodan çıktılar. İçeriye temizliğe girdim. Bütün odaya ağır bir parfüm kokusu sinmişti, mis gibi kokuyordu. Kül tablalarında ıslak peçeteler ve rujlu sigara izmaritleri vardı. Bardaklarda az miktarda viski kalmıştı. Çok merak ettiğim için bunları da ben içtim ve ilk defa viski içmiş oldum. Sonra odayı güzelce temizledim ve Bahçelievler'e, Engin Bey'le buluşmaya gittim.

Kapıyı açan kişi Engin Bey'miş. Çok genç bir insandı. Hacettepe'de okuyormuş. Beni içeriye aldı, annesiyle ve kız kardeşiyle tanıştırdı. Kendisine İmar Müdürlüğü'nde tanıdıklarım olduğunu ve işlerini kısa sürede halledebileceğimi söyledim.

— Yalnız Engin Bey, bu işler biraz masraflı olur. Oralardan parasız iş çıkarmazlar.

— Ziyanı yok canım. Parasını veririz. Önemli olan işin çıkması. Ne kadar lâzım olur şimdilik?

— Siz bin lira verin şimdi bana.

Bin lirayı aldım. Sonradan öğrendiğime göre Engin'in babası da müteahhitmiş. Bu adam yıllar önce hileli iflas yapmış ve o zaman epeyce yolunu bulmuş. Şimdi ellerinde kalan paralarla Engin'in adına yeniden işe başlıyorlarmış.

— Siz daha önce hiç inşaat yapmadınız mı Engin Bey?

— Hiç yapmadım Yalçın. Bu ilk olacak.

— Ben bu konuda tecrübeli sayılırım. O zaman Musa Bey'e söyleyin, oradan ayrılıp sizinle çalışayım, eğer beni isterseniz.

— Çok iyi olur be Yalçın. Ben söylerim.

Engin'le para konusunu görüştük. Bana Musa Bey'den daha çok veriyordu. Ayrıca bu konuda tecrübeli olduğum için avanta sağlamam da mümkün olacaktı. Eve geldiğim zaman düşündüm. Ulan Yalçın, keşke bin liradan daha çok para isteseydin, mutlaka verirdi. Sana eli mahkûm. Ama işlerini bitirirsem ben istemeden verir diye de düşündüm. Sabah Musa Bey'in bürosuna gelip temizliği bitirdim ve İmar Müdürlüğü'ne doğru yola çıktım. Oradaki adamlarıma "kendi tekniğimi uygulayarak" işi birkaç saatte bitirdim. Yani kendi tekniğim, rüşvet vermek ve beleş yemek yedirmek. Rüşvet olarak 700 lira verdim. 300 lira bana açıktan kaldı. Yemek yedirmeye bile gerek kalmamıştı.

Hemen Engin'e gelip müjdeyi verdim. Bu işi birkaç aydan beri çıkaramadıkları için çok sevindiler. "Yalnız, rüşvet olarak 4 bin lira verdim" dedim. Hemen 3 bin lira daha çıkarıp verdi. Musa Bey'e telefon açıp bundan sonra benim kendisiyle beraber çalışacağımı söyledi. Hemen gidip hesabımı kestim. Bundan sonra şark odası için patronun başka adam bulması gerekecekti. Kısa sürede inşaatın temel ruhsatını da aldım. İnşaat bizim eve yakın bir yerdeydi. O gün temel atılacaktı ve ben mahalledeki arkadaşları orada çalışmaları için çağırmaya başladım. İnşaatta çalıştırdığım bizim arkadaşlara kendilerine günde 150 lira yevmiye vereceğimi söyledim. Engin'e de adam başı 200 lira yevmiye vereceğimizi bildirdim. Böylece orada çalıştırdığım her kişiden günde 50 lira yolumu bulmaya başlamıştım. Ayrıca 4 bin lira aylık alacaktım. Paraları Engin'den ben alıyordum ve arkadaşlara ben dağıtıyordum. İnşaatta iki hafta kadar çalıştım ve epeyce yolumu buldum. Bu arada babam sık sık "Aman oğlum, öyle işten işe atlama. Bir yere gir ve orada sebat et" diye nasihat veriyordu. Bir gün inşaatın bir işi için Kızılay'a inmiştim. Karanfil Sokak'tan geçerken orada İller Bankası'nın bir binasını gördüm ve içimden gelen bir sesle birlikte binaya girip odacılardan birine burada çay ocağı olup olmadığını sordum. Olmadığını öğrenince yetkili bir kişiyle konuşmak istedim. Odacı beni birinci katta Su Kanalizasyon Daire Başkanı Vahap Bey'e gönderdi. Kapıyı vurup içeriye girdim:

— Özür dilerim efendim, ben bu binanın çay ocağı olmadığını öğrendim. Burada çay ocağı çalıştırmak istiyorum.

— Oğlum bizim bu işle ilgimiz yok. Biz kanalizasyon işine bakarız. Sen arka binada Personel Müdür Yardımcısı Kemal Bey'le konuş. O daha iyi bilir.

— Sağolun efendim. Sizin yolladığınızı söyleyebilir miyim?

— Tabii evladım.

Sonra Kemal Bey in yanına girip aynı şeyleri söyledim:

— Efendim beni size Vahap bey gönderdi. Burada çay ocağı yokmuş. Benim kurup işletebileceğimi söyledi.

— Evlâdım bu işi Personel Müdürü Nurettin Bey'le konuşalım.

Sonra Nurettin Bey'e gittim. Çok babacan ve güleryüzlü bir adamdı. Konuşmasından bu işin olacağını anladım. Nurettin bey de beni İller Bankası Sosyal Hizmetler Müdürü Engin Bey'e yolladı. Bu git gel arasında inşaatın işlerini tamamen unutmuştum. İnşaat işinden de memnundum ama kendi kendimin patronu olmak istiyordum. Başkalarının yanında çalışmak bana ters geliyordu.

Engin Bey bana sordu:

— Oğlum ayda kaç lira kira verebilirsin bu çay ocağına?

Bir an düşündüm ve kafadan attım:

— 6 bin lira verebilirim efendim.

— Sen deli misin oğlum? O kadar parayı mümkün değil kazanamazsın. Neyse, para işini sonra hallederiz. Şimdi sen bana, seni tanıyan üç kişiden kefil olduklarına dair kâğıt getir. Haydi, bakalım, işleri tamamlayınca gel bana.

İçimde büyük bir sevinç vardı. Uçup gidecektim. Bizim mahalleye, inşaata döndüm. Müteahhit Engin'e işleri yarın sabah halledeceğimi söyledim. Bakkala gidip dosya kâğıdı aldım. Yalnız, kefil bulma işine kafam iyice takılmıştı. Ben kimi kefil gösterecektim? Çay ocağı işini yarın bitirmem gerekiyordu. Sonuçta kararımı verdim ve üç ayrı belge hazırlayıp üç isim ve adres uydurdum. Üçünün altına da değişik imzalar attım. Bunları İller Bankası'na verecek ve eğer yutturabilirsem çay ocağını hayali belgelerle alacaktım. Sabah inşaata uğradım ve Engin geldiği zaman "Kızılay'daki işleri bitireceğim" deyip ayrıldım. Bankaya geldiğimde Engin Bey henüz gelmemişti. Oradaki personelle ahbaplığa başladım. Bazıları benim çay ocağı kurmak istediğim binalarda az sayıda personel olduğunu ve para kazanamayacağımı söylüyorlardı. Birazdan Engin Bey'in geldiğini haber aldım ve hemen yanına girdim. Güzel bir dosya hazırlamış ve bunun içine de hayali kefillerimi yazıp sahte imzalar atmıştım. Belgeleri hazırladığımı söyleyip dosyaya masanın üzerine bıraktım. Engin Bey ve bir başka memurla birlikte Kızılay'daki binaya geldik. Onlar çay ocağının yerini tespit ettiler ve bana çok güzel bir yer verdiler. Kapıcı dairesinde çalışacaktım. Engin bey odacıbaşı Ali Amca'ya "Bu gençten bin lira aylık kira alalım" dedi. Ali Amca da "Bin lira çok olur beyim, yüz lira alalım" diyordu. Ben önce dalga geçiyorlar zannettim ama baktım ki çok ciddiler, hiç sesimi çıkarmadım. Engin bey "Biraz da küsuratı olsun. 150 lira yapalım" dedi. Sonra bana sordu:

— Oğlum malzemen var mı?

— Her şeyim var efendim.

— İyi öyleyse yarın her şeyi getir ve işe başla. Çayı 75 kuruşa, kahveyi 250 kuruşa satacaksın.

— Tamam efendim. Allah sizden razı olsun.

— Yalnız hiçbir şikâyet istemem. Ciddi olacaksın. Ona göre. Burası devlet dairesidir. Bunu unutma.

Sevinçten uçuyordum. Sahte kefil belgelerini yutmuşlardı. Ayrıca, hayatımda ilk defa bir çay ocağım olacaktı ve ben küçük yaşlarımdan beri düşlediğim bir şeyi gerçekleştirecektim... Kendi kendimin patronu olacaktım. Kimsenin ağız kokusunu çekmeyecektim. Bundan sonra ben de yanımda adam çalıştıracaktım. Maaş için aybaşını beklemek artık yoktu. Engin Bey'e çay ocağı için bütün malzemelerimin olduğunu söylemiştim ama hiçbir şeyim yoktu. Hemen gidip malzeme satan dükkânlara daldım. Fiyatları öğrendim. Daha önce çalıştığım BP benzincisinin sahibi Orhan Bey'e gittim ve durumu anlattım. Orhan bey baba adamdı. Biraz para verdi. Bu arada inşaata gidip bizim müteahhit Engin'e durumu anlattım ve işten ayrıldım. Oradan Ahmet abimin yanına koştum ve çay ocağını birlikte çalıştırmamız için onu ikna ettim. Patronu Sualp Bey'e söyleyip o da işten ayrıldı. Ben hemen malzemeleri aldım ve İller Bankası'na taşıdım. Ertesi sabah ilk çayımızı demleyecektik.

1978 yılı Nisan ayında İller Bankası'nın çay ocağını işletmeye başladığım zaman 16 yaşındaydım... Banka personeline kendimizi kısa sürede sevdirdik. Ben çayları dağıtıyordum, abim de çayı yapıyordu. Personel bizden memnundu. Genel Müdürlüğe gidip bizim çay ocağına bir telefon çekmelerini sağladım, iki ay sonra işlerimiz biraz artınca Cemil adında bir personel aldım. Artık benim de yanımda çalıştırdığım bir elemanım vardı ve 1978 yılının yaz aylarında ben de resmen patron olmuştum. Ancak bir süre sonra, abimle aramızda bazı görüş ayrılıkları çıkmaya başladı. Anladım ki, işin içerisine para girdiği zaman en yakın olan insanlar bile görüş ayrılığına düşebiliyorlarmış. Ahmet abim bir süre sonra çay ocağından ayrıldı ve yine eski iş yerine döndü. O günlerde yanıma iki personel daha aldım. Banka çalışanları bizden çok memnun oldukları için öğle yemeklerini kendi personelimle birlikte bankanın yemekhanesinde yiyorduk. Ben de işimi yavaş yavaş geliştiriyor ve çay ocağını malzeme yönünden takviye etmeye devam ediyordum. Titiz bir patrondum. Hata affetmezdim.

Bu arada İller Bankası Genel Müdür Yardımcısıyla bizzat görüşüp, çay ocağına büyük bir buzdolabı almalarını sağladım. Böylece meşrubat da satmaya başlayınca kazancım biraz daha arttı. Daha fazla para

kazanmanın yollarını sürekli düşünüyordum. Bir süre sonra personele meşrubat içinde votka satmaya ve böylece yolumu daha iyi bulmaya başladım. Artık iş saatlerinde personelin bazısı çakır keyif geziyordu. Birisi kafayı az bulunca ona votka servisini hemen kesiyordum çünkü her an durum belli olabilir ve bizim votka satışları yüzünden başıma iş gelebilirdi. Ahmet abimle aram yine düzelmişti. Kendisini tekrar çay ocağının başına getirdim. Çünkü bu sıralarda ben işi yavaş yavaş genişletmeye başlamıştım. Çay fiyatlarında dışarısı için damping uygulamasına başladım. Karanfil Sokak esnaf ve lokantalarına servis yapan diğer çay ocakları, çayın bardağını 2,5 liraya satıyorlardı. Ben fiyat kırdım ve 2 liraya satmaya başladım. Ayrıca çevredeki bütün esnaf ve iş yerlerini gezerek kendileriyle tanıştım ve "Bu çay, devlet dairesinin çayıdır. Hem daha ucuzdur, hem de hilesi hurdası yoktur" diyerek güvence verdim. Ayrıca bizim garson çocukları da teşvik etmek amacıyla prim sistemi uygulamasını başlattım. Sattıkları her bardak başına onlara 75 kuruş veriyordum ve bizimkiler parayı görünce fırtına gibi çalışıyorlardı.

Bir patronun daha fazla kâr edebilmesi için personelini memnun etmesi esastır. Böylece Karanfil Sokağı ve çevresini komple ele geçirmiş oldum. Bir de o günlerde Kızılay'daki Güven Park'ın tam yanından Çankaya, Ayrancı ve Gaziosmanpaşa dolmuşları kalkardı. Yaptığım incelemelerde, oradaki dolmuş şoförlerine İnci Han'ın çay ocağından çay servisi yapıldığını gördüm. Bizim garsonlara derhal direktif verdim ve orasını mutlaka ele geçirmelerini istedim. "O durakta kimi görürseniz kafasına vurun. Bardaklarını kırın. Orası bizim olmalıdır" diye kesin emir verdim. Bir süre sonra orası da benim olmuştu.

1978 yılının yaz aylarında, çay ocağını aldıktan birkaç ay sonra beni İller Bankası'nın Tuzla'daki kampına çaycı olarak gönderdiler. Bankada çay sattığım ve her zaman kapalı elbiseyle gördüğüm bazı bayanları orada mayolarla görünce son derece tahrik oldum. Hele bunlardan esmer, balıketinde biri, beni korkunç tahrik etmişti. Bu kadın Ankara'da bana hiç yüz vermezdi. Kampta mayolu geziyor, geceleri başka erkeklere sarılıp halay çekiyordu. İçim bir tuhaf oldu. Bu kadının orada gizlice bir aşk macerası yaşadığını da hissediyordum. Ankara'ya döndüğüm zaman bu kadının durumunu herkese anlattım. Tabii o da benim durumu çaktığımı anlamıştı ama namuslu pozlarda hava atıyordu. Bir gün bu kadını odasında bir herifle yakaladım, öğle tatilinde odaya kapanmışlar ve vaziyeti iyi etmişlerdi. Ben kendisini böyle yakaladıktan sonra bu kadın artık bana pek fazla hava atamaz oldu. Kimseye bir şey söylemeyeyim diye bazen bahşiş veriyor, bazen de yanağımdan öpüyordu. İşte bu kadına çok

tahrik oluyordum. O zamana kadar hiçbir kadınla bir ilişkim olmamıştı. Benim garsonlardan birine, beni geneleve götürmesini söyledim. O gün gittiğimde hiçbir iş yapamadım. Kadın ertesi gün yeniden gelmemi söyledi. Ben küçük olduğum için benden çok hoşlandığını söylüyordu. Ertesi gün tekrar gittim ve hayatımda ilk defa bir kadınla böylece yatmış oldum. Bundan sonra da geneleve bir daha gitmedim.

İlk gün genelevden başarısız bir şekilde çay ocağına döndüğüm zaman üzgündüm ve moralim çok bozuktu. Mesai saati bitmek üzereydi. Süt Endüstrisi Kurumu Genel Müdürlüğü'nün Personel Müdürü beni çağırtmış. Daha önce bu kurumun çay ocağını kendi personelleri işletiyormuş ama beceremeyince kiraya vermeyi düşünmüşler. Anlaşılan ünümüz yayılmış ki, Personel Müdürü Duran Bey bizim çalıştırmamızı istedi. Abimle birlikte orada işi kabul ettik. Hemen sözleşmeyi imzaladık. Babam bir miktar para verdi. Paranın geri kalanını da abim bir tanıdığından sağladı ve malzemeleri aldık. Benim yaşım 18'den küçük olduğu için sözleşmeyi Ahmet abim "Yalçın Doğan Çay Ocakları İşletmesi" adına imzaladı. Emekli memur olan eniştemi ana binadaki çay ocağının, abimi de kurumun ek binasındaki çay ocağının başına koydum. Böylece elimde üç çay ocağı olmuştu. Biri İller Bankası'nda, diğer ikisi Süt Endüstrisi Kurumu'nda.

Süt Endüstrisi Kurumu'nda ucuz peynir satılıyordu. Vatandaş buranın mağazasından bir kilo ucuz peynir almak için saatlerce beklerken ben bütün tanıdıklarıma alıyordum ve bunları biraz kâr ederek satıp bir miktar para kazanıyordum. Ancak, gıcık olduğum bazı İller Bankası personeline hiç peynir almazdım. İller Bankası'ndaki çay ocağımı artık bir ticarethane gibi kullanmaya başlamıştım. Müstakil odamı, dairede kullanılmayan masa ve sandalyelerle tam bir yazıhane havasına soktum. Üç çay ocağındaki personelimden bir sorunu olan varsa burada kabul edip dertlerini dinliyordum. Burada ayrıca iş takibi, çakmak pazarlaması ve arsa satışına da başlamıştım. Bir çakmak firmasının başbayii olan Erhan Bey bana bin adet çakmak getirmişti. Ben garsonlara bunları dağıttım. Çay servisine her çıkışta çakmakları da yanlarında götürüp 75 liraya satıyorlardı. Tabii onlara da satıştan prim veriyordum. Bir de İnci Han'da bir arsa pazarlama ofisi vardı. Bodrum'da arazi parsellemişler. Bunların renkli resimlerini getirttim. Bir yerden de slayt gösteren bir makina buldum. Bin lira peşin, ayda 600 lira taksitle vatandaşa arsa satmaya başladım. İlk aldığım peşinat benim oluyordu ve böylece sattığım arsa başına bin lira kazanıyordum.

İşler 17 yaşında bir genç için hiç de fena sayılmazdı. Çay ocağımın servis alanını epeyce genişlettiğim için bizim çevredeki terzi, berber, lokantacı, mefruşatçı ve diğer esnafla oturup sohbet edecek düzeye bile kısa zamanda gelmiştim. Küçük olmama rağmen çevrede itibar sahibi oldum. Gerek dairedeki memurlardan olsun, gerekse esnaftan olsun bazen borç alıyor, ama bunları hemen ödüyordum. Borcuma sadık olabilmem esnaf ve memurlara beni daha da çok sevdirdi. Abimle birlikte yaptığım çay ocağı işini seviyordum ama daha başka işler de yapmak istiyordum. Nasıl yağlı ve tuzlu bir yemekten sonra devamlı su içeriz, benim de ihtiyacım işlerimi daha büyütmekti. Rahat bir yaşantım olmasını istiyordum. Ara sıra kurduğum hayallerde kendimi hep nefis bir büroda, yanında çok sayıda personeli olan aktif bir iş adamı olarak düşünürdüm. Bir arkadaş topluluğunda bile zengin bebelerine düşmanlığımı belli ederdim. Hiç çalışıp çabalamadan baba parasıyla Ankara Koleji'nin önünden arabasına kız bindiren o züppelere olan düşmanlığımı hiçbir zaman yenemedim. Meselâ benim yaşımda birisinin altında lüks bir araba veya yanında güzel bir kız görsem, tanımadığım o insana adeta düşman olurdum. Ben lüks bir lokantaya veya kafeteryaya gitmeye çok çekinirdim. "Acaba beni alırlar mı?" diye hep korkardım.

Çay ocağında bir gece hem arkadaşlarımı hem de personelimi moralleri düzelsin diye eğlendirmek istedim. Banka'nın yanındaki boş bir mağazayı temizlettirip hepsini oraya çağırdım ve sazlı sözlü bir eğlence düzenledim. Orada İrfan adında bir arkadaşım vardı. Davetlilere hitaben kısa bir konuşma yaptı:

— Arkadaşlar, bu gece Yalçın Doğan Çay Ocakları'nın moral gecesini yaşıyoruz. İleride inşallah bu moral gecelerini Dedeman Oteli'nde düzenleriz.

Dedeman Oteli o zaman bizler için ulaşılmaz bir yerdi. Pahalı ve lüks bir oteldi. Kapısından ancak geçebilirdik. İrfan konuştukça içim erir gibi oluyordu. Ben de ayağa kalktım, kadehimi kaldırarak "İnşallah ama arkadaşlar, nerede o günler" dedim. Benim o günlerde Ecevit'e sempatim vardı. Babam da Ecevit'çiydi. Ben bir de nedense Ferruh Bozbeyli'yi severdim. MHP'ye falan çok gıcık kapardım. Sol fikirlilere karşı bir sempatim vardı ama bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Meselâ bir kafeteryada bakıyorum çocuk yanına kızları almış, garsona emir verip hava basıyor. Bunları hep baba parasıyla yaptıkları için çok bozuluyordum. Gazete veya kitap okumazdım. Onun için bu sağ-sol konularını hep duyardım ama fazla bir şey bilmezdim. Yalnız, benim

arkadaşlarım ve yanımda çalışan personel genellikle sol görüşlüydü. Aralarında Türkeşçi, Bozkurtçu, Erbakancı falan yoktu. İller Bankası'nın çay ocağını işletirken kafamı devamlı başka iş konularında da çalıştırıyordum. Aslında bu işimi seviyordum ama yine de başka bir şeyler yapmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Süt Endüstrisi Kurumu'nun çay ocağı işi de fena gitmiyordu. Ancak oradaki sözleşme benim yaşım tutmadığı için abimin adına imzalanmıştı. Buradaki sözleşmede kiracının adı "Yalçın Doğan Çay Ocakları İşletmesi" diye geçiyordu ve sözleşme süresi beş yıllıktı. 1979 yılının Ocak ayında gazetelerden birinde bir ilân gördüm. Ankara'da Bimbo Hamburger için işletme müdürü aranıyordu. İlânda verilen adres benim çay ocağına çok yakın bir yerde, Meşrutiyet Caddesi'ndeydi. Hemen oraya gittim. İşin talibi çoktu. Bir sürü koca koca 30-35 yaşında adamlar mülâkat için sıra beklerken kendi kendime düşündüm ve "Ulan Yalçın, bu işin bu kadar talibi varken senin gibi 17 yaşını bitirmemiş çocuğa mümkün değil vermezler" dedim. Ama yine de şansımı denemem gerekiyordu.

Bu iş için geldiğimi gören diğer adaylar bana gülümseyerek bakıyorlardı. Bir iki saat kadar bekledikten sonra sıra bana geldi. Bimbo Hamburger'in sahibi olan Cihan Bey'le el sıkışıp tanıştık.

— Cihan Bey, ilânınızı okudum ve işletme müdürlüğü için geldim.

— Daha önce ne iş yapardın evladım?

— İller Bankası'nın ve Süt Endüstrisi Kurumu'nun çay ocaklarını işletiyorum efendim.

— Bu tür işletmelerde tecrüben var mı?

— Yok efendim. Ancak yapabilirim.

— Sen kaç yaşındasın oğlum?

— 17, efendim.

— Peki. Benim bir ortağım daha var. Kendisiyle konuşurum ve durumu sana bildiririm. Yarın bu saatlerde buraya uğra bakalım.

Bu iş sanki olup bitmiş gibi her tarafımı sıcak bir sevinç sardı. Zevkten dört köşe olmuştum. Çay ocağına dönerken Lokomotif Bira Salonu'ndan altı bardak bira aldım. Mahalle arkadaşım Melih de oraya gelmişti. Odacılardan birkaçı da ocakta oturuyordu. İçimde hâlâ devam etmekte olan sevincin etkisiyle personelimin yevmiyelerine o dakikada 25 lira zam yaptım. Eğer Bimbo Hamburger'e girersem çok genç yaşta müdür olmuş olacaktım. Bimbo, lüks bir hamburger salonuydu ve sosyetesi çok iyiydi. Buraya daha çok zengin kolej bebeleriyle Vakko personeli falan gelirdi. Çay ocağında ilk parti biraları bitirdik. Garsonlarımdan birinin eline büyük demliği vererek onunla bira getirmesini istedim. Birazdan koca demlikle gelen birayı içmeye başladık. Su boşaltır gibi demlikten bardaklara bira servisi yapıyordum. Ben biraz fazla içtim mi türlü türlü vaatlerde bulunurdum. Aslında çok içen bir çocuk da değildim. Bazen kendi çapımda şarap, cep konyağı alıp içerdim. Bir de birayı severdim. Banker olduktan sonra rakı içmeye başlayacaktım. Ama rakıyı genellikle muhabbet olsun falan diye içerdim.

Neyse, o gece geç saatlere kadar çay ocağında oturduk. Sonra mahalle arkadaşım Melih'le birlikte Gençlik Parkı'na gidip biraz "sandal"a bindik. Çay bahçelerinden birine oturup semaverle çay söyledik. Yanında erkek olan hanımlara bakmaya çekiniyordum. Orada da hep aileler olduğu için sadece Melih'e bakabiliyordum. Melih askerlik anılarını anlattı. Ben de zamanı gelince asker olacaktım. Üniformayı çok severdim ve her zaman giymek istemişimdir. Bu sevgim yüzünden ilkokulda yavrukurt olmuştum. Ortaokulda çalışmaya başladığım için izci üniforması giymem mümkün olmamıştı. Üniformanın içinde kendimle gurur duyardım ve kendimi hep bir asker olarak hayal ederdim. Küçükken nerede bir asker veya subay görsem selam verirdim ama rütbeleri hiç tanımıyordum.

Melih'e kurduğum hayalleri uzun uzun anlattım. Ancak onun bana anlattıklarını dinleyince askerlikten korktum. Hele acemi birliğini anlatırken korkum daha da arttı. Eğer Bimbo Hamburger işi olursa Melih'i yanıma almaya söz verdim. Melih'i çok severdim. Ertesi sabah çay ocağına erkenden geldim. Ocağı yakıp bankanın kalorifercisiyle biraz sohbet ettim. Bu amca bana her zaman çok çalışkan olduğumu söylerdi. Ara sıra saate bakıyordum ama Allah kahretsin zaman bir

türlü geçmek bilmiyordu. Personelim de yavaş yavaş gelmeye başladı. Hepsi de çok sevinçliydi ve benim Bimbo'ya girmemi istiyorlardı. Tabii bunda benim disiplinli politikamdan kurtulmak istemeleri de rol oynuyordu. Ayrıca eğer ben çay ocağından ayrılırsam, ufak tefek numaralarla yollarını da bulacaklardı ama ben bu numaraları yutmazdım. Mesai başladı. Çay servisleri birbiri ardına gidiyordu. Başımızı kaşıyacak zaman bulamıyorduk. Bu her gün böyle oluyordu. Allah bin bereket versin, kendi çapımda para kazanıyordum ama bir yere müdür olursam forsum çok daha yüksek olacaktı.

Saat 11'e doğru Bimbo Hamburger'e gittim. Cihan Bey'in yanına girdim. Masasındaki bir sürü evrakı inceliyordu. Kafasını kaldırıp bana "Hoşgeldiniz" dedi ve işe alındığımı müjdeledi. Vay be... Bimbo'nun müdürü olmuştum. Sevinçten uçuyordum. Kendisine teşekkür ettim. Cihan Bey bana işleri tarif etti, personele tanıştırdı. İşleri daha iyi öğrenebilmem için kasada duran Hasan'a talimat verip gitti. Personele işe yarın sabah başlayacağımı söyleyip doğru çay ocağına gittim ve hem kendi personelime, hem de oradaki odacılara müjdeyi verdim. Herkese çay ısmarladım. Melih de gelmişti. Kendisine yarın sabahtan itibaren çay ocağını benim adıma kendisinin çalıştırmaya başlayacağını söyledim. Bu işi tam yetkiyle yapacaktı. Personelin yolunu bulmaması için Melih'e işin inceliklerini anlattım ve bütün gün orada zuladan votkamı yudumladım. Tam çakırkeyif olmuştum. Melih beni eve yolladı. Eve kaç zamandır ilk defa erken geliyordum. Hemen sızmışım. Gece saat 3'te uyanıp küçük bir kayıntı yaptım ve Esengül'ün bandını dinledim.

Sabah erkenden annem beni uyandırdı ama canım hiç kalkmak istemiyordu. Sonra hemen Bimbo'ya müdür olduğum aklıma geldi ve bunu düşününce çok sevindim. Sabah 7'de çay ocağına geldim ve bir de baktım ki, Melih benden önce gelip ocağı yakmış. Aferin Melih... Böyle giderse benim yokluğumu aratmayacak. Saat 9'da Bimbo'ya geldim. Personel temizlik yapıyordu. Günaydın arkadaşlar dedim... Hiç kimseden cevap gelmedi. Acayip moralim bozuldu. Temizliğin bitmesini bekleyip Hasan'ı yanıma çağırdım:

— Hayrola arkadaş, günaydın dedik ama kimse cevap bile vermedi. Dediğimi duymadın herhalde...

— Duyduk.

— Eeee... Biz burada eşşek başı mıyız?

“Bütün personel buraya toplansın” diye emir verdim. Hepsi toplandı. Kendilerine hitaben kısa bir konuşma yaptım. İlk günden itibaren beni eşek yerine koymaya başlarlarsa hapı yutardım.

— Arkadaşlar bildiğiniz gibi bundan böyle bu işletmenin müdürüyüm. Kiminizin yaşı benden büyük, kiminizin ise küçük. Ben burada herhangi bir huzursuzluk istemiyorum. Siz bana saygılı olursanız, ben de size elimden geldiği kadar yardımcı olurum. Aksi halde, siz bilirsiniz.

Bu konuşmam etkisini hemen gösterdi ve birkaç personel yumuşadı. "Anlaşıldı arkadaş" dediler. Kimin nerede görevli olduğunu öğrendim. Servis saat 11’de başlıyormuş. Önce hamburger ekmekleri geldi. İmalathanede hamburgerin eti yoğuruluyordu. Ekmekten sonra biracılar geldi. Her gün dört fıçı bira alındığını öğrendim. Ben de dört fıçı aldım. Patatesler soyuldu ve kızartılmaya hazır duruma geldi. Buzdolabına meşrubat şişeleri yerleştirildi. Kasa sıfırlandı. Hasan "Bu iş her gün böyledir" dedi. Servis açıldı ve ilk gelen müşteri bir hamburgerle Pepsi aldı. Müşterinin parasının üstünü verirken kasiyer Hasan’ın hiçbir şey söylemediğini gördüm ve hemen yanına giderek sessizce "Bundan sonra müşteri kim olursa olsun, parasını alırken teşekkür edeceksin ve afiyet olsun efendim" diyeceksin dedim. Personel bana gıcıktı ama alışacaklardı. Alışmasalar bile, ben alıştırmaya kararlıydım, öğle saatlerinde kasanın önünde kuyruk oldu. Hamburger yetiştiremiyorduk. Bu kadar çok müşteri gelmesi beni çok şaşırtmıştı. Bir taraftan da bira veriliyor ve bira musluğu hiç kapanmıyordu. Komiler arada dolaşıp boşları topluyorlardı.

Buranın güzel bir usulü vardı ve fiş alınmadan hiçbir şey verilmiyordu. Fişini alan müşteri, yiyip içeceğini kendisi alıyor, eğer komiye bahşiş verirse birasını komi getiriyordu. Ayrıca bir de baktım ki buraya türlü türlü kızlar geliyor. Hangisine bakacağımı şaşırıyorum. Eğer bu iş her gün böyleyse, ben burada mutlaka bir kız tavlayabilirim. Bugüne kadar hiç kız tavlamamıştım. Kızlara bakışım hiç de ürkütücü değil. Bakışlarımı karşı tarafa hissettirmiyorum bile. Eğer yanında bir erkek varsa, onlara zaten hiç bakmıyorum. Öğleden sonra servis azaldı ve içeride sadece bira içenler kaldı. Karnım acıktı ve kendime iki hamburger söyledim. Parasını da kasaya uzattım.

Hasan parayı almadı. Meğer bana bedava imiş. Diğer personelin de böyle sınırlı bir hakkı varmış. Masanın birinde oturup hamburgerimi yemeğe başladım. Yandaki masada bir bayan da tek başına hamburger yiyordu. Ara sıra ben ona bakıyordum, o da bana bakıyordu. Bu sefer o bana baktıkça ben hamburgeri yemeğe utandım. Hamburgerleri iade ettim ve bir Pepsi alıp aynı yere çöktüm. Bayan birazdan gelip benden sigarası için ateş istedi. Hemen yaktım.

— Benim adım Fatoş... Ya sizinki?

— Yalçın... Ben buranın müdürüyüm.

— Aaa öyle mi? Sizi daha önce burada hiç görmemiştim.

— Avrupa'ya gitmiştim de... Daha yeni döndüm.

— Yabancı dil biliyor musunuz?

— Tabii... Fransızca ve İngilizce bilirim.

— Aaa ne güzel...

Ben Fatoş'a palavra atmaya devam ediyordum ve birbirimizle arkadaşlığı epeyce ilerletmiştik, bu arada çevreme bir baktım ki, bütün komiler ve diğer personel uzaktan beni kesiyorlar... Vaziyet kötüydü. Daha ilk günden bu heriflerin ağzına düşmek istemezdim ama başka ne yapabilirdim? Hayatımda ilk defa bir kızla karşı karşıya oturmuştum ve belki de onu tavlıyordum. Fatoş bir sigara daha çıkardı. Hemen yaktım. Bana da ikram etti... Baktım ki Marlboro içiyor. Vay be... Demin fark etmemişim Marlboro içtiğini. Epeyce lafladık ve ertesi akşam Karambol Kafeterya'da buluşmak üzere sözleştik. Fatoş'a karşı içimde hiçbir romantik duygu olmamıştı. Sadece cinsel bir duygu duymuştum... Çünkü işe yalan söyleyerek başlamıştım. Fatoş gittikten sonra Hasan yanıma yaklaştı ve "İyisin Müdür Bey, iyisin" dedi. Ne demek istediğini anladım ama anlamamış gibi, göründüm. Hasan konuşmasını sürdürdü:

—Müdür bey o kız pas verir ama başka şey vermez. Buraya gelip gideni sen bize sor. Onun için paranı boşa harcama" dedi. Ben de dönüp Hasan'ın suratına bir yumruk atmak istedim. Deyyus daha ilk günden beni kıskanmaya başlamıştı.

Biraz sonra kasa hasılatına baktım, 20 bin lirayı geçmişti. Patron Cihan Bey ara sıra uğrayıp parayı alıp gidiyordu. Kasaptan kıyma, fırıncıdan hamburger ekmeği, toptancı Vedat'tan salça ve peçete hepsi veresiye alınıyordu. Patronun para yönünden sıkışık olduğunu daha ilk gün çaktım. Ertesi akşam Fatoş'la buluştuk. Akşam yemeğini beraber yedik ve bana çok güzel fıkralar anlattı. Birbirimizle çok kaynaşmıştık. O bana fıkra anlattıkça yerimde duramıyordum. Bir gün önceden, evi olan bir arkadaşımı ayarlamıştım. Saat 10'a doğru kalkıp onun evine gittik ve Fatoş'la orada çok güzel bir gece geçirdik. Genelevden sonra ilk defa bir bayanla birlikte olmuştum. Zevkten uçuyordum. Sabah Bimbo'ya geldiğimde Hasan camları siliyordu. Yanına gidip "Fatoş'un sülüsünü kestim arkadaş" dedim (işini bitirdim anlamına). Hasan bana bir türlü inanmadı ama gözleri faltaşı gibi açıldı. Kıskançlığından geberecekti. Böylece Bimbo vasıtasıyla ilk zamparalığımı hem de ilk gün yapmıştım. Artık biraz kasılabilirdim.

Birkaç gün sonra Hasan'ın ve diğer personelin bana biraz yakınlaşmakta olduklarım farkettim. Hasan'la birbirimize söz verdik... Bundan sonra iki samimi arkadaş olacaktık. Birbirimize her şeyimizi anlatacaktık. Yaşlarımız birbirimize yakındı ve birbirimizi anlayabilirdik. Bir süre sonra toptancı Vedat elinde bir senetle geldi ve Cihan Bey'den 16 bin lira alacağı olduğunu söyleyerek bunu ödememi istedi. Patronun haberi olmadan bu parayı ödeyemezdim ama Vedat ağlaşıyordu. Bunun üzerine ben kendi müdürlük yetkimi kullanarak parayı ödedim ve senedi aldım. Öğleden sonra Cihan Bey geldi. Parayı ödediğimi söyledim "İyi etmişsin" dedi.

Fatoş yine geldi. Kendisine hoşgeldin dercesine gözlerimle bir selam verdim. Karşılıklı oturup bira içtik. Bu defa kendisini Hasan'la da tanıştırdım. Hasan deli oluyordu ama ne yapsın? Birkaç gün sonra Hasan da beni, karşımızda çocuk giyimi satan bir mağazanın bayan tezgâhtarlarıyla tanıştırdı. Şimdiye kadar Hasan bayanlarla samimi olabilmek için cesaret bulamamış, hiçbirini davet edememiş. Tezgâhtar bayanlara hamburger yedirdik ve parasını da almadık. Akşam buluşmak için sözleştik. Onları fena sayılmayacak ucuz bir kafeteryaya götürdük. Ben arkadaşımın evini yine ayarlamıştım ama

bayanlardan biri su koyuverince bizim hesap suya düştü. Su koyuvereni evine bıraktık. Ben diğerinin benimle eve geleceğini anlamıştım. Hasan'ı da çaktırmadan ektim ve Bu bayanı da evine bırakayım ayağına yatarak evi olan arkadaşıma doğru yollandım. Yine güzel bir gece geçirdim. Böylece ikinci zamparalığımı da yapmış oluyordum. Yaşasın Bimbo.

Ertesi sabah işe geldiğimde Hasan "Ulan bende hiç şans yoktur zaten. Bir işi beceremedik. O kadar da yemek parası verdik orospulara" diye ağlaşıyordu. Ben kendisini teselli ettim. Kendisini ektikten sonra öbür karıyı becerdiğimi söylesem, Hasan beni herhalde vururdu. Hiçbir şey çaktırmadım. Geceki yemek paralarını Hasan'la yarı yarıya paylaştık. Bu işten ben kârlı çıkmıştım. Bimbo'ya 1979 yılının Ocak ayında girmiştim ve işler fena gitmiyordu. İller Bankası çay ocağını Melih çalıştırıyor ve bana her gün günlük hasılatı getiriyordu. Arada bir gidip çay ocağını da denetlemeyi ihmal etmiyordum. Ancak Bimbo'ya girişimden sonra bir şey dikkatimi çekmeye başlamıştı. Hasan da dahil olmak üzere bazı personelin açıktan yolunu bulduğunu keşfetmiştim. Aslında bu işi birlikte yapmamız mümkünken, bunlar kendi tezgâhlarını kurmuşlardı ve ferdî çalışıyorlardı. Beni aralarına almamışlardı, durumu kendilerine hiç belli etmedim ve bir gün patronla konuştum:

— Cihan bey, aslında burada her gün ortalama 25 bin lira hasılat olması gerekirken 21-22 bin lira oluyor. Ortada 3-4 bin liralık bir kayıp var. Bunu oturup uzun uzun hesaplayabiliriz?

— Nasıl oluyor bu iş Yalçın?

— Valla ben size söylemeyeyim de siz bulun. Kimi nerede görevlendirdiğinizi siz benden daha iyi biliyorsunuz. Kararı siz verin...

Cihan Bey durumu tetkik etti ve dört kişinin işlerine son verdi. Bu personel fiş kesmeden mal satıyor ve parayı cebe atıyordu. İşine son verilenler arasında Hasan da vardı. Ancak ben Hasan'ın işten çıkarılmasını istemiyordum çünkü bu arkadaşı gözüm tutmuştu. Benimle her yola girebilecek bir insandı. Eğer ileride ben de Bimbo'da böyle dümenlere girecek olursam, bu işi Hasan'la birlikte yaparım diye düşünüyordum. Ancak bu numaraları bana haber vermeden yaptıkları için bozuluyordum. Hem oranın müdürüydüm hem de keriz

durumuna düşüyordum. Bana deselerdi ki "Arkadaş sen de gel ve bizim dümene ortak ol" birlikte çalışır ve yolumuzu birlikte bulabilirdik.

Cihan Bey'i Hasan'ın işte kalması konusunda ikna ettim. Diğer üç personelin görevine son verdi. Bu durumda benim bu üç kişinin yerine adam getirmem ve Bimbo'da ciddi bir kadrolaşma hareketi başlatmam şart oluyordu. Cihan Bey'i ikna ettim ve üç arkadaşımı işe aldırttım. Bunların arasında İller Bankası çay ocağında çalıştırdığım Melih de vardı. Melih'i oraya aldıktan sonra yönetimde daha etkin ve söz sahibi oldum. Ayrıca çay ocağından da hatırı sayılır para kazanıyordum. Artık her akşam ben, Hasan ve Melih, bazen yanımıza başka arkadaşları da alarak Karambol Kafeterya'ya gidip yemek yiyor ve bira içiyorduk. Ayrı geçen bir tek gecemiz bile yoktu. Hatta bir gece pavyona bile gittik. Oradaki bir garsona bin lira çıkıntı yaparak kafaya aldım. Bin liralık çıkıntıyı görünce adam rakıları bira, mezeleri kuruyemiş olarak yazmaya başladı. Böylece bizim hesap büyük ölçüde düşüyordu. Ben bunun bir hesabını yaptım, garsona büyük bahşiş vermek daha kârlı oluyordu çünkü herif o zaman hesabı çok düşük getiriyordu.

Bimbo'da ben, Hasan ve Melih kadrolaşmayı tamamlamış olduk. Böylece üçümüz arasında çok güzel bir tezgâh da düzenledik. Hiç kimsenin ruhu bile duymadan her gün çok güzel yolumuzu buluyorduk. Hasan'la çok samimi olmuştuk. Neredeyse kan kardeşi gibiydik. Melih zaten en sevdiğim mahalle arkadaşımdı. Hasan'la Melih de kaynaşmışlardı. Şimdi biz günde en az 2 bin lira yolumuzu buluyorduk, hem de hiç kimseye çaktırmadan ve hesaplarda açık vermeden... Meselâ Cihan Bey günde 200 ekmek aldırıyorsa, biz fırıncıyı tanıdığımız için günde 250 ekmek getirtiyoruz. Fazladan getirttiğimiz 50 ekmeğin parasını biz cepten veriyoruz ve mutfağa da biraz fazla kıymayı yine cepten ödeyip alıyoruz. Böylece günde 50 hamburgeri biz kendi adımıza satmış oluyoruz. Aynı numarayı birada da yapıyoruz. Bir fıçıdan 100 bardak bira çıkıyor. Ben "20 bardak köpük çıktı" diye tutanak düzenliyorum ve 20 bardak biranın parasını cebe atıyoruz. Veya meşrubatçılardan, cepten ödeyerek, meşrubat alıyoruz ve bunları kendi adımıza satıyoruz. Tabii bu işi çok dikkatli ve dozunda tutarak yapmak gerekiyordu. Durumu ne patron çakacak, ne de orada çalışan diğer personel. Patron çakarsa bizi işten atar. Personel çakarsa, onlar da bizden haraç ister. Eğer vermezsek bizi patrona ihbar edip bizim yerimize geçerler. Biz teşkilatı iyi kurmuştuk. Sızıntıya hiç meydan vermeden devam ediyorduk. Allah bin bereket versin, durumdan şikâyetçi değildik.

Ayını şimdi tam hatırlamıyorum, 1979 yılının Kurban Bayramı geliyordu. Bayrama iki gün kala annem, babam ve ablam memleketimiz olan Kastamonu'ya gittiler. Ben evde yalnız kaldım, babama da arife günü geleceğimi söyledim. Babamların gittiği gece, Bimbo'dan tanıdığım bir sekreteri bizim eve getirdim ve geceyi birlikte geçirdik. Geçirdiğimiz güzel dakikaların mahmurluğuyla sabah biraz geç kalktım ve kahvaltı sofrasını hazırladım. Bu arada bakkala ekmek almaya gittim. Kız da sofrada beni bekliyordu. Ekmeği aldım, eve girerken bir de baktım ki bizim komşu Latife abla bizim evde, sekreter kızın karşısında duruyor. Meğer annem evdeki çiçeklere bakması için gitmeden önce anahtarı Latife ablaya vermiş ve o da sabah sabah, sanki çiçekler iki gün sulanmazsa ölecekmiş gibi bizim eve dalmış. Eve dalınca da bizim kızla yüz yüze gelmişler. Ben çok fena utandım. Kıpkırmızı olmuştum. Rezil olduk. Sanki daha fazla rezil olmak varmış gibi, kızla evden ayrı ayrı çıktık. Ben doğru Bimbo'ya geldim. O gün arife günü olmasına rağmen bütün arkadaşlar bayramlık elbiseleriyle gelmişlerdi. Mustafa diye bir arkadaş vardı, bir tek o henüz yoktu. Ben de arkadaşlara gece Kastamonu'ya gideceğimi söyledim, öğleden sonra Mustafa geldi... Sabah içmeye başlamış. Oldukça içkili bir durumdaydı.

Akşamüstü tam çıkacağım, köşede oturan bir grubun çok gürültü yaptığını ve diğer müşterileri rahatsız ettiğini söylediler. Dört bay ve üç bayanın oturduğu bu masaya sessizce yaklaşarak biraz daha sessiz olmalarını rica ettim. Onlarla güzel güzel konuşurken birden bizim Mustafa yanımızda belirdi ve grubun üzerine yürüdü. Çok içkili olduğu için müşterilerin benimle tartıştığını zannetmiş. Bimbo'da bir anda bira bardakları ve sandalyelerin havada uçuştuğunu gördüm. Artık herkes birbiriyle dövüşüyordu. Bizim bütün personel de kavgaya karışmıştı. Kavga güç bela durdu. Ben çok üzülmüştüm. Yaralı olan üç müşteriyi taksiye bindirerek hastaneye gönderdim. Patron Cihan Bey yoktu. Onun ortağı durumunda olan Selçuk Bey geldi. Kendisine durumu anlattım. Bizim bütün personel de kaçmıştı. Ortada bir tek ben vardım. Biraz sonra hem polis, hem de Merkez Komutanlığı'ndan ekipler geldi ve benimle Selçuk Bey'i Merkez Komutanlığı'na gönderdiler. Meğer bizim çocukların dövüştüğü müşteriler sivil giyimli Harp Okulu öğrencisiymişler. Davacılar Komutanlık'ta beni tanıdılar ve benden davacı olmadıklarını, benim kendilerine yardımcı olmaya çalıştığımı söylediler. Selçuk Bey'le ikimizi sonra bir albayın odasına götürdüler. Ben o zaman subayların rütbesini tanımazdım. Sonradan öğrendim. Albay bizim olayı tam bilmiyordu ama bizi sorguya çekmeye başladı, önce Selçuk Bey'e sordu:

— Senin adın ne?

— Selçuk efendim...

— Orada ne iş yaparsın?

— Bimbo Hamburger'in genel müdürüyüm efendim.

— Senin adın ne?

— Yalçın Doğan, komutanım.

— Senin oradaki işin ne?

— Bendeniz işletme müdürüyüm komutanım.

Albay birden patladı:

— Ulan heriflere bak be... Devlet gibi teşkilat kurmuşlar hamburgercide... Genel müdürleri var... İşletme müdürleri var... Bir müsteşarınızla bakanınız eksik. Onlar da olsa devlet gibi olacaksınız.

Bizi Merkez Komutanlığından polise teslim ettiler ve Farabi Sokak'taki Çankaya Karakolu'na getirildik. Orada bizim arkadaşlardan Mustafa ile Taner'i gördüm. Teslim olmuşlar ve ifade veriyorlardı. Akşam karakola bazı üniformalılarla eşleri geldi ve bizi teşhis etmeye çalıştılar. Hâlbuki benim hiçbir suçum yoktu. Üçümüzü yan yana dizip, kendilerine hangimizin vurduğunu soruyordu polisler. Hepsi de Mustafa ile Taner'i gösterdiler. Benim kendilerine vurmadığımı söylediler. Bu arada hastaneden yaralılar da gelmişti. Görevli başkomiser ifadelerimizi aldıktan sonra benim serbest olduğumu söyledi. Hayatımda ilk defa karakol yüzü görüyordum. Serbest olduğumu duyunca çok sevindim ama öbür arkadaşlarımın durumuna da çok üzülüyordum. O sırada Hasan da karakola geldi. Mustafa,

Hasan'la ikimizin yanlarında kalmamız için ısrar etti, arkadaşları henüz nezarete atmamışlardı. Gidip kendilerine dışarıdan yiyecek bir şeyler aldım. Yanda bulunan boş bir odaya geçip getirdiğimiz şeyleri yedik. Tabii benim memlekete gitme işim de yatmıştı. Gece yarısı karakol çok tantanalı oluyor. Sarhoşluktan gelenler, pavyondan getirilen ruhsatsız kadınlar, hepsi bir alem... Çeneleri hiç durmuyor. Onlar konuşurken hem biz hem de polisler gülmekten kırılıyoruz. Polislerle de çok iyi dost olduk. Ben kendi kendime diyorum ki, "Ben nasılsa serbestim. Sabah bizim arkadaşları da bırakırlar ve hep birlikte gideriz.

Biz Çankaya Karakolu'nda böylece sabahı ettik. Sabah sekizde mesai başladı. Gece ekibi gitti ve karakolun gündüz ekibi onların yerini aldı. Benim artık işe gitmem gerekiyordu. Gözaltındaki arkadaşlarıma veda edip kapıya geldim. Ancak bir başkomiser bana "Nereye gidiyorsun lan?" diye bağırmaya başlamıştı. "Efendim ben serbestim... Dün gece serbest bırakıldım. Burada arkadaşlarımla oturuyordum, şimdi işe gideceğim" dedim. Ancak derdimi başkomisere anlatmam mümkün olmuyordu. Başkomiser bana habire "Oğlum peri başka cin başka. Sen biraz otur bakalım" diyordu. İçimi yine büyük bir korku kaplamıştı. Aynı gün öğleden sonra başkomiser beni bıraktı ve doğru Bimbo'ya geldim. Tüm arkadaşlar geçmiş olsun dileklerini ilettiler.

Tam bir sigara yakıyordum ki, kapıya bir minibüs dolusu polis gelmez mi... Beni tekrar Çankaya Karakolu'na getirdiler. Bizim arkadaşları nezarete atmışlardı. Beni de onların yanına şutladılar. Bekleyiş yine başladı. Nezarette iki gün kaldık. Oradan Emniyet Müdürlüğü'ne sevk edildik. Emniyet Müdürlüğü'nün nezareti felaket bir yerdi. Ufacık bir yerde 60 kişiden fazlaydık ve kucak kucağa duruyorduk. Değil yatacak, oturacak yer bile yoktu. Hepimiz ayakta bekliyorduk. Mercedes araba kaçakçılığından birtakım adamlar yakalanmıştı. Kaçakçılar, üçkâğıtçılar, sarhoşlar, dolandırıcılar, anarşistler, yankesiciler... Ne ararsan var. Yankesiciler konuştukça gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Mercedes kaçakçıları da çok gırgır adamlardı. İçerisi çok karanlıktı ve ne zaman gündüz, ne zaman gece olduğunu bilemiyorduk. Bütün eşyalarımızı almışlardı. Artık| içim iyice daralmaya başlamıştı. Mustafa'yı öldürecek gibi oluyordum:

— Lan Mustafa bu belâyı sen açtın bizim başımıza...

— Benim ne kabahatim var abi?

— Daha ne kabahatin olsun lan eşşoğlueşşek... Senin sarhoşluğunun cezasını biz çekiyoruz. Şimdi ne güzel memlekette olacaktım. Ben mi dedim sana güpegündüz içki iç de olay çıkart diye eşşoğlueşşek...

Arada bir bazı suçluları ifade vermek için yukarıya çağırıyorlardı ve biraz yer boşalıyordu. Onların yerine biraz oturunca sanki kuştüyü yatakta yatmış gibi oluyordum. Emniyet Müdürlüğü'nde de iki gün kaldık. Bayramın bittiği gün babam geldi. Duruma çok üzüldüğü belliydi. Onu bu üzgün ve bitkin durumda görünce kendimi tutamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladım. Benim Bimbo Hamburger'de sanki ne işim vardı? Çay ocağında ne güzel geçinip gidiyordum. 17 yaşında müdür olacağım diye tutturmuştum. İyi halt etmiştim. Tabii bu iş hep Mustafa'nın hıyarlığı yüzünden başımıza gelmişti. Birazdan nezaretin kapısı açıldı ve bizi dışarıya çağırdılar. Emanetteki eşyalarımızı alıp tekrar Çankaya Karakolu'na gönderildik. Babam da gölge gibi peşimden geliyordu. Karakolda beş on dakika kaldıktan sonra Mamak Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'na götürüldük. Nizamiyede boş bir odada yeni bir bekleyiş başladı. Babam beni bırakamıyor ve yine yanımda oturuyordu. Bizi getiren polis, elindeki evraklarla savcılığa gitmişti. Bu polis benim orada hemen serbest bırakılmam gerektiğini çünkü suçlu olmadığımın anlaşıldığını söylüyordu.

Neyse artık, yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştik. Birazdan serbest kalacağım için sevinçliydim. Ama bizim evrakları askeri savcılığa götüren polis bir türlü gelmek bilmiyordu. Akşam saat 6 olmuştu. Polis en nihayet geldi ve üçümüzün de tutuklandığını söyledi. Babam oturduğu yerden kalkıp bana sımsıkı sarıldı, öptü, kokladı. Emekli şoför maaşıyla bizi geçindirmek için didinen, birkaç kuruş fazla kazanmak için su tesisatı tamirciliği yapan babamla hiçbir zaman yakın olmamıştım ama yine de severdim. Onun bu durumu beni de çok fena yaptı. Babamın yanında ağlamak istemiyordum ve kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Bizi nizamiyeden alan askerler, Mamak Askeri Cezaevi Müdürlüğü'ne getirdiler.

Cezaevlerini daha önce filmlerde görmüştüm ve hayalimdeki gibi bir cezaevi düşlüyordum. Bir yandan da korkudan bacaklarımın bağı kesilmişti. Burada bütün gardiyanlar askerdi, önden ve yandan resimlerimiz çekildi. Saçlarımızı tıraş ettiler ve üzerimizdeki paranın fazlasını makbuz karşılığında aldılar. Sonra bizi bir cipe bindirdiler ve uzun bir binanın önüne geldik. Görevli asker "Sağcı mısınız, solcu musunuz" diye sordu. Bu soruya ben bir cevap veremedim. Bizim Mustafa ile Taner "Solcuyuz" dediler. Demek ki sağcılarla solcuların

koğuşları 1979 yılında ayrıydı. Bizim üçümüzü solcuların koğuşuna götürdüler. İçeriye girer girmez koğuştaki solcular bize “Geçmiş olsun” dediler ve suçumuzu sordular. İçeridekilerin bazısı işlediğimiz suçun üç yıl hapis getireceğini, bazısı ise hemen tahliye edileceğimizi söylüyordu. Bu çelişkili konuşmalar sonucunda üçümüz de çok korktuk Acaba bu yerden ne zaman çıkabilecektik? Biraz sonra bize yataklarımızı gösterdiler. İki yatakta üçümüz beraber yatacaktık. Fazla yatak yoktu.

Çok uykum olmasına rağmen geç saatlere kadar uyuyamadım ve ertesi sabah birisi “Koğuş günaydın” diye bağırınca uyandım. Yatağımı yaptıktan sonra sabah çorbasını karavanadan içtim. Ruhum daralıyordu ve buradan kurtulmak için can atıyordum. Öğleye doğru gazeteler geldi. Diğer tutuklularla arkadaşlık etmeye başlamıştık. İkinci gün akşamı ben ranzanın üzerinde oturuyordum. Yanıma koğuştan birkaç tutuklu geldi ve bana soru sormaya başladılar:

— Anlat bakalım tekel ve tekelcilik nedir? Bunlardan ne anlıyorsun?

— Abi tekel... İşte sigara, içki falan yapıp satan yerdir.

— Ne sigarası içkisi lan... Sen bu kadar ot musun?

— Efendim abi?

Ben bu soruların hiçbirini bilmiyordum. Bazıları bana bir şeyler anlatmaya başlamışlardı ama hiçbir şey anlamıyordum. Arada bir emperyalizm, burjuva, sömürü düzeni, Marksist ideoloji falan gibi lâflar geçiyordu ama ben bunları hiç bilmiyordum. Bizim arkadaşlar bu konuları benden daha iyi biliyorlardı. Ama ben bunları o güne kadar ne okumuştum, ne de kimseyle konuşmuştum. Koğuşta bana “Ot” diye isim taktılar. Habire de “Seni burada eğiteceğiz. Hiçbir bok bilmiyorsun” diyorlardı. İki gün sonra cezaevindeki sol görüşlüler açlık grevi yapmaya başladılar. Aralarında konuşurken “İbne faşistler yine idareyle işbirliği yapıyorlar. Onlar açlık grevi falan yapar mı hiç” gibi lâflar duyuyordum. "Faşist ne demek lan?" diye bizim arkadaşlardan birine sordum. MHP’lilere ve Bozkurtçulara faşist diyorlarmış. Açlık grevi başladığı zaman ben koğuş kıdemlisine dedim ki: “Abi ben nasıl olsa sizden değilim. Beni bırakın da yemek

yiyeyim”... Kıdemli çok bozuldu. "Ne demek o lan?" dedi. "Herkes katılır bu işe. Burası dingonun ahırı mı?" Durum kötüydü. Bana da yemek yedirmiyorlardı. Kendileri sadece günde bir bardak şekerli su içiyorlardı ve bana da bundan başka bir şey verilmiyordu... Ah şimdi evimde olsam da annem güzel bir yemek verse önüme... Nasıl özlemiştim evimi ve ailemi. İki gün hiçbir şey yedirmediler. Benim bacaklarım artık tutmaz olmuştu. “Abi” diyordum, "Ben valla billa hasta oluyorum. Burada resmen öleceğim. Ben nasılsa otum... Bırakın da bir şeyler yiyeyim”... İki gün bana bir şey yedirmediler. Vaziyet kötüye gidiyordu. Yalçın Doğan komünistlerin açlık grevi uğruna genç yaşında ölmek üzereydi! Üçüncü gün hastalık numaramı iyice arttırdım ve bana bir parça ekmekle helva yeme izni verdiler.

Mamak Askeri Cezaevi’nde 16. günümüzü yaşıyorduk. Sabah koğuşta bizim de adımız okundu ve mahkemeye çağrıldık. Diğer mahkemecilerle birlikte bir cemseye bindik ve yakındaki mahkeme binasına indirildik. Açlık grevi üç gün önce başlamıştı. Eğer bugün tahliye durumu olursa bu işten sıyırmış olacaktım. Bir saat kadar bekledikten sonra askeri savcının yanına girdik. Savcı üçümüze birden hitabetti:

— Daha önceki ifadelerinizi okuyayım mı?

— Hayır komutanım. Aynen kabul ediyoruz.

— Peki, Yalçın ne oldu o gün, anlat bakayım.

— Komutanım olay günü yedi kişilik bir grup çok gürültü yapıyordu. Onun için, biraz sakin olmalarını rica ettim.

— Tamam, tamam oğlum. Yeter.

Yanımızdaki görevliye "Al bunları, dışarıda bekleyin" dedi. Dışarıda beklediğimiz birkaç dakika bana beş saat gibi geldi. Sonra tekrar içeriye girdik ve savcı "Tahliye oldunuz" dedi. Ben şaşkınlıktan ve sevinçten askeri savcıya "Sağol abi" dedim. Diğer mahkemelerin de bitmesini bekledik ve bizi tekrar bir cemseye bindirip koğuşa getirdiler. Tahliye olduğumuzu söyledik ama sevincimizi oradakilere

belli etmiyorduk. Ne tuhaftır, tutuklulardan ayrılmamız çok zor oldu. Akşam saat 8.30'da yine bir cemseye bindirilip cezaevi müdürlüğüne geldik. Orada bir sürü eşya arasında kendi eşyalarımızı bulmaya çalıştık. Ben kemerimi bulamadım ve bunun üzerine bir başkasının kemerini alıp pantolonuma taktım. O gün tahliye olan yaklaşık 20 kişi vardı. Hepimizin işlemlerinin bitmesi gece saat 12'ye kadar sürdü. Sonunda tek tek bir subayın odasına girdik ve orada da sıkı bir kontroldan geçirildik. Yanlış adam tahliye edilmesin diye resimlerimize baktılar. Kimliklerimizi incelediler. Buradan da çıktığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Tekrar bir cemseye binip hep birlikte nizamiyeye geldik. Burada da bir kontroldan sonra kendimizi dışarıya attık. Artık üçümüz de sevinç çığlıkları atıyorduk. Şimdi Samsun yolunun kenarında, bizi terminale götürecek bir otobüs bekliyorduk. Bir süre bekledik ve yaklaşan bir şehirlerarası otobüsü durdurup bindik. Sevinçten uçuyorduk. Otobüste bir sigara yaktık. 15 dakika sonra Ankara'ya varacaktık. Oradan da ver elini sıcak evim, anam, babam ve yatağım. Fakat bir de baktım ki bizim otobüs habire gidiyor ve biz Ankara'ya bir türlü varmıyoruz, otobüse bineli neredeyse 45 dakika olmuştu. Muavine sordum:

— Hemşerim bu otobüs Ankara'ya gitmiyor mu?

— Ne Ankara'sı asker ağa... Samsun'a gidiyoruz.

— Ulan durdur şunu... Biz buna Ankara'ya gidiyor diye bindik.

— Asker ağa birazdan çay molası vereceğiz. Durunca inersiniz...

Muavin, bizim kafa cezaevinde kabak edildiği için, bizi asker sanmıştı. Benzinlikte verilen çay molasında indik. Ceplerimizde 20'şer lira para vardı. O parayı da koğuş kıdemlisi dolmuş parası olarak vermişti. Orada bir taksiyle anlaşıp Ankara'ya doğru yola çıktık. O yol hiç bitmedi. Annemin ve babamın tahliye edildiğimden haberi yoktu. Sabaha karşı kapıyı çaldım. Babam, annem hepsi çok sevindiler. Babamdan taksi parasını alıp şoföre verdim. Annem ve babam sevinçten ağlıyorlardı. Yatağıma uzandım. Sonra yemek yedim... Oh be... Özgür olmak ne güzeldi. Aklıma cezaevi geldi. Acaba onlar şimdi ne yapıyorlardı? Kendi kendime "Allahım, onları da inşallah kurtar"

dedim.

Sabaha karşı yattım ve öğle vakti kalkabildim. Hemen yemeğimi yiyip çay ocağına gittim. Odacısından memuruna, amirine kadar herkes "Geçmiş olsun" dedi. Meğer beni seven ne kadar insan varmış. Tabii ben uzaklaşınca çay ocağının randımanı hemen düşmüştü. Ne de olsa Bimbo'da çalışırken bile işi sık sık kontrol ettiğim için fazla bir sorun çıkmazdı. Hemen masamın başına geçip işi düzeltmek için çalışmalarıma başladım. Geçmiş olsun demek için gelenlere çay ısmarlayıp sohbet ediyorduk. "Cezaevi nasıl?" diye soranlara oradan hiç bahsetmek istemiyordum. Sadece "Allah hiç kimseyi düşürmesin, düşenleri de kurtarsın" demekle yetiniyordum. Bu arada bir dilekçe yazıp içerdeki mahkûmlar için af istemeyi düşündüm. Ancak böyle bir dilekçenin kime yazılacağını bilmiyordum. Bazıları "Sakıncalı olur" diye beni vazgeçirdiler.

Kendi kendime hep düşünüyordum... Acaba orada gördüklerimin hepsi gerçekten suçlu muydu? Hayır... Çoğu ya bir iftiradan ya da yanlış teşhisten yatıyordu. Suçlu gözükenler ise acaba o suçu kendi iradeleriyle mi işlediler, yoksa birileri onları kullandı mı? Tam bir muamma... Esaret çok kötü bir şey özgürlüğü elinden alınmamış bir insan esaretin ne olduğunu bilemez. Mahkûmun ne olduğunu da bilemez. Sadece teorik tarifini yapabilir. Çok düşündüm... Benim 16 günlük esaretimde ben cezaevinde fazla rahatsız olmadım. Ama mahkûmu esas rahatsız, huzursuz ve sabırsız eden şey ailesini ve çevresini yeterince görememektir. Hep onları düşünmesidir. Dışarıdaki yakınlarını düşünmek ve onların çektiği sıkıntıyı bilmek mahkûmu kahrediyor. Şu anda ben özgürdüm ve artık özgürlüğümün tadını çıkarmaya çalışacaktım. Acaba koğuştaki arkadaşlarım ne yapıyor? Saatime baktıkça onların ne yaptığını az da olsa tahmin edebiliyorum. Öğleden sonra Bimbo'ya uğradım. Saçlarım kesik olduğu için başıma bir kasket geçirmiştim. Burada Selçuk Bey'i gördüm. Beni yanaklarımdan öptü ve biraz konuştuktan sonra da hesabımı keseceğini söyledi: "Bak Yalçın, burada dövülen çocuklar Harp Okulu öğrencisi. Siz burada çalışmaya devam ederseniz, bu işe belki sıkıyönetim de bozulabilir. Bu durumda da bizim işimiz aksar." Zaten ben de ayrılmak istiyordum.

Bimbo'da yolumu iyi bulmama rağmen cezaevinde hep bu konuyu düşünmüş ve artık kendi kendimin patronu olmaya karar vermiştim. Ama ayrılığın böylesi bana yine de koydu. Bimbo defterini böylece kapamış oldum. Şimdi içime korkunç bir para kazanma hırsı girmişti ve artık bu hırsı yenmem mümkün değildi. Çay ocağına döndüm ve bizim ocakçı Cemil'i alarak Ulucanlar semtinde Bimbo'ya salça ve

zeytinyağı satan toptancı Uğur Besler'e gittim. Kendisine olanları kısaca anlattım. Uğur Besler'den beş bin lira peşin, geri kalanı iki ay vadeli borçla 40 bin liralık salça aldım, bunları ufak bir kamyonete yükleyip bankanın çay ocağına getirdim ve hepsini hem İller Bankası, hem de Süt Endüstrisi Kurumu personeline sattım. Süt Endüstrisi Kurumu'nun çay ocağını da ağabeyim işletmekte olduğu için, orayla da ilişkim sürüyordu. 160 liraya aldığım beş kiloluk salçaları memur vatandaşlara yüz lirası peşin, yüz lirası bir ay sonra ödenmek şartıyla 200 liraya hemen okuttum. Komple bir defter, 100'er liralık alacak listesiyle dolmuştu. Bu ticaretten hatırı sayılır bir para kazandım ve Uğur Besler'e şükran borcum oldu.

Artık bir yanda çay ocaklarını devam ettiriyor, diğer yanda da böyle ne bulursam alıp satıyordum. Kendi kendimin patronu olmak ve çok para kazanmak istiyordum. Ama düşünüyordum ki, bu duruma gelebilmek için birilerinin desteğine ihtiyaç var. Ben kimden destek alırım? O günlerde bağımsızlarla CHP'nin koalisyon hükümeti var. Başbakan, Ecevit. Başbakan Yardımcısı da Demokrat Partili Faruk Sükan. Gidip CHP'ye kaydolsam, orada kayıtlı yüz binlerce insan var. Benim yüzüme bile bakmazlar. Gerçi Ecevit'e sempati duyuyorum ama o kalabalıkta kaybolup giderim. Adalet Partisi muhalefette olduğu için işime yaramaz. MHP'ye zaten çok bozuk atıyorum. MSP ve Erbakan'ı da hiç sevmiyorum. Zaten hacıların, hocaların içinde benim ne işim var. Onların yanında içki bile içilmez. Düşündüm taşındım ve Ferruh Bozbeyli'ye karşı olan sempatimi de dikkate alarak Demokratik Parti'ye kaydolmaya karar verdim. DP'nin fazla bir adamı yoktur. Orada yükselmek veya kendimi göstermek kolay olur. Ayrıca Faruk Sükan da Başbakan Yardımcısı olduğu için, bu parti vasıtasıyla belki bana da bir yerden bir şeyler çıkabilir. Çünkü adamlar şimdi ne de olsa iktidar partisi sayılırlar. Koskoca CHP ile aynı hükümette bulunuyorlar. Gerçi Meclis'te bir tek milletvekilleri olduğunu öğrenmiştim ama olsun... O da koskoca Başbakan Yardımcısı. Bir gün Selanik Caddesi'ndeki Demokratik Parti Genel Merkezi'ne gittim ve gençlik kollarına kaydolmak istediğimi söyledim. Orada Gençlik Kolları Başkanı Burhan Tan ile tanıştık.

Bana sordu:

— Niçin bize kaydoluyorsun?

— Aslında ben parti işinden falan anlamam efendim. Ayrıca babam da

Ecevitçi'dir. Ben de Ecevit'i seviyorum ama Ferruh Bozbeyli'yi daha çok seviyorum. Ona karşı bir sempatim var. Yoksa ben parti işinden anlamıyorum. Sadece birkaç partinin ve birkaç parti başkanının ismini biliyorum, o kadar.

Burhan Bey bana birkaç defa çay ocağına ziyarete geldi. Ben o günlerde 17 yaşında bir genç insan olarak o düzeyde bir insanla hiç tanışmamıştım. Bu ziyaretler bana büyük zevk veriyordu. Ayrıca bu fırsattan yararlanarak çevremdekilere de hava atıyordum. Burhan Bey beni çok seviyordu ve bende çok büyük bir ticaret kafası olduğunu söyleyip duruyordu. Bir gün yine bana çay ocağına gelmişti. Alnıma bir Erbakan öpücüğü kondurduktan sonra yanında bulunan bir arkadaşını bana takdim etti:

— Yalçın'cığım bu arkadaşın adı Osman... Bu da bizim partiden.

— Memnun oldum...

— Yahu Yalçın, hatırıma gelmişken sana bir şey soracağım... İller Bankası'nın çay ocağını sana nasıl verdiler? Senin yaşın daha 18 olmamış ki...

— Aman Burhan Bey hiç kimseye çaktırmayın... Ocağı verirken bana hiç kimse yaşımı sormadı ki.

Tabii Burhan Bey'e bir de bu çay ocağını hayalî belgelerle aldığımı söyleyebilsem şaşkınlığı daha da artacaktı ama bunu hiçbir zaman söyleyemezdim. Sonra Burhan Bey bana bir teklifte bulundu:

— Bak Yalçın, biz bir kooperatif kurduk parti bünyesinde. Adı da Fazilet Tüketim Kooperatifi. Amacımız çeşitli yerlerde mağazalar açarak halka kaliteli gıda ve üretim maddeleri satmak. Faruk Sükan Bey de kooperatifimize maddi ve manevi yardım sağlıyor. Biz seni de aramızda görmek istiyoruz ve senin gibi uyanık bir arkadaşla çalışmak istiyoruz.

— Ne zaman kurdunuz bu kooperatifi Burhan Bey?

— Daha yeni kuruldu. Büromuz da Selanik Caddesi'nde, gençlik kollarında.

— Burhan Bey aranıza girmeyi ben de çok isterim. Ama ben artık kendi imkânlarımla atılım yapmak istiyorum. Bir yerde maaşlı olarak çalışmak bana göre değil.

— Yalçın böyle çayla, kahveyle ve meşrubat satışıyla bir yere varamazsın. Mutlaka bir yola çıkman gerekir. Sonra önündeki engelleri tek tek aşıp gidersin. Ben seni yetenekli ve cin gibi bir genç olarak tanıdım. Sen, ben ve Osman birlikte çalışıp bir sacayağı oluruz ve çok iyi işler başarırız. Bak ben daha önce Meşrutiyet Caddesi'ndeki mescitte imamdım. Sonra gazeteci oldum ve Meclis koridorlarına kadar geldim. Benim kendi adıma ticaret yapmam uygun olmaz. Onun için bu kooperatif vasıtasıyla hep birlikte bir atılım yaparız. Elimde inan ki çok geniş imkânlar var. En kısa zamanda Dikmen'de satış mağazamızı açacağız. Sonra seni Faruk Sükan Bey'le de tanıştırırım.

— Benim sizin yanınızda fonksiyonum ne olacak Burhan Bey?

— Sen kooperatifin işletme müdürü ve satın alma sorumlusu olacaksın.

— Peki, Burhan bey. Ben biraz düşüneyip size bildireceğim...

Burhan Bey ve Osman gittiler. Bizim bütün bu konuşmaları garsonlar da dinliyorlardı. Aslında Burhan bey dürüst adamdı ve aklımı çelmişti. Ona güveniyordum. Biraz sonra çay ocağının telefonu çaldı. İller Bankası Personel Müdürü Engin Bey hemen yanına gelmemi istiyordu. Hemen bir dolmuşa atladım ve Engin Bey'in yanına gittim. Bankaya geldiğimde beni tanıyanlar kabak kafama bakıp "Hayrola Yalçın, asker mi oldun?" diye soruyorlardı. Ceketimin düğmelerini ilikleyip Engin Bey'in odasına girdim:

— Yalçın, cezaevine girmişsin. Siyasi nedenle mi girdin?

— Hayır efendim. Bir kavga olayı yüzünden girdim.

— Bak ben araştırırım. Eğer siyasi durum varsa gerisini sen düşün. Gidebilirsin. Dikkat et, hakkında hiçbir şikâyet istemiyorum.

— Emredersiniz efendim.

Allahtan ki korkacak bir şey yokmuş. Çay ocağına dönünce bir okul arkadaşıma rastladım. Mesai bittikten sonra da dışarıya çıkmayıp gece bekçisini kafaya aldık ve içmeye başladık. Eve gece geç vakit gittiğimde karar vermiştim. Akşam Ticaret Lisesi'ne kaydolmuştum ve eve geç geldiğim zaman evdekiler benim okuldan geldiğimi zannediyorlardı. Artık okumayacaktım. Bu kararımı babama söyledim. Ortaokul diploması bana yeterdi. Ben bilim adamı değil, hayat adamı olmak istiyordum. Gece yatağa yatınca Burhan Bey'in teklifini iyice düşündüm. Orada benim için daha iyi bir gelecek vardı. Burhan Bey haklıydı... Çaycılık yaparak bir yerlere gelmek mümkün değildi. Yalnız kendisinden bir şartım olacaktı. Benim yanımda çalışan personeli de kooperatife almaları gerekirdi. Eğer çay ocağını bırakırsam onları işsizliğe terk edemezdim.

Ertesi sabah çay ocağında durumu personelime anlattım ve eğer bu işi bırakacak olursam kendilerini de kooperatife alacağımı söyledim. Hepsi gelmeyi kabul ettiler. Bunun tersini yapmak delikanlılığa tabii ki sığmazdı. Burhan Bey'in yanına gitmeden önce bir defa daha düşündüm. Odacıbaşı Ali Dayı'ya sordum. O da bana "Çaycılıkla zengin olamazsın oğlum" dedi. Kesin kararımı verip DP Gençlik Kolları'na gittim. Burhan Bey, DP Konya İl Başkanı'yla konuşuyormuş, buna rağmen beni odasına aldı...

— İşte Sayın Başkan, size sözünü ettiğim genç cevher bu delikanlı.

— Hoş geldin oğlum.

— Hoş bulduk efendim!

Çok heyecanlıydım. Odayı biraz inceledim. Duvarda Sayın Ferruh Bozbeyli'nin büyük bir resmi asılıydı. Faruk Sükan'ın bir resmini de yan duvara asmışlardı. Bu arada DP Ankara İl Başkanı Fevzi bey geldi. Onunla da tanıştırıldım. Önce onların oturmasını bekledim, sonra bana "Otur oğlum, ayakta kalma" deyince ben de oturdum. Sonra Fevzi bey bana sordu:

— Oğlum bizim partiye kaydolmak nereden aklına geldi?

— Efendim benim herhangi bir politik görüşüm yok. Ferruh Bey'e karşı bir sempatim var. Aslında babam Ecevitçi'dir.

— Aferin oğlum aferin... Açık sözlü bir çocuksun. Hayırlı olsun.

Sonra cüzdanını çıkardı ve bana kartını verdi. İtina ile nüfus kâğıdımın arasına koydum. İlk defa böyle büyük bir adam bana kartını veriyordu. Çok sevinçliydim. Biraz sonra Fevzi Bey'le Konya İl Başkanı ayrıldılar. Ben Burhan Bey'le yalnız kaldım.

— Eee Yalçın, ne düşündün bakalım?

— Burhan bey sizinle çalışmak istiyorum. Yalnız bankadaki çay ocağını bırakırsam, oradaki personelim açıkta kalacak. Onları da kooperatife almak mümkün olur mu?

— Olur Yalçın ama tam olarak faaliyete başlamadan alamayız. O zaman bu konuyu hallederiz.

— Peki Burhan Bey. Ben nerede görev yapacağım?

— Bir müddet yandaki odada otursun. Sen şimdi kooperatifin hizmete girmesini organize edeceksin. Haydi bakalım, Allah kuvvet

versin...

Para konusunu hiç konuşmamıştık. Odamda hem masam, hem daktilom vardı. Telefonu da kullanabilecektim. 17 yaşındaydım ve kendime ait bir odamla makam masam olmuştu.

Burhan bey, Osman ve ben kooperatifin satış mağazasını görmek için Dikmen'e geldik. Mağazada henüz satış yoktu. İçeriye bir girdim ki, ne raf var ne de reyon. Her şey karmakarışık ve çok dağınık. Gördüğüm her şeyi acele not aldım. Büroya dönünce aldığım notları değerlendirip hemen bir rapor yazdım ve neler yapmamız gerektiğini belirttim. Ayrıca epeyce bir miktar demirbaş almamız da şarttı. Bu raporu Burhan Bey'e takdim ettim. Burhan Bey raporu okuduktan sonra beni alnımdan öptü ve "Aferin Yalçın. Biz şimdiye kadar neye nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. Bize yol gösterdin" dedi. Bu davranışı beni çok mutlu etti, bir yandan da çalışma azmimi arttırdı. Demirbaş alımları konusunu ben üstlendim. Bu konuda ertesi günden itibaren pazar araştırması yapacaktım.

Çay ocağına geldim ve personele burayı yakında tasfiye edeceğimi, ileride hepsini tekrar yanıma alacağımı anlattım. O günden itibaren de okula hiç gitmeyecektik. Anarşik olaylar da zaten beni rahatsız ediyordu. Her an bok yoluna gitme ihtimali vardı.

Bizim Bimbo'da çalışan mahalle arkadaşım Melih'le birlikte gece Gençlik Parkı'na gittik. Ben kooperatife oradaki kasiyer Hasan'ı almak istiyordum. Melih'e kendisini de en kısa zamanda kooperatife alacağımı müjdeledim. Saat gece 11'e kadar orada bir birahanede oturduk. Gece eve gitmek için dolmuş bekliyorduk ama bir türlü gelmiyordu. Melih'e dedim ki "Ulan ben artık koskoca kooperatif müdürü oldum. Şuradan bir taksiye binelim". Eve taksiyle geldik.

Gece yatağa yatınca, şu birkaç haftalık gelişmeleri bir bir düşündüm... Sabah Ulus çevresindeki dükkânlara girip satış mağazasına gerekli metal rafları ve diğer malzemeyi en ucuza veren yerden ısmarladım. Akşamüstü malzeme geldi. Bunları monte etmeye başladık. Ancak Burhan Bey'in adamı Osman'ı gözüm hiç tutmamıştı. Çok geveze ve hayalciydi. Bir de benim amirim durumunda olması beni rahatsız etmeye başlamıştı. İşi ben yapacaktım, "Aferin"i Osman alacaktı.

Çay ocağına telefon edip bizim ocakçı Cemil'i ve Bimbo'dan Melih'i çağırdım. Burhan Bey'e de bu iki arkadaşı derhal yanımıza alacağımı söyledim. Kadrolaşmayı en kısa zamanda bitirmem gerekiyordu. İş yerlerinde size destek olacak kadro çok önemlidir. Ne yapılacaksa o yakın kadroyla birlikte yapılmalıdır. Tek başınıza iş yapmaya kalktınız mı, yandınız demektir. İşi her zaman lider durumundaki insan planlamalı, kadrosu ise kendisine destek vermelidir.

Akşamüstü biz Melih'le biracıya yollanırken Cemil evine gitti. Cemil çok dürüst bir arkadaştı ve evine çok bağlıydı. Eskiden mobilyacı iken iflas etmiş. Bana çay ocağına gelerek iş istemişti ve kendisini ocakçı yapmıştım. Bira bile içmezdi ama "Selametçiliği" falan yoktu.

O gün Melih'le birlikte biracıya gitmekten vazgeçip, Bimbo'ya uğramaya karar verdik. Hasan yine kasada duruyordu. Bize izzet ikram boldu. O da gelip yanımıza oturdu:

— Hasan bizim kooperatif faaliyete geçer geçmez seni de yanıma alacağım, haberin olsun. Belki daha önce de alırım.

— Sen bilirsin be Yalçın.

— Tamam Hasan... Sen benim dostumsun. Seni yanıma almak zorundayım...

Ben Bimbo'ya ilk girdiğim zaman bu Hasan bana karşı bir grup oluşturmuştu. Daha önce de anlattığım gibi, kasada bir dümenine uydurup bazı personelle birlikte yolunu buluyordu. Ben bunu açığa çıkarıp patron Cihan Zarakol'a açık açık anlatmıştım ama doğrusu patronun beni pek ciddiye aldığını sanmıyordum. Daha sonra biz Hasan'la işbirliğine girip bu işi ortak yapmaya başlamıştık. Ben de bütün ağırlığımı koyup, yolunu bulan diğer personeli "Meydan bize kalsın" diye işten attırmıştım. Doğrusu böyle patronun parası yenirdi. Sonra Hasan'la müşterek dümen çevirirken çok yakın arkadaş olmuştuk...

— Hasan lan, erkekçe söyle bakayım, yine yolunu buluyor musun?

— Yok be Yalçın... İşler eskisi gibi değil. Bir sürü hamburgerci açıldı. Patronun da uçan kuşa borcu var.

— Deme lan...

— Puştum ki...

— Siktiret arkadaş. Ben zamanında kendisini uyardım. Hatta seni bile ispiyon ettim ama beni dinlemedi. Kasap 10 kilo et yolluyor, veresiye aldığı için 12 kilo yazıyor. Nereden mal alsa ufak ufak kazık yiyor.

— Patron güç durumda. Şimdi faizle para arıyor ama bulamıyor galiba. Senin Güven Park'ta tanıdığın kadınlardan biraz para bulup Cihan Bey'e verebilir misin?

— Kaç para lazımmış?

— Herhalde 50 bin falan.

— O zaman ben yarın Şeker teyzeyle görüşeyim. Belki o verir...

O gece epeyce lafladık. Hasan, Melih'le benden hesap almadı. Patronun hesabına yiyip içmiştik. Ertesi sabah tekrar Melih'le buluştuk ve Güven Park'ta Şeker teyzeyi bulduk, aslında Güven Park'taki bu kadınları herkes ucuz orospu gibi görüp tiksintiyle bakar ama çok iyi insanlardır bunlar. Temizliğe gelirler. Benim çay ocağının yanındaki Karambol Kafetarya'yı temizlemeye gelen Şeker teyzeyle aramızda yakınlık doğmuştu. Bana gelip çay içerdi. Bir gün kendisinden 20 bin lira borç almıştım ve zamanı gelmeden ödemiştim. Eğer Şeker teyzeden Cihan Bey için 50 bin lira faizli borç alabilirsem hem eski patronuma iyilik etmiş olacaktım, hem de benim karşımda ezik duruma düşmesini sağlayacaktım.

— Şeker teyzem, benim eski patronuma 50 bin lira lâzım. Verebilirsen, beni çok sevindirirsin.

— Ulan hem seni işten attı, hem de ona para mı arıyorsun? Peki, senedi yapsın da iki ay vadeli vereyim.

— İki ay için ne kadar faiz alırsın Şeker teyze?

— 30 bin faiz alırım.

Aslında bu faiz çoktu. Hemen Cihan Bey'e gidip durumu söyledim ve kendisini Şeker teyzenin yanına götürdüm. Parayı aldı ve bana da teşekkür etti. 50 bin lira Cihan'a ilaç gibi gelmişti.

Bundan sonra kooperatifin işlerine iyice yumulacaktım. Bu arada İller Bankası ve Süt Endüstrisi Kurumu personeline vadeli sattığım salçaların ve diğer malların parasını da yavaş yavaş topluyordum. Şimdi sıra Fazilet Tüketim Kooperatifi'ne, satacak gıda maddelerini ve diğer malları almaya gelmişti. Dikmen'deki satış mağazası hazırdı. Burada A'dan Z'ye kadar bütün mallan bulundurmam ve çevredeki diğer bakkal ve süpermarketlerle en kısa zamanda rekabete girmem gerekiyordu. Kooperatifin fazla parası yoktu. Burhan Bey bana 80 bin lira para verdi. Bu parayla toptancı Uğur Besler'e gittim.

— Uğur abi ben çay ocağını bırakıp Fazilet Tüketim Kooperatifi'ne girdim. Bu malları senden alıyorum ama 80 bin liranın üzerini vade yapacaksın.

— Yalçın aldığın mal 200 bin liraya geliyor. Bu adamları hiç tanımıyoruz. Ya parayı alamazsak?

— Yok abi, paran batmaz. Bu işin arkasında Faruk Sükan var... Valla billa... Burhan Bey söyledi. Kendisi hem kooperatifin başkanı, hem de bir gazetenin Meclis muhabiri.

— Peki Yalçın... Yalnız, bir şey olursa ben seni tanırım...

Listede yazılı mallan iki gün içerisinde aldım. İller Bankası çay ocağını kapadım ve orada çalışan iki elemanımı yanıma aldım. Raflara malları düzgün bir şekilde yerleştirdik. Tam bir süpermarket oldu. Bu arada Burhan Bey DP Gençlik Kolları Başkanlığı'ndan istifa etti.

Burhan bey benim yaptığım işleri çok beğenmişti. Bir tek para kasamız yoktu. Onu da 20 bin liraya vadeli aldım. Bu alışverişleri son derece düzgün yapmıştım ve bir kuruş bile yolumu bulmamıştım. Artık herşey tamamdı. Kasaya, Bimbo'dan ayrılan mahalle arkadaşım Melih'i oturttuk. Aynı gün Bimbo Hamburger'in kasiyeri Hasan'ı da kooperatife aldık ve kadrolaşma harekâtını böylece tamamlamış oldum. Melih, Hasan, Cemil ve ben iyi bir ekiptik. Her reyona bir görevli tayin ettim.

Açılışı 1979 Ekim sonlarında yaptık. Düzenlediğimiz törene birçok DP'li eski parlamenter ve sempatizanları geldiler. Burhan Bey törende benim bir konuşma yapmamı istedi. Hazırlıksız olduğum için aklıma gelenleri bir kâğıda yazdım ve orada yüksek sesle okudum. Sonra nüfus kâğıdımın içinde sakladığım bu ilk konuşmam aynen şöyleydi:

— Sayın misafirler, uzun bir uğraştan sonra sadece halkımıza hizmet amacıyla açılışını yaptığımız bu mağazada tüm gıda ve ihtiyaç maddeleri mevcuttur. Fiyatlarımız bakkal ve süpermarketlere göre daha ucuzdur. Kooperatifimiz, sayın ortaklarının katkı ve destekleriyle başka semtlerde de tanzim satış mağazası açıp herkese hizmet sunacaktır. Amacımız kâr değil, sadece halka hizmettir. Allah'ın izniyle diğer şubelerimizin açılışlarında da sizleri göreceğiz. Bana itimat edip işletme müdürlüğü görevini veren sayın Başkan Burhan Bey'e teşekkür eder, itimatlarınıza lâyık olacağımı arz ederim. Hepimize hayırlı ve uğurlu olsun. Allah bizleri mahcup etmesin.

Konuşmam biter bitmez alkışlar başladı. Ben ilk defa böyle bir topluluk içinde konuşmuştum. Bu konuşmamı belki bir daha lâzım olur diye nüfus kâğıdımın arasında hep sakladım. Açılışa gelenlerin hepsi alışveriş yaptı. Bir DP Konya eski milletvekili beni ayrıca tebrik

etti. Yaptığım konuşma karşısında Burhan Bey de hayretini gizleyemedi. Misafirler gittikten sonra bir kahkaha attı:

— Yalçın çok güzel konuştun da, başka şubeler lâfını nereden çıkardın?

— Aklıma öyle geldi Burhan Bey. Ama neden olmasın? Baktık ki işler burada iyi gidiyor, o zaman başka semtlere de yayılırız.

— İnşallah Yalçın... Valla sen bir alemsin... Sen oradan beş kiloluk bir teneke yağ al da, akşam Faruk Sükan Bey'in evine götürüver...

— Ben mi götüreyim Burhan Bey? Yaşasın... Desenize Faruk Bey'i de görmüş olacağım sonunda.

— Ben seni bir ara Meclise götüreyim de orada Demirel'i, Ecevit'i, Erbakan'ı da gör... Hiç gittin mi Meclis'e?

— Yok efendim, nerede...

O günlerde piyasada yağ yoktu. Biz biraz bulmuştuk. Ben beş kiloluk bir tenekeyi yüklenip Sükan'ın evine götürdüm. Kapıda koruma polisi tenekeyi kontrol etti. Yukarıya çıktım, kapıyı yaşlı bir hanım açtı. Faruk Sükan Bey kapının hemen yanında telefonla konuşuyordu. Konuşması bitince yanıma geldi:

— Ne var oğlum?

— Efendim, Burhan Bey size yağ gönderdi. Çok hürmetleri var. Ben de size hürmetler ederim efendim.

— Sağol evladım. Koy oraya. Burhan Bey'e selam söyle.

Ben tenekeyi bırakıp geri döndüm. Çok sevinçliydim. İlk defa bir büyük adamı yakından görmüş ve kendisiyle konuşma fırsatı bulmuştum. Faruk Sükan Bey bana para falan vermedi. Zaten kooperatife epeyce yardımda bulunuyormuş. Para verse de zaten almazdım. Böyle büyük bir adamı görmüş olmak bana yeterdi.

Ertesi gün Burhan Bey, adamı Osman'la beni yemeğe götürdü. Şube açma işine kafası takılmıştı. Bana habire "Gerçekten açabilir miyiz?" diye soruyordu. Ben de "Niçin açmayalım Burhan Bey? Ne engel var?" deyip duruyordum.

Dikmen mağazamızda satışlar iyi gidiyordu. Hasan bir taraftan da eksiklerimizin neler olduğunu tespit ediyordu. Ben, personel ve tezgâhtarların tek tip giyinmesi durumunda satış mağazamızın daha ciddi bir görünüm kazanacağını düşündüm ve herkese tek tip mavi önlük alıp, onları giymelerini sağladım.

Personel istihdamına Burhan Bey karışmıyordu. Ancak beni hiç sevmeyen adamı Osman fazla personel aldığımızı ve ileride güç duruma düşeceğimizi savunuyordu. Belki de Osman haklıydı ama ben Dikmen şubesiyle kalmamaya ve başka şubeler açmaya karar vermiştim. Bu düşüncem için Burhan Bey'e bir yıllık bir program hazırladım. Hemen yağ işine girmemiz gerektiğini anlattım. O günlerde memlekette yağ yoktu ve karaborsadan satılıyordu. Üretim merkezlerinden ve fabrikalardan yağ toplayıp bunların bir bölümünü mağazalarımızda halka, geri kalan büyük bölümünü de karaborsadan elimizi öpene satmamız gerekiyordu. İş bilenin, kılıç kuşananın...

Bu fikir Burhan Bey'in de hoşuna gitti ama yağ toplamak için yeterli paramız yoktu. Ancak Dikmen şubesi satışlarımız fena gitmiyordu.

Kooperatife girdikten bir süre sonra Burhan Bey beni Meclis'e götürdü. Önce Başbakan Yardımcısı Sükan'ın odasına gittik. Orada beni dışarıda beklettiler. İçeriye giren Burhan Bey biraz sonra beni çağırdı ve Sükan'a "İşte beyefendi, size bahsettiğim genç bu... Çok yetenekli ve çok dürüst bir arkadaşımız. Partimize de kayıtlı" dedi. Sükan da başını sallayıp "Aferin oğlum" dedi. Sonra dışarı çıktık. Koridorda Ecevit'le Turan Güneş yan yana yürüyerek bize doğru geliyorlardı. Ben hemen başımı eğerek Ecevit'e selam verdim. O da bana başını eğip

selam verdi. Sonra Meclis mescidinden çıkarken Demirel'i gördüm, başımı eğerek selam verdim ama o beni görmedi. O gün zevkten dört köşe olmuştum. Memleketin en büyük adamlarını görmüş, hatta Ecevit'le selamlaşmıştım. O gün, hayatımda hiç unutamadığım günlerden biridir.

Artık 1979 yılının sonlarına gelmiştik. Ekim ayında ara seçimler yapılmış ve Ecevit hükümeti istifasını vermişti. Daha sonra Demirel azınlık hükümeti kurulmuştu.

Bu arada benim Süt Endüstrisi Kurumu'ndaki çay ocağı da devam ediyordu. Benim yaşım tutmadığı için sözleşmeyi orada Ahmet abim "Yalçın Doğan Çay Ocakları İşletmesi" adına imzalamıştı. Oradaki iki ocağı da abim işletiyor, kâr ve zararına ben karışmıyordum. Ahmet abim sonraki aylarda bu ocakları başkasına devretmişti ama o kişiler de sanki bizim personelimizmiş gibi çalışmaya devam ediyorlardı. Aslında sözleşmemiz beş yıllıktı.

Demirel hükümeti iş başına geçince, Süt Endüstrisi Kurumu'nun başına Latif Gökçe diye bir genel müdür getirdiler. Bu genel müdür MHP eğilimliydi ve hemen kurumda tayinlere başladı. Çay ocağı benim adıma çalıştığı için, sayın genel müdür bir gün bu işletmenin sorumlusu olarak beni çağırdı, özel kalem müdürü olan komando, beni hiç bekletmeden içeriye aldı. Ben önümü ilikleyip önce genel müdürü tebrik ettim. Sonra bana sormaya başladı:

— Senin adın neydi?

— Yalçın Doğan, efendim.

— Yalçın, senin çay ocağında kaç kişi çalışıyor?

— Altı kişi efendim.

— Şimdi oradan dört kişiyi çıkarıp, benim göndereceğim dört arkadaşı işe alacaksın. Tamam mı?

Genel müdürün işten çıkarmamı istediği personelin hepsi de benim arkadaşlarımdı. Bunu onlara yapamazdım.

— Sayın genel müdürüm, onlar benim okul arkadaşlarım. Nasıl çıkarayım?

— O zaman onları çıkarma ama benim göndereceğim adamları oraya al.

— O çay ocağı o kadar kişiye maaş veremez efendim.

— O halde ben de sözleşmeyi feshediyorum.

— İşte onu yapamazsınız efendim. Çünkü sözleşme beş yıllık.

— Çık ulan dışarı... Görürsün yapıp yapamayacağımı.

Sayın genel müdür Latif Bey'e dik dik baktıktan sonra odasından ayrıldım. Genel müdür hiç sıkılmadan partizanlığı çay ocağına kadar indirecek ve çay ocağını bir ispiyon merkezi olarak kullanacaktı. Yapılan diğer tayinler öbür memurların gözünü zaten korkutmuştu. Bana hiç kimsenin yardım etme durumu yoktu. Ben çay ocağının bir ispiyon merkezi olmasını kabul edecek kadar bayağı ve adi bir insan olamazdım. Koskoca genel müdürün çay ocağı ile ilgilenmesi ne tuhaftı.

Ek binadaki çay ocağını devrettiğim arkadaştan da genel müdür aynı şeyleri istemiş. O da şartları aynen kabul etmiş. Bunu duyar duymaz hemen gidip çay ocağını boşalttım. Fayanslarını kırdım, musluklarını da söktüm. Hepsini ben alnımın teriyle yapmıştım. Parti militanlarına niçin bırakacaktım? Çaycılık işim 1979 yılı sonlarında böylece sona erdi. Artık benim için sadece, çalışmakta olduğum Fazilet Tüketim Kooperatifi vardı.

1979 Aralık ayında babama çay ocaklarını kapattığımı ve kooperatife girdiğimi söyledim. Hatta Faruk Sükan'ın evine yağ götürdüğümü ve kendisini gördüğümü anlattım. Babam durumdan memnun göründü. Annem ve Ahmet abim de aynı şekilde memnun oldular. O gün babama çoktan beri kafamda olan bir konuyu açtım:

— Baba bana Cemile'yi isteyin.

— Oğlum daha çok erken. 18 yaşında bile değilsin. ~

— Baba şimdi evlenecek değiliz ya... En az bir iki yıl sözlü kalırım.

— Oğlum vereceklerini hiç zannetmiyorum.

— Siz isteyin baba.

Cemile uzaktan akrabamız oluyordu. Halam yıllar önce öldüğü zaman eniştem yeni bir hanım almıştı ve Cemile o hanımın kızıydı. Ben küçüklükten beri Cemile'den hoşlanırdım. Seyrek de olsa bayramlarda falan birlikte olurduk ve hep Cemile ile evlenmeyi hayal ederdim. Artık bütün zamanımı kooperatife veriyordum. Aklımda hep karaborsa yağ satmak vardı ama bu kadar yağı alacak paramız yoktu. Aklıma hemen Ahmet abimin patronu Sualp Bey geldi. Doğru kendisine gittim ve hoşbeşten sonra konuyu açtım:

— Sualp Bey bizim kooperatife ayçiçek yağı alacağız. Birazını normal yollardan, birazını da karaborsadan satacağım. Bu işte şöyle böyle yüzde 70 net kâr var, ancak acele 250 bin lira bulmam gerekiyor. Siz bu parayı bana iki aylığına verebilir misiniz?

— Oğlum Yalçın, bende o kadar para ne arar? Bak, yaptığımız daireleri bile satamıyoruz. Öbür inşaat yarım kaldı...

Beni çok seven Sualp Bey'e çok ısrar ettim. Sonuçta benim hatırım için

elindeki bazı senetleri kırdırmaya razı oldu. Benden faiz almayacaktı. Sualp bey 280 bin liralık senet kırdırdı ve masraflarını düştükten sonra kooperatife iki ay vadeli 243 bin lira verdi. Biz de kendisine kooperatifin borç senetlerini düzenleyip verdik.

Parayı Burhan Bey'e götürdüm. Burhan Bey paranın bende kalmasını ve yağ işine hemen başlamamı istedi.

Hemen Ahmet abimi aradım:

— Abi bu parayı hangi bankaya yatırayım?

— Sen bana gel... Bizim aşağıda Osmanlı Bankası Maltepe şubesi var. Oraya yatırırız.

Bütün parayı alıp abime gittim. 1979 Aralık ayı ortasında Osmanlı Bankası Maltepe şubesinde kendi adıma hesap açtırdım ve bana 25 yapraklı bir çek defteri verdiler.

Bu arada Burhan Bey'in adamı Osman'ın kooperatifte çalışan bir akrabasının gizlice mal sattığını ve açıktan yolunu bulduğunu keşfetmiştim. Yetkimi kullanarak kendisini işten uzaklaştırdım. Bu konu yüzünden Osman bana daha fazla gıcık kapmaya başlamıştı ama ne yapayım? Benim yetkili olduğum bir yerde başkalarının beni keriz yerine koyarak böyle işler yapmasına çok canım sıkılıyordu. O güne kadar ben bu durumu Burhan Bey'e de birkaç kere söylemiştim ama beni hiç dinlememişti. Kısa süre sonra, kooperatifte ben de yolumu bulmaya başlamıştım. Çünkü ben yolunu bulanları söyledikçe hiçbir tedbir almıyorlardı. Baktım ki herkes kooperatifi yiyor, ben de tedbirimi almaya başladım. Meselâ 2 bin liralık bir mal alırsam, faturayı birkaç yüz lira fazlasına kestiriyordum. Hâlbuki en başta böyle bir niyetim hiç yoktu. Faruk Sükan ne de olsa bir devlet adamıydı ve benim elimden tutarsa yükselirim diye düşünüyordum.

Neyse, ben çek defterini cebime koyup İskenderun'a hareket ettim. Orada yağ bağlantısı yapacaktım. Yola çıkmadan evvel daha önce sözünü ettiğim çakmak başbayii Erhan Bey'den izin alıp onun ikizleri

Metin ve Çetin'i de yanıma aldım. Benden küçük kardeşim yoktu ve hep olmasını istemiştim. Metin'le Çetin'i de kendi küçük kardeşlerim gibi severdim. Üçümüz yola çıktık. Ancak İskenderun'da yaptığım piyasa araştırmasında burada da yağ olmadığını, yağın İzmir'den getirildiğini öğrendim. Akşamüstü ikizlerle birlikte faytona bindik ve onlara şehri gezdirdim. Masraflarımızı kooperatif veriyordu. Ertesi gün ikizlerin ceplerine harçlıklarını koyup onları Ankara otobüsüne bindirdim. Ben de İzmir otobüsüne atlayıp yola çıktım.

İzmir'e çok küçükken bir defa gelmiştim ve hayal meyal hatırlıyordum. Burada piyasayı yeniden araştırdım. Konuştuğum tüccarlar İzmir'de de yağ kıtlığı olduğunu, bu iş için Edirne'ye gitmem gerektiğini söylediler. Hatırlarsanız, o dönemde Türkiye büyük bir yokluk ve karaborsa dönemi yaşıyordu. Başbakan Süleyman Demirel, birkaç gün önce Turgut Özal diye birini kendisine müsteşar yapmıştı ve Turgut Bey'in yoklukları falan durduracağını açıklamıştı. Ben bu şahsın adını daha önce hiç duymamıştım. Sonra yavaş yavaş duymaya başladım.

Şimdi İzmir'den, Edirne'ye gitmem ve yağı oradan temin etmem gerekiyordu. Ah bu işi bir başarabilsem... Bu yağları Ankara'da elimi öpene karaborsadan satacak ve kooperatife büyük para kazandırarak Burhan Bey'den koskoca bir "Aferin" alacaktım. Tabii bu arada kendim de hatırı sayılır miktarda yolumu bulacaktım.

Ancak Edirne'ye gitmem için yeterli param kalmamıştı. Hemen Osmanlı Bankası İzmir şubesine gittim ve oradaki görevlilerin önünde bir çek kestim. Çek yaprağını imzalayıp uzattım ve acele olmasını söyledim. Sanki ben acele olsun dememişim gibi, öğle tatili oldu ve bizim çek için hâlâ provizyon alınmadı. Öğle saatlerinde İzmir'i gezdim. Öğleden sonra tekrar bankaya gittim. Birkaç saat daha bekledikten sonra nihayet provizyon geldi. Oradaki memure beni çağırdı:

— Yalçın Doğan...

— Buyurun efendim, benim.

— Hüviyetinizi rica edeyim.

— Buyurun efendim nüfus kâğıdımı...

Hüviyetimi dikkatle inceledi. Eline kâğıt kalem alıp birtakım hesaplar yaptı.

— Kardeşim biz size maalesef ödeme yapamayız.

— Niçin efendim?

— Sizin yaşınız tutmuyor. 18 yaşından küçüksünüz.

— Hanımefendi ben bu çeki matbaada bastırmadım. Sizin bankanız verdi. Buyurun bu da hesap cüzdanım.

— Maalesef ödeme yapamayız.

— Yahu hanımefendi nasıl yapamazsınız? Madem 18 yaşından küçük olanlara ödeme yapılmıyor, o halde ben hesap açtırırken ve bana çek defteri verirken niçin yaşımı sormadınız?

Birden tepem çok attı ve bağırıp çağırmaya başladım. Kadıncağız çok korktu ve müdürlerine haber verdi. Yaşlı müdür beni odasına götürdü. Oradan İstanbul'daki genel müdürlüklerine telefon açtılar, hukuk müşavirleriyle görüştüler. Orası da ödeme yapmanın yasal olmadığını söylemiş. Ben de Ankara Maltepe şubesini aramalarını söyledim. Telefonu bir bir güçlükle açtılar ve iki şube müdürü aralarında uzun uzun konuştular. Sonra İzmir şube müdürü bana döndü:

— Oğlum senin yaşın tam olarak kaçtır?

— Efendim 18 yaşıma iki buçuk ay var.

— Oğlum bir daha aklında olsun, bankadan çek falan kestirmeye kalkışma. Bu işleri 18 yaşından sonra yaparsın. Ama mademki bu işi önceden bilmiyordun, ben şimdi sana yetkimi kullanıp ödeme yapacağım. Yalnız bundan sonra dikkat et aman yavrum. Seni buralarda parasız bırakmak olmaz.

— Sağolun amcacığım. Allah razı olsun.

Bankanın kapanma saatine yakın, paramı güç bela böylece alabildim. Veznedar bile bana kızmış olacak ki, kasadaki en eski paraları bana kakaladı. Bankadan hemen çıkıp dilencinin birine yüz lira sadaka verdim ve terminale gelip İstanbul'a otobüs bileti aldım. İstanbul'dan doğruca yağ fabrikalarının bulunduğu Edime tarafına ve Uzunköprü'ye geçecektim.

Uzunköprü'ye giderken yanımda oturan yolcuya sordum:

— Yahu arkadaş ben yağ alacağım. Nereden bulabilirim?

— En iyisi yine Uzunköprü'dür hemşerim. En çok fabrika orada var ama ben yine de bulabileceğini sanmıyorum. Hep karaborsadan gidiyor yağlar...

Uzunköprü'ye gelir gelmez toptancı yağ firmalarına gittim. Hepsinin de cevabı aynıydı ve ellerinde bir gram bile yağ olmadığını, uzun süre beklemem gerektiğini söylüyorlardı. Bütün otel ve hanları Anadolu'dan gelen yağ tüccarları doldurmuştu. Hepsi de en az bir aydan beri buradalarmış ve yağ sırasına girmişler. Kalacak yer yoktu. Ben de bir otelin kalorifer dairesinde yatmaya razı oldum.

Sabah yağ fabrikalarım dolaşmaya başladım. Hem parayı peşin istiyorlardı, hem de en erken 45 gün sonrasına gün veriyorlardı. Hiçbiri de işime gelmedi. Kendi kendime "Ulan Yalçın kafayı çalıştır... Buradan eli boş dönemezsin" dedim ve Uzunköprü bakkallarını gezmeye başladım. Fabrika fiyatı ile bakkal fiyatı arasında epeyce fark

vardı. O gece oturup bunun hesabını yaptım. Acaba ben yağı bakkallardan toplasam, Ankara'da karaborsa sattığım zaman kaç lira kazanırım? Hesap yine uygun geliyordu...

Hemen bir kamyon tuttum. Kamyon şoförü ile Ankara'ya kadar 15 bin lira nakliye ücretine anlaştık. Cebime sadece 3 bin lira para ve kamyonun nakliye ücretini ayırıp Uzunköprü bakkallarını dolaşmaya başladım ve bir saat içinde ne kadar bakkal varsa hepsindeki yağları kamyona yükledim. Kamyon nakliyesi dahil 17 kiloluk bir teneke yağ bana Ankara'da 1.100 liraya mal olacaktı.

Ben de kamyona bindim ve ertesi gün öğleden sonra bizim kooperatifin Dikmen'deki satış mağazasına hızla boşalttık. Yağları yerleştirdikten sonra Burhan Bey mağazaya geldi. Müşterilerimiz için sadece beş kiloluk 100 teneke ayırdık. Gerisini ben başka yerlere karaborsadan satacaktım ve elde edeceğimiz kârı kooperatifle paylaşacaktım.

Burhan Bey biraz sonra, kooperatif adına 10 ton patates bağlantısı yaptığını söyledi. Kilosu 780 kuruştan iki ay vadeli bağlantı yapmış.

Bir işim dolayısıyla Kızılay'a inmiştim. Selanik Caddesi'nden geçerken orada boş bir mağaza gördüm. Üzerinde kiralık ilanı vardı. Sahibini buldum, ayda 15 bin lira istiyordu. Kendisine orayı tutacağımı söyledim. Böyle konularda çok çabuk ve anında karar vermek gerekiyordu. Uzun bir konuşmadan sonra adamı ikna ettim ve doğru Burhan Bey'e gittim:

— Burhan Bey, Selanik Caddesi 65 numarada bir mağaza var. Ayda 15 bin lira istiyor. Sahibi de hacı. Kooperatifin Kızılay mağazasını oraya açabiliriz. Çok uygun bir yer.

— Oğlum Yalçın, hangi parayla açacağız?

— Abi yağları karaborsa satınca çok para kazanacağız. Biraz da vadeli mal aldık mı tamamdır.

— Valla ben sana bırakıyorum. Nasıl yaparsan yap...

Bu cevabı alır almaz kira kontratını Burhan Bey ve Osman'a imzalatıp dükkânın anahtarlarını aldım. Hemen gidip vadeli olarak bu mağazayı da donattım. 800 bin liraya mal ettiğim bu mağaza da iyi gelir getirmeye başladı. Yağların bir kısmını burada resmi fiyattan sattık ama yağ satın alacak müşterinin mutlaka diğer mallardan da almasını şart koşuyorduk. Diğer mağazamız çok kısa bir süre önce açılmış olduğu için burada açılış töreni düzenlemedik. Kasaya da "dürüst olur, para tırtıklamaz, gelen karı kıza da yan gözle bakmaz" diyerek bir imamı oturttuk.

Bu mağazayı açtıktan sonra ben bir Uzunköprü seferi daha yaptım ve yeniden bol miktarda yağ getirdim. Bu yağları Dikmen mağazamızın depolarında saklıyor ve gerektikçe satıyorduk. Aralık ayının son günlerinde Burhan Bey'le mağazada otururken icra memuru geldi. DP'nin yeni gençlik kolları başkanına Burhan Bey 130 bin liralık hatır senedi vermiş. O yıllar enflasyonun ilk yılları olduğu için bu paraların değeri oldukça yüksekti. Hele bizim gibi para yönünden kıtlık çekenler için büyük rakamlardı bunlar...

İcra memuru, yanındaki avukatla birlikte binbir emek ve zahmetle kurduğumuz mağazanın mallarını gözümüzün yaşına hiç bakmadan kamyona yükletti. Burhan Bey'le ikimiz karşılıklı oturup ağladık. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. DP Gençlik Kolları'nın yeni başkanı hem de Karadenizli olmasına rağmen bize çok büyük bir kalleşlik yapmıştı. Kaldı ki, biz onun ideal arkadaşlarıydık. Aynı partinin mensuplarıydık...

Bize bu kalleşliği yapan adama günlerce işkence yapmak ve sonra da onu öldürmek bende büyük bir intikam hırsı oldu ama hiçbir şey yapamadım. Ondan nefret ediyorum. Burhan Bey karşımda halâ ağlıyordu. Hıçkırık tutmuştu...

— Yalçın bu mağazayı kapatalım. Benim artık burada bulunmam mümkün değil, bütün ağırlığımızı Kızılay mağazasına veririz.

— Nasıl isterseniz Burhan Bey...

Satışları durdurdum. Personelin bir kısmını hemen Kızılay mağazasında görevlendirdim. Biz tam mağazadan çıkmak üzereydik ki belediye zabıtaları geldi:

— Burada yağ olduğu ihbarını aldık. Arama yapacağız.

Ben çok korkmuştum. Yeni getirdiğim yağların hepsi gidebilirdi. Ben hemen bir blöf yaptım:

— Evet efendim, 30 teneke yağımız var... İşte şurada.

— Bu yağlara el koyuyoruz. Sizi de stokçuluktan ve karaborsacılıktan mahkemeye vereceğiz. Çıkarın yağları dışarıya...

Yağları tek tek dışarı çıkardık. 30 tenekeyi kaptırmıştık ama ben yine de çok mutluydum. Derin bir nefes aldım. Zabıtalar eğer mağazanın alt katındaki depoda bir arama yapsalar, orada bir kamyon dolusu yağa el koyacaklardı ve hepsi de uçup gidecekti...

17 kiloluk 30 tenekeyi zabıtaların aracına yükledik. İşimiz bitince Burhan Bey'e bir göz kırptım. Bu vartayı çok ucuza atlattığımızı o da anlamıştı. Gülmeye başladı.

— Burhan Bey, burası artık tehlikeli oldu. Bu yağları hemen başka bir yere sevk etmemiz gerekir.

— Ben ayarlamaya çalışayım.

Hemen Kızılay'daki Karambol Kafeterya'nın sahibi Uğur Bey'e gittim ve durumu anlattım. Uğur Bey'in bir arkadaşının Küçükesat'ta bir deposu varmış. "Hemen oraya götür. Arkadaşım senden kira falan da istemez" dedi.

Ben hemen Hasan'la birlikte Erol'un kamyonetine atlayıp Küçükesat Caddesi 33/A adresindeki depoya gittim. Erol bizim kooperatifin nakliye işlerini yapıyordu. Ehliyeti falan yoktu. Babası sağda solda gezip anarşist olmasın diye ona bir kamyonet almıştı. Nakliye işleriyle evin geçimine katkıda bulunuyordu.

Eskiden düğün salonu, şimdi ise Goldfinger Müzikholü olan deponun sahibi bana çok yakınlık gösterdi, "Senden kira almam. Burasını bir süre kullanabilirsin" dedi.

Bütün yağları ve Dikmen mağazasındaki diğer gıda maddelerini depoya belki 20 seferde taşıdık. Ancak Kızılay şubesinde işler çok iyi gidiyordu. Akşamüstü Burhan Bey geldi. Bana danışmadan yaptığı bir hata yüzünden koskoca mağazamızı kapatmak durumunda kalmıştık. 1979'un son gününü yaşıyorduk.

— Burhan Bey, yılbaşından sonra sizinle oturup uzun uzun konuşmamız gerekiyor.

— Şimdi konuşalım Yalçın...

— Hayır, benim biraz düşünmem gerekli...

O gece yılbaşıydı. Burhan Bey bana çıkarıp beş bin lira para verdi. Zaten kooperatiften belirli bir maaş almıyordum. Bazen para çekiyordum, bir de yolumu bulduğum için fazla para sıkıntım olmuyordu. Verdiği beş bin liranın iki bin lirasını yanımda çalışan çocuklara dağıttım. Üç bin lira da bana kaldı. Para sıkıntım fazla olmayınca, diğer sorunlarımı da unutuyordum. Canım istediği zaman dışarıda bir yemek yiyordum, biramı yudumlayıp keyif yapabiliyordum. Bazen de Gençlik Parkı'na arkadaşlarla gidip "sandal"a biniyorduk.

Burhan Bey'le, 2 Ocak günü buluşmak üzere ayrıldık. Hasan ve Melih'i de alarak Küçükesat'taki depoya geldim. Ancak burada, depo

tuttuğumuzu Burhan Bey'e söylemeyi unuttuğumu farkettim. Zararı yok... İki gün sonra buluştuğumuz zaman söylerdim.

Depoda yağ tenekelerinin ve diğer malların sayımını yaptıktan sonra, hemen yanımızdaki Karadayı Matbaası'nın sahibi ve personeliyle tanıştım. Hasan, Melih ve ben o yılbaşı gecesini İntim Pavyon'da geçirdik. Eve sabaha karşı gittim ve öğlene kadar uyudum. Uyandığım zaman anneme, Cemile'yi istemelerini bir defa daha hatırlattım. Cemile iyice kafama takılmıştı. Bir iki gün sonra gidip isteyeceklerini söyledi, ben de çok sevindim.

1980 yılının ilk gününe böyle girdim. Kaç aydan beri ilk defa evimde bu kadar uzun bir zaman kalmış oluyordum. Bu durum beni çok rahatlattı ve akşamüstü oturup Burhan Bey'e söyleyeceklerimi ve fikirlerimi not halinde yazdım. Ertesi gün Kızılay mağazasında Burhan Bey'le oturup konuştuk:

— Bakın Burhan Bey, benim haddime düşmez ama sizin ve Osman'ın hesapsız davranışlarınız yüzünden birçok kayba uğradık. Dikmen şubemiz dağıldı. Aldığımız patatesleri zararına sattık. Bunun gibi birçok konu var. İleride kooperatif ortaklarına siz hesap vereceksiniz. Mademki bana birçok yetki verdiniz, benim tekliflerime uymanız gerekir. Yoksa beni bu görevden affedin.

— Yalçın'cığım o nasıl söz? Sen, ben ve Osman bir sacayağı oluşturduk. Üçümüz birlikte mücadele vereceğiz. Yalnız sen Osman'la zıt gidiyorsun. O senden daha üst bir görevde olmasına rağmen ona sen emir veriyorsun. Ama ben biliyorum ki, akıl yaşta değil baştadır. Senin tekliflerine her zaman kulak verdim, bundan sonra da vereceğim.

— Burhan Bey, arkadaşlarınızda veya başkalarında sizin verdiğiniz başka hatır senedi var mı?

— Yok.

— O halde önce bir yerlerden para bulup Dikmen şubesini tekrar

açalım. Hiç değilse icradaki mallarımızı kurtaralım. Sonra elimizdeki yağları karaborsa satıp kendimize biraz çekidüzen veririz. İyice düze çıkınca da kooperatifi halka açıp birçok ortak alırız.

— Olur mu bu?

— Neden olmasın Burhan bey? Ben ortaokulda kooperatif başkanıydım. Okulun kantinini ben çalıştırırdım. Beş liralık pay senetlerimiz vardı. Hepsini ortaklara ben sattım. Burada da pay senetleri çıkarıp halka satar ve para toplarız.

Bu fikir Burhan Bey'in çok hoşuna gitmişti. Ayağa kalkıp beni üç dört defa alnımdan öptü. Ben ortaokul kooperatifinde iken bu konularda çok başarılıydım ve hatta müdürümüz Erdal Bey bana takdirname bile vermişti. Ancak ne yazık ki, derslerde başarılı olamamıştım.

Şimdi Burhan Bey'e para verebilecek arkadaşlarını dolaşıyorduk.

Hepsine de beni aynı sözlerle tanıtıyordu:

— Bu çocuk çok akıllıdır. Daha 17 yaşında ama ileride büyük iş adamı olacak. Korkunç bir ticaret zekâsı var.

Burhan Bey'le o gün akşama kadar gezdik ve para aradık ama bulamadık. Bu arada kendisine Küçükesat'taki depoyu tuttuğumu söyledim ve depoya taşıdığımız malların listesini verdim. Erol ve Veli yağların bir bölümünü kamyonete yükleyip karaborsa satmaya çıktılar. O gün normal işlerimi bitirdikten sonra eve gittim. İki abim, ablam, eniştem, yengem, annem ve babam o gece Cemile'yi istemeye gidiyorlardı. Ben evde heyecanlı bir bekleyişe girdim. Biraz sonra aile olduğu gibi eve döndü.

— Ne oldu abi?

— Maalesef vermediler. Kız okuyormuş.

Sonra öğrendim ki, kızı bana çaycı olduğum için vermemişler. Hâlbuki artık çaycılığı bırakmıştım. Çok moralim bozuldu ama bizimkilere bir şey çaktırmadım.

Sabahleyin ilk işim bizim Kızılay mağazasında çalışan Cemile'nin akrabası Recep'i işten çıkarmak oldu. Ben de böylece Cemile'den hıncımı almış oluyordum. Ben Recep'i işten çıkaracağımı söyleyince, Burhan Bey hiç itiraz etmedi. Ama bir süre sonra günahsız bir insanı ekmeğinden ettiğim için vicdan azabı çekmeye başladım ve bankerlik dönemimde Recep'i yanıma alarak yapmış olduğum bu haksızlığı telafi ettim.

1980 yılının ilk birkaç gününde yağların büyük bir bölümünü karaborsadan okuttuk ve epeyce para kazandık. İlk iş olarak bazı önemli yerlere birikmiş borçlarımızı ödedik.

Ancak Osman'ın bana karşı tavrı iyice değişmişti. O istiyordu ki, kooperatifi kendi başına yönetsin. Beni diskalifiye etmek istiyordu. Hatta benim işe aldığım adamlarımdan birini çıkardı. Bunu engelleyemedim ama kafam son derece bozulmuştu. Hemen daktilonun başına oturdum ve hem kendim, hem de arkadaşlarım adına birer istifa dilekçesi yazıp Burhan Bey'e verdim. Çok ısrar ettiyse de biz kooperatifi terk ettik.

Mahalleden arkadaşım Melih, Bimbo'dan arkadaşım kasiyer Hasan, benim çay ocağının ocakçısı mobilyacı Cemil ve Cemil'in mahalle arkadaşı Veli ile birlikte Küçükesat'taki depoya gittik. Bu dört arkadaşla hep birlikte olmuştuk. Çay ocağında, Bimbo'da ve kooperatifte birlikte çalışmıştık. Artık ne onlar benden ayrılmak istiyordu, ne de ben onlardan.

Depoda önce bir mal sayımı yaptık. İçeride toplam 40 teneke bitkisel yağ, 5 teneke turşu ve 4 teneke peynir vardı. Bu malların tutarı 69 bin lira ediyordu. Biz bunları maaşlarımıza mahsup edecektik. O güne kadar kooperatiften düzenli bir maaş alamamıştık ve 69 bin lira maaşlarımızı aynen karşılıyordu. Burhan Bey'e geriye hiçbir şey vermemeye karar verdik.

Sonra Burhan Bey bana çok itiraz etti:

— Yalçın bu ne biçim hesap? Sen yağların resmi fiyatını hesaplıyorsun. Hâlbuki sen bunları karaborsadan en az iki misline satacaksın. Hesabı öyle yapsana.

Kararımız kesindi. Kendisine yağları resmi fiyattan satacağımızı söyledik ve hiçbir şey vermedik. Beş arkadaş oturup bundan sonra ne yapacağımızı kararlaştırdık. Hasan bizim de bir kooperatif kurmamızı istiyordu ama bu çok güç bir işti. Formalitesi de çok uzundu. Sonuçta toptan gıda ve ihtiyaç maddeleri, yağ ve şeker toptancılığı yapan bir firma kurmaya karar verdik. Hasan dedi ki “Ben bir isim buldum. Firmamızın adını 'Beşler Ticaret' koyalım. Nasılsa beş arkadaşız”. Aramızda uzun bir tartışmadan sonra bu isim benimsenmedi. En sonunda “Yalçın Ticaret” adını benimsedik. Arkadaşlar eksik olmasınlar kendilerine benim önderlik ettiğimi söyleyip teveccüh gösterdiler ve benim adımın firmaya verilmesini istediler. Tabii bana da ufak birkaç göstermelik itirazdan sonra bu ismi kabul etmek kaldı.

Yalçın Ticaret bundan böyle yağ ve toptan bakkaliye ticaretiyle iştigal edecekti. Yalnız bir tek sorunumuz vardı. Depoda bulunan 69 bin liralık maldan başka sermayemiz ve para gücümüz yoktu.

Böylece Yalçın Ticaret, 10 Ocak 1980 günü fiilen kurulmuş oldu. Bu kuruluşu o gece depoda Melih, Hasan ve ben içki içerek kutladık. Gece eve geldiğim zaman babama kooperatiften ayrıldığımı söyledim. Fazla bir tepki göstermedi ama sık sık iş değiştirmemin babamı üzdüğünü biliyordum.

Ertesi sabah bir firma kurmak için gereken belgeleri tamamladım. Vergi dairesine kaydolursam sattığım mallar için fatura verebilecektim. Hem de dürüst bir Türk vatandaşı olarak devlete biraz vergi vermem mümkün olacaktı.

Öğleden sonra vergi dairesine gittim ve bankoya yanaşıp ilgili memura durumu anlattım:

— Abicim, ben ticarethane açtım. Vergi dairenize kaydolmak istiyorum.

— İkametgâh ve nüfus cüzdanı sureti ile iki de fotoğraf ver.

— Buyurun, hepsi hazır...

Vergi dairesine nasıl kaydolunacağı konusunda daha önceden bilgi sahibi olmuştum. Memur işlemlere başladı. Biraz sonra o da eline bir kâğıt kalem alıp birtakım hesaplar yaptı ve sonra yanıma geldi:

— Yahu kardeşim, senin yaşın tutmuyor. Sen vergi mükellefi olamazsın. 18 yaşını bitirmemişsin.

— Abicim, etme eyleme, dükkân falan tuttum ve bir sürü mal aldım. Bu iş olmazsa ben hapı yutarım.

— Babanın üzerine yap.

— Babamın başka işi var. Benim 18 yaşımın dolmasına bir ay kadar kaldı abicim. İdare etsen...

— Olmaz kardeşim... İdaresi olur mu bu işin?

O günlerde 24 Ocak kararları ilân edilmemişti. Ben memuru işin bu yönünden girerek tavlamayı denedim:

— Abicim, bak devletimize ve hükümetimize para lâzım olduğu için istikrar programı hazırlanıyormuş. Sayın Başbakan Demirel ve Sayın Turgut Özal durumun ne kadar zor olduğunu her gün söylüyorlar. Ben devlete vergi vereyim diye çırpınıyorum ama 18 yaşımdan küçüğüm diye kabul etmiyorsunuz. Ben bu durumu gazetelere bildirsem skandal

olur valla.

Memurun aklı galiba yatmıştı. İçeride bir yerlere gidip geldikten sonra “Tamam arkadaş, seni idare edeceğiz” dedi. Ben de çok sevindim. Birkaç gün sonra vergi mükellefi kartımı aldım. Kartı ikide bir çıkarıp bakıyordum. Depoya geldim ve arkadaşlara vergi dairesine kaydolma hikâyesini anlatarak kartımı gösterdim. Onlar da çok sevindiler.

Birazdan bizim kamyonetçi Erol geldi.

— Erol benzin masrafın bana ait, günlük ne istersin?

— Kooperatifte verdiğinin aynısını ver abi...

— Lan burası kooperatif mi Allahsız?

— Ayarlarız be Yalçın abi... Önemli olan senin kalkınman.

— Erol ben sana tam para kazanıncaya kadar kârdan yüzde 15 vereyim.

— Abi belli bir şey ver de ben ne alacağımı bileyim.

— Peki, benzin benden günde 750 kâğıt, tamam mı?

— Tamam abi...

Erol’u kafaya alıncaya kadar epeyce zorlanmıştım... Neyse ki, uysal bir çocuktu. İlk iş olarak arabaya zeytin, peynir, turşu ve az miktarda yağ yüklettim. Cemil, Veli ve Erol satışa çıktılar. Ben de depoda kendime bir yazıhane bölümü ayarlayıp hemen orayı dekore etmeyi düşündüm. Diğer ortaklara da danışıp bu konuda görüşlerini aldım. Ancak onlar “Hayır, paramız yok” dese de ben yapacaktım, çünkü kafama takılan

işi yapardım. Ayrıca depoya gelip gidecekler için mutlaka iyi hava atmamız gerekiyordu.

— Ocak ayının en son günleri olduğu için depo çok soğuktu ve kaloriferi falan da yoktu. Beş kiloluk bir teneke yağ karşılığında bir elektrik sobası aldım. Hasan ve Melih önde gelen kurmaylarımdı. İleride anonim şirket olacak bir şekilde iş bölümü yaptık. Ben yönetim kurulu başkanı olacaktım. Hasan'ı genel müdür, Melih'i de muhasebe ve idari işler müdürü yapacaktık.

Akşam Veli ve Cemil döndüler. Bütün malları satmışlardı. Ben zevkten havaya uçuyordum. Erol'un kamyonet parası olan 750 lirayı hemen ödedim. Birikmesi benim için iyi olmazdı ve sonra güç duruma düşebilirdim. O günkü hasılat tam dokuz bin lira olmuştu. Kabataslak hesap ettim, bize iki bin lira kâr kalıyordu. Allah bereket versin... Böyle giderse benim payıma ayda 20 bin lira düşerdi ki, başka bir yerde aylıklı çalışsam bunun yansını ancak alabilirdim.

O gece Melih, Hasan ve ben depoda yattık. Elektrik sobası olmasına rağmen çok üşüdük ve sabahı zor ettik. Sabah yukarıdaki kahveden çay yaptırdım ve simitle bir kahvaltı ettik. Sonra bugün satılacak malları ayarladım. Yanında başka mallar da satılsın diye yağı çok az veriyordum.

O gün öğlene doğru büroyu dekore edecek adamlar duvarlara kâğıt kaplamaya geldiler. Bir masa ile birkaç sandalye aldırdım.

Onlar çalışırken bizim küçük ikizler Çetin'le Metin'in babası çakmak başbayii Erhan Bey geldi. Ona depoyu gezdirdim. Elimizdeki mallar birkaç gün sonra bitecekti. O zaman elimize 60-70 bin lira kadar bir para geçecekti ama o parayla yeterli mal alamazdık ki... Oysa sattığımız her malın yerine yenisini fazlasıyla almalıydık ki, kâr edelim.

— Erhan Bey, biraz para olsa çok güzel bir iş yaparım ama yok işte... Babamız milyoner değil ki, bize yardım etsin.

— Peki Yalçın ben sana 200 bin lira versem, bunun karşılığında sen bana ayda ne kadar kazanç sağlarsın?

— Ne bileyim, şöyle böyle 10 bin lira sağlarım.

— Peki yanlış anlama da, ben sana bu parayı versem, bana nasıl bir garanti verirsin?

— Abi, Osmanlı Bankası çeklerim var işte... Ayrıca hem bizim Hasan'ı, hem de Melih'i kefil gösteririm.

Erhan Bey güldü... Benim kefilleri haklı olarak çok komik bulmuştu. Ayrıca kooperatifte kalan Osmanlı Bankası hesabında bir kuruş bile para yoktu ama çek defteri bendeydi. Erhan Bey bana para verirse o güne kadar para kazanıp, karşılığını o hesaba yatırırım diye düşünmüştüm.

Erhan Bey'le konuşurken bir yandan da "Ah ulan, bana bu parayı verse kısa zamanda milyoner olurum" diye düşünüyordum... Sonra ben taktik değiştirdim:

— Aslında benim bu paraya ihtiyacım yok. Ama para olursa sermayenin üzerine mal alıp daha çabuk kalkınırım. Aksi halde kendi sermayemle yetinip daha az kazançla da idare ederim... Çünkü toptancılık çok kârlı bir iş...

— Yalçın'cığım, biraz düşüneyim, ben seni ararım.

Erhan bey kafama bir kurt sokmuştu. Faizle 200 bin lira bulmak sözkonusu kafama fena halde takıldı. O para beni gerçekten ihya ederdi. Götürüp pavyonda karı kıza yedirecek değildim ya... Mal alıp mal satacaktım. Niçin güvenmiyorlar anlamıyorum. O parayı gerçekten çok dikkatli kullanırdım ve hem kendim kazanırdım, hem de Erhan Bey'e kazandırırdım. Acaba gazeteye böyle bir ilân versem para bulmam mümkün olur mu? Ama ne olur ne olmaz... Belki yasaktır, polis böyle bir şeye kızar ve yeniden Mamak Cezaevi'ni

boylarım... Hem telefonum da yok... Beni arayan, para vermek için ayağıma gelecek değil ya... Ama yine de Erhan Bey'in bana para teklif etmiş olmasına aklım bir türlü ermiyordu. Herhalde beni güvenilir görmüştü. Erhan Bey böyle düşünüyorsa demek ki başkaları da benim için aynı şeyleri düşünüyordur.

Depodaki büromun dekorasyon işi bitmişti. Hasan ve Melih'e bu para işinin kafama takıldığını hiç açmadım. Ben de dahil hepimiz paçaları sıvayıp temizlik yaptık, Masamı falan güzelce yerleştirdik, bu odadan çıkmayı artık hiç canım istemiyordu. Bir de koltuk almıştım kendime. Koltukta oturmak çok hoşuma gidiyordu.

Veli satıştan geldi. 15 bin lira hasılat yapmıştı. Çok güzel... çok güzel. O gece yine yazıhanede elektrik sobasıyla yattım. Ertesi sabah kamyonetçi Erol ve bizim Cemil'le birlikte Ulucanlar semtine toptan mal almaya gittik. Kafama takmıştım... Toptancılardan vadeli mal alıp bu malları peşin parayla ucuza satacak ve o parayla Edirne'ye gidip yağ alacaktım. Sonra yağları Ankara'da karaborsa okutacaktım.

Üzerimde 23 bin lira vardı. Karacadağ şirketine girdim ve 270 bin liralık mal yazdırdım. Firmanın sahibi Hasan Karacadağ'a da şöyle dedim:

— Hasan bey benim yerim Küçükesat'ta. Ben şimdi size 20 bin lira vereceğim ve paranın geri kalan kısmını iki ay sonra ödeyeceğim.

— Olur mu oğlum? Birincisi ben vadeli satış yapmam. İkincisi 20 bin lira verip de 270 bin liralık mal, iki ay vadeli dünyanın hiçbir yerinde satılmaz. Sana benim verdiğim malın çoğu karaborsada. Ben seni genç görünce bu kolaylığı bile biraz kalkınasın diye yaptım.

— Hasan Bey, mademki kalkınmamı istiyorsunuz bana bir babalık yapın. Ben de bu malı vadeli satacağım. Bende paranız kalmaz. Bir denemeye değmez mi? Ben size karşılık olarak Osmanlı Bankası çeki vereceğim. İsterseniz bankaya sorun bakalım bir tane çekim karşılıksız çıkmış mı?

Dediğim gibi, hesapta hiç param yoktu.

Hasan Bey'in yanından çıkar çıkmaz doğru depoya geldim. Hasan Bey öğleden sonra gelip benim yerimi göreceğini söylemişti.

— Çocuklar, hemen burasını iyice toplayın. Öğleden sonra toptancının biri gelip depoyu görecek. Ayrıca matbaaya da haber verelim de, bizi onlara sorarsa güvenilir insanlar olduğumuzu söylesinler.

Hemen toparlama işlerine başladık. Ben bir koşu bizim komşu matbaaya gidip durumu onlara anlattım... "Sen hiç merak etme arkadaş" dediler. Depoda duman olmasın diye içeride sigara bile içmiyorduk. Hasan Bey bizim her şeyimizi beğenmeliydi. Hasan Bey öğleden sonra bir adamıyla geldi:

— Oğlum siz ne zaman açtınız burayı?

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Birkaç gün oldu desem olmazdı... Palavradan "Altı ay kadar oldu abi" dedim. Yalanım anlaşılır diye de epeyce soğuk ter döktüm. Ama benim amacım malı alabilmekti. Parasını kesinlikle ödeyecektim. Hâlbuki karşımdakine doğruyu söylesem bana güveni sarsılacak ve malı vermeyecekti. Palavra atmak daha iyi diye öyle yaptım.

— Daha önce alışverişi nereden yapıyordun sen?

— Edirne'den çalışıyordum. Bu yağların bir kısmını da oradan getirttim. Bir kısmını zabıtalara kaptırdık.

— Eh, gülü seven dikenine katlanır... Şimdi oğlum ben sana biraz mal vereceğim ama az olacak, önce sizi bir deneyelim bakalım...

Hasan Bey 100 bin liralık malı indirmiş. Kendisinden 173 bin liralık mal aldım. 20 bin lira peşin ödedim 75 bin lirayı 45 gün sonra, geri kalanını da iki ay sonra ödemek üzere Osmanlı Bankası çeki verdim.

Malları akşamüstü kendi kamyonetleriyle getirip depoda bize teslim ettiler.

Biz malları boşaltırken deponun sahibi Mustafa Bey yanında iki kişiyle geldi. O iki kişi Kalaba semtinde bir tüketim kooperatifinin yöneticileriymiş. Malın yarısını peşin parayla hemen onlara sattım. Ben de, arkadaşlar da bu alışverişten çok memnunduk. Hepimizin yüzü gülüyordu. Toptancı Hasan Bey'e mahcup olmayacak ve parasını zamanında ödeyerek ne kadar güvenilir bir insan olduğumu ispat edecektim. Ocak ayının sonlarında şansımız son derece iyiydi. Bütün malları satıp paraya tahvil ettim. Ancak bu arada evle bütün ilişkim kesilmişti. İşimi çok daha önemli görüyordum ama evle ilişkimin kesilmesini de hiç istemiyordum. Annemi babamı ve evimi özlemiştim. Buna rağmen bütün gün hamal gibi çalışmaktan geceleri depoda sızıp kalıyordum. Arkamızda hiçbir destek yoktu. Her işi kendimiz yapmak zorundaydık. Ama kesin kararımı vermiştim. Bundan sonra Yalçın Ticaret için kâr edecektim. Kendim ve arkadaşlarım için çalışacaktım.

O gece otobüse atlayıp İstanbul'a, oradan da Uzunköprü'ye geldim. Otobüste hep bazı yenilikler düşünüyor ve aklıma gelenleri not alıyordum. Meselâ bakkallar için üzerinde "Açık-Kapalı" yazan kartonlar düşündüm. Böylece firmamızın biraz reklâmı yapılmış olurdu.

Uzunköprü'de otelci beni özlediğini söyledi. Ankara'da halen karaborsa olan yağ burada biraz bollaşmıştı. Hiç değilse bakkallarda vardı. Bir günde, bakkallarda ne kadar yağ varsa toplayıp bir kamyona yükledim ve ben de aynı kamyonla Ankara'ya doğru yola çıktım. Ancak o dönemde yollarda sık sık arama vardı. Bu arada karaborsa satılan mallara da el konuluyordu. Allah'ın yardımıyla bizim kamyon birkaç aramayı kazasız belasız atlattı ama Ankara'ya varıncaya kadar ömrümün birkaç yılı da korkudan gitmiş oldu.

Ertesi gün Ankara'da yağın ilk müşterisi bizim komşu matbaa oldu. Onlara bir teneke verip parasını almadım ve yağların tümünü karaborsada bir günde sattım. İyi para kazanmıştım. Gece kaç zamandan beri ilk defa eve giderken bir teneke de yağ götürdüm. Toptancı Karacadağ firmasının parasını da o gün akşam elden götürüp ödedim. Evdekiler benim gidişatımı merakla izliyorlardı.

Ocak ayının sonlarına doğru Bimbo Hamburger'de birlikte çalıştığımız, oradan da benimle birlikte kooperatife geçen can dostum Hasan benim yanımdan ayrılacağını ve toptancılık yapacağını söyledi. Levent adında diskotek çocuğu bir arkadaş bulmuş. Levent bu iş için annesinden 750 bin lira sermaye sağlamış. Hasan'ı benimle kalması için ikna etmeye çok çalıştım ama olmadı. Hasan'ın, Levent adındaki arkadaşı ticaretin T'sini bile bilmiyordu. Hasan ise benim yanımda bu işi öğrendiğini zannediyor ve Levent'in parasına güveniyordu. Hâlbuki ben ne Hasan'a, ne de diğerlerine bu işin bazı inceliklerini öğretmemiştim. Çok dürüst ve sevdiğim bir arkadaşım olan Hasan da yağ işine girmek istiyordu. İşe onunla başlamıştım, onunla bitirmek istedim ama olmadı. Hasan benim yanımdan ayrılınca sanki ciğerim sökülmüş gibi oldu ve çok üzüldüm. Ancak hayat durmuyordu. Kendimi hemen toparladım ve bu olaydan gerekli dersi almış bir insan olarak Melih, Cemil ve Veli'yi çağırdım:

— Arkadaşlar, bundan sonra ben kimseyle ortaklık yapmayacağım. Eğer benim yanımda maaşla çalışmak isteyen varsa kalsın. İstemeyen varsa kusura bakmasın. İstemeyen hemen gidebilir.

Kimseden çıt çıkmadı. Hepsi bundan sonra benim maaşlı personelim olarak kalmayı kabul etmişlerdi. Hasan'la vedalaştık. Kendisine son uyarılarda bulundum:

— Bak Hasan çok dikkatli ol ve sakın veresiye satış yapma. İnşallah hayallerin gerçek olur. Sana başarılar diliyorum.

Hasan sanki benden de bir parça götürmüştü. İçeriye girip hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bir süre Hasan'ın benden ayrılmış olduğuna inanamadım. Bana hep sanki Hasan gitmemiş gibi geliyordu.

Bundan sonra işlerimi daha da genişletmeye karar verdim. Elimde olan bütün parayı gidip fasulye, nohut ve mercimek gibi bakliyata yatırdım. Amacım hem deponun dolu görünmesi hem de bunları satarak iyi bir kâr elde edebilmekti. Ancak ne yazık ki, ilk defa satın aldığım bu mallarda büyük kazık yemişim. Bütün iştahım kursağımda kaldı. Bütün zorlamalarıma rağmen malı satamıyordum. Müşteride de göz göre göre kazık yiyecek durum yoktu.

Bakliyatı aldıktan iki gün sonra duruma uyanmıştım ama iş işten geçmişti. Acemice yaptığım bir işin cezasını çekiyordum ve batmak üzere olduğumu anlamıştım. Toptancı Uğur Besler ve Yenigün Ticaret'e bir ay vadeli çek vermiştim. Hayatımın en büyük hatasını yaşıyordum. Bu parayı vadesi geldiği zaman ödeyemezsem hem batacak hem de rezil olacaktım.

Geriye yapacağım bir tek şey kalıyordu. Veli ile birlikte bu bakliyatı kamyonete yükleyip Aktaş Pazarı'na geldik. Veli pazarcılarla pazarlık yapmak için gitti. Biz Erol'la birlikte kamyonette sonucu bekliyorduk. Sanki çalıntı mal satıyormuşum gibi bir utanma duygusuna kapıldım. Erol yüzümün ve kulaklarımın kızardığını söyledi. Az sonra Veli geldi:

— Abi malın hepsini bir adam alacak ama şüphelendi. Fatura istiyor. Hırsızlık malı falan olmasın diyor. Senin nüfus cüzdanını istiyor. Bir de kâğıt imzalatacakmış.

— Vay anasını skiyim be! Ne günlere kaldık, ele güne rezil olduk. Çok kısa bir süre sonra Türkiye'nin milyarlarla oynayan en genç bankeri olacağım hiç aklıma gelmezken, ben o gün başıma toplanan pazarcılara malımın çalıntı değil helâl olduğunu suratım ve kulaklarım kızara kızara anlatmaya çalışıyordum. Bu adamlara nüfus kâğıdımı verdim. Hepsi ayrı ayrı incelediler. Sonra bir kâğıda sattığım her malın cinsini, miktarını ve fiyatlarını tek tek yazıp imzaladım. Malımı satın alan pazarcılar da böylece çok iyi bir iş yapmış oldular ve neredeyse müşteriye sattıklarının yarı fiyatına kapattılar. Paramı alıp depoya döndüm ama moralman yıkılmıştım. Düşünün ki ben bu malı toptancıdan hem de kazık yiyerek almıştım ve üzerine kâr koyup bakkallara satmak istiyordum... Bakkal o kalitesiz malı hem de daha pahalı fiyatla niçin benden alsın? Gidip toptancıdan daha kalitelisini daha ucuza alır... Öyle bir bok yemiştim ki... Bunu nasıl yaptığımı halen de bilmiyorum.

Şimdi topun ağzındaydım. Mal aldığım üç toptancıya, yani Karacadağ, Yenigün Ticaret ve Uğur Besler'e olan borçlarımın bir kısım vadesi gelmişti, bir kısmı geliyordu. Ben bunların yüzüne nasıl bakacağım? Onlara "Zarar ettim, beni affedin" mi diyeceğim? Bunu desem hepsi de götüyle güler ve beni mahkeme kapılarında süründürürler. Tüccar

kısmı böyledir. Aldığın malın bedelini gününde ödüyorsan senden daha iyisi yoktur. Ödemedin mi bütün piyasada adını kara listeye yazarlar. Kaldı ki ben o piyasaya yeni girdim. Adamın ocağını, gözünün yaşına hiç bakmadan söndürüverirler.

Ne yapıp yapıp para bulmalıyım. Elimdeki bütün yağları da sattığım halde borcumu ödemeye yetecek param yok. Bakliyat işinden büyük zarar ettim. Eşşekliğimin cezasını çekiyorum. Cebimde sadece 200 bin liram olsa bu işi hiç çaktırmadan bitireceğim ve yoluma devam edeceğim ama yok, yok, yok...

Moralimin bozuk olduğunu bilen personelim de sorunlarını bana getirmiyordu. Hatta bazısının yol parası bile olmadığı halde, benden para istemediklerini biliyordum.

Artık 1980 yılının Ocak ayını geride bırakmıştık. Toptancı Uğur Besler borcunu tahsil edebilmek için beni sürekli arıyor, ancak “Yok” dedirtiyordum. Hatta Uğur Besler bir gün ben depoda iken oraya geldi. Ben de hemen tuvalete kaçtım ve kapıyı içeriden kilitledim. Uğur Besler de orada dört saat oturup benim gelmemi bekledi. Bir iki saat sonra sıkışıp tuvalete girmek istemiş. Ancak bizim çocuklar bu konuda çok uyanık davranırlardı. Uğur Bey’e "Tuvalet tıkalı" demişler. Ben o gün o soğuk ve küçücük tuvalette alacaklımdan saklanmak için tam dört saat bekledim. İçeride az daha ölüyordum.

Sonunda yine Burhan Tan’a gidip yardım istemeye karar verdim. Ancak Burhan Bey'de de para yoktu. Kendisine de para lazım olduğunu, Küçükesat’ta bir yaşlı kadının faizle para verdiğini söyledi. Hemen otobüse atlayıp o kadının adresine gittik ama evde hiç kimse yoktu.

1980 yılı şubat ayının ilk günlerini yaşıyorduk. Bankerlik olayı o günlerde yeni yeni başlıyordu ve bu konudan çoğumuzun haberi yoktu. Burhan Bey bana Hürriyet gazetesinin küçük ilânlar sayfasında "Para verilir" diye bir ilân okuduğunu söyledi. Hemen kooperatife döndük ve bir Hürriyet gazetesi aldık. Küçük ilânlar sayfasında “Tüccara, esnafa kredi verilir... Gürpınar Ticaret" diye bir ilân vardı. Biraz umutlandım. Hemen telefon edip Gürpınar Ticaret’in adresini öğrendim.

Büro, Kızılay'da Ziya Gökalp Caddesi'ndeydi. Kapıda Gürpınar Ticaret yazan güzel, ışıklı bir levha vardı. İçeriye girdiğim anda gözlerim kamaştı. Büro nefis bir mobilya ile döşenmişti. Masada çok şık bir bey oturuyordu. Beni görünce koltuğundan büyük bir nezaketle doğruldu:

— Hoşgeldiniz efendim, buyurun oturun... Emriniz nedir?

— Estağfurullah efendim... Bendeniz Yalçın Ticaret'in sahibi Yalçın Doğan. Toptan gıda ve ihtiyaç maddeleri alım satımıyla uğraşıyorum. Üç ay vadeli 200 bin liraya ihtiyacım var da, onun için rahatsız etmiştim...

Ancak ben para istemeye geldiğimi söyleyince, adamın tavrı birdenbire değişmiş ve daha soğuk olmuştu:

— Kredi işlerine patronumuz Semiramis Gürpınar Hanım bakıyorlar. Kendileri şu anda toplantıdalar.

— Beklememde sakınca var mı?

— Hayır efendim, buyurun bekleyin...

Oturduğum yerde, aynı zamanda sekreterlik görevi yapan bu beyefendinin telefon konuşmalarını dikkatle dinliyordum. Bu arada yaşlı bir bey geldi. Masadaki adam bana gösterdiği saygıyı ona da göstererek buyur etti. Yeni gelen bey konuşuyordu:

— Ben para yatırmak istiyordum da, şartlarınızı öğrenmeye geldim.

— Tabii efendim, aylık yüzde 7 net kâr veriyoruz. Meselâ 100 bin lira yatırırsanız, ayda 7 bin lira kâr alıyorsunuz. İlk faizi de ayrıca peşin veriyoruz ve 100 bin yerine 93 bin lira yatırıyorsunuz.

— Çok güzel... Peki, bu parayı nerede kullanıyorsunuz?

— İthalat ihracat yapıyoruz ve aynı zamanda tüccar ve sanayiciye kredi veriyoruz beyefendi. Affedersiniz soğuk-sıcak ne içersiniz?

— Çayınız varsa, bir çay alırım...

Bir çay müdüre, bir çay da o para yatıracak müşteriye geldi. Bana çay gelmedi. Zaten sorulmadı bile... Müdür adamdan parayı kapmak için çaba harcıyordu. Müşteri en son olarak "Garantiniz nedir?" diye sorunca müdür koltuğundan ayağa kalktı ve iki elini masaya dayayarak şöyle dedi:

— Garantimiz Semiramis Hanım'ın ismidir efendim...

Bu söze karşılık müşteri elindeki çantadan 250 bin lirayı çıkardı ve benim gözümün önünde sayarak masaya bıraktı. Müdür de parayı çekmeceye koydu ve ilk faiz ödemesi olarak 17.500 lirayı müşteriye iade etti. Sonra bizim normal senetlerden bir adet anapara için, beş adet de beş aylık faizler için dolduruldu ve çok sükseli bir zarfa konulup müşteriye verildi. Sonra da müdür "Çok isabetli bir karar vererek tasarrufunuzu Türkiye'nin ilk ve tek kadın bankeri olan Semiramis Hanım'a yatırdınız. Hayırlı uğurlu olsun. İyi günlerde harcayın" dedi. Yaşlı müşteri de bir sürü dualar edip minnet ve şükran hislerini defalarca belirttikten sonra bürodan ayrıldı.

Adamcağız, müdürün "Teminatımız Semiramis Hanım'dır" demesi üzerine 250 bin'i bırakıp gitmişti. Bankerin kendisini bile görmemişti. Bu nasıl işti? Kafam karışmıştı. Üstelik giderken "Ben bütün eşimi dostumu da size gönderirim" demişti.

Müdür, ben orada beklerken benimle hiç ilgilenmiyor, telefonlara falan bakıyordu. Ben artık oturmaktan sıkılmıştım.

— Beyefendi toplantı acaba ne zaman biter?

— Hiç belli olmaz. Uzun sürebilir.

— Semiramis Hanım'a bir haber verseniz...

— Maalesef toplantıyı bölemem.

Müdürün gözü benim gibi daha 18'ine gelmemiş bir insanı herhalde tutmamıştı. Ne beni bankerle görüştürüyor ne de içeriye haber iletiyordu. Ancak arada sırada öbür odaya senet imzalatmaya gidiyordu.

Artık beklemekten umudumu kesmiştim. Tam kalkacaktım ki, içeriye iki subay girdi. Ben küçük çocukluğumdan beri üniformaya çok meraklıyımdır. Hatta bu yüzden ilkokulda yavrukurt olmuştum. Bu subayları iyice göreyim diye kalkmayıp onları izlemeye koyuldum. Bunlar biraz yaşlıcaydı. Ben o günlerde rütbeleri falan bilmiyordum. Fakat müdür "Hoşgeldiniz albayım" deyince, onlardan birinin albay olduğunu anladım. Öbürüne de "Nasılsınız başçavuşum?" diye sordu. Anladım ki rütbesi kolunda olan başçavuş, rütbesi omuzunda olan albaydır, önce albayım konuya girdi:

— Semiramis Hanım nasıllar?

— İyiler albayım... Çalışıp duruyorlar işte. Vatandaşa hizmet veriyorlar.

— Bizim oradan size birkaç kişi göndermiştim. Geldiler mi?

— Evet albayım. Bir kişi geldi, öbürü de telefon etti... Gelecekmiş.

— İyi... Şimdi siz bizim Kemal başçavuşa da bir hesap açın bakalım.

— Ne kadarlık olsun albayım?

— 750 bin liralık olsun.

— Hay hay albayım. Çay mı kahve mi emredersiniz?

Benim şaşkın bakışlarım arasında onlar da 750 bin lira yatırdılar. Yine çay kahve geldi ama bana sormadılar bile.

O sırada benim kafamda da jetonlar düşmeye başlamıştı. Acaba ben de bankerlik yapsam, bana da para getiren olur mu? Biz 200 bin lira borç para için keriz gibi buralarda geziyoruz, elalem şakır şakır para topluyor. Orada iki saatte benim gözümün önünde tam bir milyon para aldılar.

Ben de böyle bir büro açsam, bir telefon, bir de sekreter, bu iş acaba tamam olur mu? Ancak benim sekreterim bayan olmalı. Ben de müşterilerime senet veririm. Gazeteye de bir ilân verdim mi bu iş tamamdır. Acaba bu konuda benim kime danışmam gerekir? Belki vergi dairesine gidip vergi karneme bankerlik yapacağımı da yazdırırsam bu iş olup biter. Tamam arkadaş... Ben de bu işi yapacağım. Bir de bayan bankeri görüp konuşayım, ondan sonra kesin kararımı veririm. Hatta belki bu işi Burhan Tan'la birlikte yaparım.

Albayımla başçavuşum çay kahve içerken ben oturduğum yerde bunları düşünüyordum. Bir an kendimi Mercedes taksinin içinde zannettim. Türlü türlü hayaller kuruyordum. Şu müşteriler bir gitsin, hemen bilgi almaya başlayacağım. Ancak telefonun zili de durmuyordu. Müdür habire "Gürpınar Ticaret, iyi günler efendim" diye telefonlara cevap yetiştiriyordu.

İyi ki beklemişim. Daha önce kalkıp gitsem hem bu subayları göremeyecektim, hem de bu işi çözemeyecektim. Subaylar gider gitmez müdüre sordum:

— Affedersiniz efendim, siz bu işi yapmak için nereye müracaat

ettiniz?

— Biz resmî bankeriz. Vergi dairesinde kaydımız vardır.

— Sadece banker olarak mı kaydınız var?

— Gürpınar Ticaret. Emlak alım satım ve her nevi komisyon işleri diye kaydımız var...

Müdürün bu söylediklerini çaktırmadan sigara paketimin üzerine not aldım. Hemen hemen üç saattir orada bekliyordum. Bir süre sonra Semiramis hanımın odasının kapısı açıldı, önce bizim tarafa ağır bir parfüm kokusu geldi. Sonra odadan birbirlerine "Nonoşum, tatlım, cicim, ay çok şekersin, ay çok mersi" diye diye üç bayan çıktı. Banker hanımın misafirleriyle toplantısı anlaşılan bitmişti, önce misafirlerini uğurladı ve sonra benim yüzüme bile bakmadan müdüre sordu:

— Kasa ne kadar oldu?

— 5 milyon 600 bin efendim.

— Tamam, getir parayı...

Müdür parayı kucağına zor sığdırdı ve Semiramis hanıma da "Bu arkadaş sizinle görüşmek istiyor efendim" dedi. Ben de ayağa kalktım... Zannettim ki beni odasına alacak. Ancak böyle bir niyeti olmadığım anlayınca tekrar oturmak zorunda kaldım.

— Buyurun... İstediğiniz nedir?

Ben de kendisine durumumu anlattım ve palavra atarak bir milyon liralık yeni mal bağlantısı yaptığımı, bunun için 200 bin lira istemeye geldiğimi söyledim.

— Kefiliniz var mı? Benim de tanıdığım iki muteber kefil isterim. Eğer tatmin olursam, bu parayı veririm. Yalnız ayda yüzde 10 faiz alırım, ayrıca yüzde iki oranında da komisyon keserim. İlk faizi de peşin keserim ve elinize net 176 bin lira geçer. Her ay ayrıca 20 bin lira ödersiniz. Bu faizin altından kalkabilir misiniz?

— Efendim ben çabuk satılacak temel gıda maddeleri ticareti yaptığım için para çabuk dönüyor, ödeyebilirim.

— Ben bilmem... Kefillerinizi getirin, burada konuşalım. Beni ikna ederlerse, parayı veririm. Karşılığında da hem çek hem senet alırım.

— Peki efendim, ben şimdi izninizi alayım. Yarın da kefillerimle gelirim...

Böyle deyip bürodan ayrıldım. Kimi kefil gösterecektim. Ancak oradan ayrılırken kesin kararımı vermiştim. Ben de banker olacaktım ve Semiramis'i en lüks lokantalara yemek yemeğe götürecektim.

Birkaç günden beri mahcubiyetim nedeniyle depoya uğrayamamıştım. Hemen oraya gittim. İnşallah banker olduğum zaman Uğur Besler'in, Yenigün Ticaret'in ve Karacadağ'ın borçlarını da derhal ödeyecektim.

Düşüncelerim karmakarışıktı. Benden önce depoya yine Uğur Besler gelmiş ve iki saat bekleyip beni bulamayınca gitmiş. Hemen bizim Veli'yi çağırdım:

— Ulan Veli, yağ karaborsasından iyi kazandık ama bakliyat işinden ağzımıza sıçıldı. Şimdi cepte 40 bin lira var. Al bu paranın 20 bin lirasını ve yarısını Uğur Besler'e, yarısını da Karacadağ'a götürüp ver. Geri kalan borcumu da 15 gün sonra ödeyeceğimi söyle... Ayrıca şu andan itibaren bana Cemil'le birlikte telefonlu bir büro aramaya başla tamam mı?

— Hayırdır inşallah abi... Ne olacak telefonlu büro?

— Sonra anlatırım...

O akşam çok düşündüm ve banker olma kararımın doğru olduğunu bir defa daha anladım. Cebimde sadece 20 bin liram vardı ve bankerlik bürosunu bu parayla kurmak zorundaydım. Çünkü başka bir kuruş bile param yoktu. Banker olmaya karar verdiğim tarih: 5 Şubat 1980. Bu tarihten sonra beni yeni bir hayat bekleyecekti. Önce biraz kültürümü arttırmam gerekebilirdi. Bunu da zamanla yapardım.

ŞUBAT 1980

6 Şubat 1980

Sabah erkenden depoya geldim. Banker olabilmem için ne gibi çalışmalar yapmam konusunda biraz düşündüm ve bazı notlar aldım. Karacadağ'ın parasının bir kısmını ödedim. Geri kalanını da 20 gün sonra ödeyeceğimi bildirdim. Uğur Besler ve Yenigün Ticaret'in paralarının bir kısmını da verdim. Geri kalanı 15 gün sonra ödeyeceğim. Öğlene doğru Cemil depoya gitti. Küçükesat Fırını'nın oraya bir kiralık ilanı asmışlar. İlanda verilen telefon numarasını aradım. Karşıma Küçükesat Orduevi çıktı. İlân, Vecdi Uysal adında orada kalan bir emekli albaya aitmiş. Kendisi yoktu, adresimi bıraktım. Ben de hemen yazıhaneyi temizletip beklemeye koyuldum. Öğleden sonra iki yaşlı adam geldi...

— Oğlum sen ne iş yapacaksın kiraladığın yerde?

— Amcacığım pazarlamacılık yapıyorum, gıda maddeleri satıyorum.

— Burada olmuyor mu bu iş?

— Amcacığım oluyor da, depoyla yazıhanenin ayrı olması şart. Hem burada telefonumuz da yok. Sizin eviniz telefonlu olduğu için tutmak istiyorum.

— Peki oğlum, yalnız ayda 15 bin kira, altı aylık da peşin isterim. Ayrıca 50 bin lira depozito yatıracaksın. Bana iki de kefil göstereceksin...

Vecdi Uysal albayımın bu istekleri beni duraklatmıştı. Cebimde sadece 20 bin lira param vardı ve bu parayla tutacağım yerin dekorasyonunu da yaptıracaktım. Bu şartlarda orayı tutmam mümkün değildi. Acaba ne yapmalıydım?

— Para benim için sorun değil amcacığım. Ancak ben parayla para kazanan bir insanım. Sermayem o kadar büyük değil. Siz eğer bana bir babalık yapıp da sadece kirayı alırsanız hem benim kalkınmama yardımcı olmuş olursunuz hem de size ömrüm boyunca dua ederim. Bizim elimizden tutan yok ki amcacığım. Tek başımıza bu yaşta hayat kavgası veriyoruz...

Albay güldü, yanındaki Bey'e baktı. O bey sanki gözleriyle ev sahibi albaya “Evet” diyordu.

— Peki oğlum kefil verebilir misin?

— Kefil veririm efendim. Ama size iki kefil gösterdim diye burayı bana bu yüzden verecekseniz hiç vermeyin. Beni başkasına muhtaç etmeyin. Sonra ileride “Bizim sayemizde adam oldu” derler.

— Peki senden her ay kirayı alacağımı bana nasıl garanti ediyorsun?

Ceketimin cebinden hemen Osmanlı Bankası çek defterimi çıkardım. Gerçi o hesapta bir kuruşum bile yoktu ama nasıl olsa aybaşında bir yerden bulup kira parasını yatırırım diye düşünüyordum...

— İşte amcacığım, size altı aylık kiramın karşılığında altı adet çek imzalayayım. Her ay gidip parayı ondan alırsınız. Benim sizin oraya taşınmam on gün alır. Eğer isterseniz bu ayın kirasını da hemen peşin olarak vereyim. Yapın bir babalık amcacığım, sayenizde kalkınalım.

Benim bu duygulu konuşmalarımın sonucunda Vecdi albay söyleyecek hiçbir söz bulamadı ve evi bana verdi. Ben de makam masamdaki koltuktan kalkıp ikisinin de ellerini öptüm. Çaylarımızı söyledim. Çok sevinçliydim.

Ancak kiraladığım yeri henüz görmemiştim bile. Vecdi albayım orduevine giderken ben de yanıma bizim tayfaları aldım ve Hakan

Yurdakuler Sokak 5/4 adresindeki yeni yerime gittim. Bu sokak daha önceki yıllarda Bülent Ecevit'in oturduğu sokakmış. Kapıcıdan anahtarı alıp daireyi gezdim. Zemin kattı ve iki oda bir salonu vardı. Mutfak oldukça geniş, sayılırdı. Duvarlar, komple kâğıt kaplıydı. Telefon yerde duruyordu. Ahizeyi kaldırıp ses gelip gelmediğine baktım, geliyordu.

— Şimdi çocuklar, salona bir sekreter masası beş altı koltuk alacağız. Duvarlara da birkaç ciddi resim asacağız. Tabii birkaç tane kül tablası vesaire almamız gerekir. Şu küçük odada ben otururum, tutacağımız sekreteri de salonda oturturuz. Bir de, telefonu hem benim, hem de sekreterin kullanabileceği bir şekilde paralel yapmamız lâzım. Bu duvar kâğıtlarının üzerine yenisini kaplatırız. Haa, bir de perde işi var tabii... Perdelerin çok güzel olması lâzım. Mutfak güzel. Buraya İller Bankası'ndaki çay ocağını ve malzemeyi getirip yerleştiririz. Bardak mardak almayalım, hepsi orada var. Valla biraz para gelirse burayı Ankara'da bir tane yaparım ben.

— Yalçın abi iyi de, burada ne yapacağız Allah aşkına?

— Lan oğlum bankerlik yapacağız, bankerlik. Anladınız mı şimdi?

— O ne demek abi?

— Sen ne anlarsın lan bankerlikten Cemil? Sen çay bayat mı, taze mi o işlerden anlarsın. Bankerlik, para işi oğlum. Para alıp para satacağız. Tüccar gelip benim ellerimi öpecek para alabilmek için.

— Peki sen nereden bulacaksın o parayı abi?

— Biz yüksek faiz vereceğiz. Parasına yüksek faiz isteyen, bankadan çekip bize para getirecek. Anladınız mı lan geri zekâlılar?

Ancak Cemil, Melih, Veli ve diğer birkaç personelim bu işi anlamamışlardı. Yüzüme bön bön bakıyorlardı. Kamyonetçi Erol bu durumda kendisine iş kalmadığını söyledi ama ona çok işim düşecekti.

Yanımdan ayrılmasına izin vermedim... Hadi çocuklar depoya gidiyoruz diyerek hepsini toparladım ve yakındaki depoya doğru yola koyulduk. Sevinçten uçuyordum. Bütün personelime cebimdeki 20 bin liradan tek tek 500 lira dağıttım.

7 Şubat 1980

Bimbo Hamburger'in yanındaki İlalan Mobilya'ya geldim. Burada kendim ve tutacağım bayan sekreter için iki masa, iki koltuk ve altı adet misafir koltuğu beğendim.

— Ne kadar tuttu Ayhan bey?

— İşletme vergisi dahil 128.750 lira...

— Peki Ayhan beyciğim, ben şimdi size 8.750 lira vereceğim. Geri kalan 120 bin lira için de iki ay vadeli Osmanlı Bankası çeki yazacağım. Çok teşekkür ederim.

Ancak Ayhan bey benim bu önerimi duyunca şaşkınlıktan az daha düşüp bayılacaktı. Meğer bugüne kadar hiç kimseye kesinlikle vadeli satış yapmamışlar. Sonuçta devreye müdürleri girdi. O da itiraz ediyordu... Kendilerine uzun uzun dil döktükten sonra ikna etmeyi başardım. Ohhh... Şimdi rahatlamıştım. Peşin para olarak 8.750 lira ödedim ve geri kalan 120 bin liralık borcuma mahsuben iki ay sonra ödenmek üzere bizim meşhur çek defterinden doldurdum... Mobilyalar ertesi gün büroma gelecekti. Vallahi, Allah da bana yardımcı oluyordu.

8 Şubat 1980

Evdekilere banker olmaya karar verdiğimi söylemedim. Sabah erkenden boş büroya geldim. İçeride oturacak yer olmadığı için kalorifer peteklerinin yanına yere oturdum. Birazdan Veli ve Cemil geldiler. Onları büroda bırakıp hemen yakındaki Mücbil Dekorasyon'a gittim ve orada duvar posterleriyle halı beğendim. Buranın sahibi

Kenan Bey'le daha önce biraz peşin alışveriş yaptığım için beni tanıyordu. Depodaki makam masamı kendisinden almıştım. Bu yüzden orada kredim vardı. Kenan Bey benden senet almadı. Kendisine bir ay vadeli borçlandım. Sonra Kenan Bey'le birlikte büroya geldik. O duvarların ölçüsünü aldı. Duvarlara kâğıt kaplatacaktım.

Birazdan mobilyalar geldi. Taşıyanlara bin lira bahşiş verecektim ama hiç param yoktu... "Sonra veririm" derken yüzümün kızardığını hissettim.

Şimdi bana bir miktar para lâzımdı. Aksi halde bankerlik bürosunu açmam mümkün olmayacaktı. Düşündüm taşındım ve Bimbo'dan tanıdığım toptancı Vedat Kesikbıyık'a gitmeye karar verdim. Eğer Vedat'tan bir miktar vadeli peynir, zeytin, turşu falan alıp da bunları peşin parayla ucuza satabilirsem ancak param olurdu... Başka türlü bulmam mümkün değildi. Erol'un kamyonetine atlayıp Demetevler'de Vedat'ın sahibi olduğu PazDağ Ticaret'e gittim:

— Abi bana 50 kasa zeytinle 10 teneke peynir lâzım. Yalnız 45 gün vade yapacaksın.

— Hayrola Yalçın bir yere mi bağlandın?

— Evet abi... Bende biraz mal var ama adamlar zeytin peynir de istiyor. Ben de vadeli veriyorum.

— Oldu canım...

Zeytin ve peynirleri kamyonete yükledim. Arabada Veli'ye talimat verdim:

— Veli şimdi sen peyniri yüz iki yüz aşağıdan sat. Zeytini de kasasında yüz lira indirip sat ve bugün hepsini okut. Akşama bana para lâzım...

Ben de büroma gelip yeni makam koltuğuma oturdum ve şöyle bir

kasıldım. Düşündüm ki burada dürüst çalışırsam bu koltukta ve daha iyilerinde sürekli otururum... Masamın üzerinde bir sürü eksiğim vardı. Sümen takımı, isimlik, hatta not alacak kalem kâğıdım bile yok.

Ben tam bunları düşünürken, beni birisinin aradığını söylediler. Yanıma gelen adam kendini Orhan diye tanıttı. Bizim ev sahibi Vecdi albay kendisine benden bahsetmiş:

— Ben şu köşedeki bakkalın sahibiyim. Ayrıca burada da hemen yanınızdaki dairede oturuyorum. Sizin gıda maddeleri pazarlaması yapacağınızı öğrenince uğradım. Ben de sizden alışveriş yaparım.

— Tabii efendim, bizim amacımız bütün Ankara bakkal ve süpermarketlerine ve dolayısıyla vatandaşa hizmet etmektir.

— Orhan Bey'in verdiği kartı nüfus cüzdanımın arasına koydum. Bu aşamaya kadar geldim, inşallah bu bankerlik işinden de yüzümün akıyla çıkacağım. Karmakarışık duygular içerisindeyim. Kendimi hep geleceğin büyük iş adamı olarak görüyorum.

Bankerlik yapacağımı da kendi personelimden başka hiç kimseye söylememiştim ve onlardan da bunu çok gizli tutmalarını istemiştim... Canım çok çay içmek istiyordu. Çayı çok severdim, ancak bizim büroda teşkilatı henüz kuramadığımız için karşıdaki kahveden çay getirtiyordum. Bu da o parasız durumumda bana çok pahalıya geliyordu.

Akşamüzeri Erol'la Veli geldiler. 20 bin liralık satış yapmışlar. Bu benim için şu anda büyük paraydı. Fakat zorunlu olduğumdan, zararına satıyordum. Para bulmak için başka çarem yoktu. Zarar ettiğim zaman da çok üzülüyordum ama ne yapayım? İleride çok büyük kazançlar sağlamam gerekirdi ki bu zararlarımı kapatmam mümkün olsun.

O günlerde karaborsa yağ satışı falan da kalmamıştı. Demirel hükümeti ve Turgut Özal, 24 Ocak kararlarını açıklamışlar ve her şeye birkaç misli zam yaptıkları için bütün mallar karaborsadan vitrine

çıkmıştı. Ben bunu yaptıkları için hem Demirel'e hem de Özal'a çok bozuk atıyordum. Birazdan perdeciye gittim. Perdeci yarın sabah ölçü almaya gelecek. Ben de eve gittim.

9 Şubat 1980

Veli ve Erol, dün satamadıkları peynir ve zeytini satmaya çıktılar. Ben de büroya kül tablası, vazo vesaire aldım. Perdeci gelip ölçüleri aldı. Perdeciye 10 bin lira peşin para verdim. Öğleden sonra ev sahibim Vecdi albay geldi. Beni çok sevmiş... Bana hayır dualar yağdırıyordu. Ben de onu çok sevmiştim. Vecdi albayım çok dindar bir insandı.

Büroya bir sekreter gerekliydi. Gazeteye vereceğim ilanı hazırladım. İlanı önümüzdeki hafta vereceğim. Bu arada Küçükesat'ta bizim eski deponun yanındaki matbaaya gidip kendime kartvizit bastırdım. O kadar güzel oldu ki, cebimden çıkarıp bakmaya kıyamıyordum. İlk kartvizitim aynen şöyleydi:

Yalçın Ticaret

Yalçın Doğan - Banker

Adres: Hakan Yurdakuler Sokak 5/4 Küçükesat - Ankara

Tel: 18 59 49

10 Şubat 1980

Büroda sessiz faaliyet devam ediyor. Tam bir hafta sonra doğum günüm var. 18 yaşında olacağım ve 18 yaşında bir banker olacağım. Hislerimi anlatmam mümkün değil... Hislerim sürekli olarak değişiyor. Acaba para toplayıp bu bankerlik işini becerecek miyim? Tek düşündüğüm bu... Acaba birileri bana para getirip yatıracak mı? Banker Semiramis'in bürosunda gördüğün insanlar gibileri acaba bana da gelecekler mi? Para insanı değiştirir derler ama ben değişmemek için çaba harcayacağım. Beni sevenlere aynı saygımı devam ettireceğim. Kinci de olmamam gerekir. Burhan Tan ne derdi? Ticarette kin yok, büyüklük yok.

Büroda böyle karmakarışık düşünürken odama halıser döşendi. Halıcılar “Eyvallah” deyip bürodan ayrıldı. Onlara da bahşiş veremedim... Artık benim de odamda halıser var ve kapıma milyoner diye yazdıracağım... Ama yok, yazdırmayayım daha iyi... Aksi halde makbuzları elime hemen uzatmaya başlarlar. Yarın perdelerim de takılacak. Belki açılışı doğum günüm olan 17 Şubat’tan önce yaparım.

11 Şubat 1980

Perdelerim bugün takıldı. Büro, perdeler takılınca daha da güzel oldu. Üzerinde Yalçın Ticaret yazan tabelam da geldi ve hemen taktık. Tabelama şimdilik Banker" diye yazdırmayı uygun bulmamıştım.

Artık her şey tamam. Bankerliğe başlamak için önümde hiçbir engel kalmadı. Sadece param yok... Onu da inşallah banker olunca toparlayacağım. Bankerlik yapacağımı Maliye’ye daha sonra bildiririm.

Bugün altı personelimle toplantı yaptım ve kendilerine aynen şöyle seslendim:

— Arkadaşlar, büromuzun her şeyi tamam. Allah kısmet ederse yarından itibaren önce beni, sonra da sizleri büyük bir sorumluluk bekliyor. Ben müşterilerimize karşı, siz de bana karşı sorumlu olacaksınız. Yarından itibaren bankerlik faaliyetlerime başlıyorum. Sizlerden ricam, fikir edinmek için buraya telefon eden kişilere çok nazik bir şekilde hitap etmeniz ve büromuza gelmesini sağlamanızdır. Herhangi bir kusur işlemeyin. Telefonda fazla bilgi vermeyin. Yakında bir sekreter alacağım. Telefonla ve müşterilerle o ilgilenecek. Buraya gelen müşteriyi çok iyi ve kibar bir şekilde karşılayacaksınız. Çay kahve falan ikram edeceksiniz. Müşterinin karşısına kalabalık çıkıp da gözünü korkutmayın. Haydi bakalım, Allah bizi mahcup etmesin.

Personelimden "Amin" sesleri yükseldi. Bu arada Veli söz aldı:

— Abi bizim kılık kıyafet hiç hoş değil. Böyle mi çıkacağız müşterinin karşısına?

— Bir saniye Veli, o konuya değineceğim diyerek konuşmaya tekrar başladım:

— Arkadaşlar bu dediğim çok önemlidir. Müşterinin karşısına kalabalık çıkarsanız sizi anarşist bile zannedebilirler. Cemil, sen kapıya bakacaksın. Hoca sen şimdilik telefonlara bak. Ahizeyi kaldırır kaldırmaz çok tatlı ve kibar bir sesle "Yalçın Ticaret, iyi günler efendim" diyeceksin. Prof, sen de çay kahve işleriyle ilgileneceksin.

Hoca dediğim arkadaş sol görüşlü olduğu için öğretmenlikten atılmış. Mahkemesi devam ediyordu. Bizim Recep'in arkadaşı olduğu için onu yanıma almıştım. Bizim kooperatif günlerinden beri kendisiyle beraberiz.

Prof'un esas adı ise Mustafa Bukin. Tam bir gariban. Kooperatifte çalıştığımız günlerde elimizde kalan patatesleri Yenidoğan pazarına götürüp satmaları için arabacılara vermiştik. Biz akşam patateslerin parasını almak için kahvede arabacıları beklerken Prof'u gördük. O da kahvede oturuyordu. Hoca dedi ki: "Bu herif çok gariban. Tokat'tan bizim hemşerimiz olur. Tokat'ta evi falan var ama deli diye kendisine vermiyorlar"... "Nesi deli bunun lan?" dedim. Hoca "Bakırköy'den raporu varmış" dedi. Babası ölmüş, annesiyle abisi bunu istememişler. Ben de baktım ki konuşması falan düzgün ve pek de deli gibi görünmüyor, buna sahip çıkmak istedim ve getirip bizim depoda çalıştırmaya başladım. Kahve köşesinde sürüneceğine gelip bizimle çalışsın diye düşündüm. Hayatta çok sille yemiş bir gariban. Gözleri 17 derece miyop olduğu için çok kalın camlı gözlük takardı. Ben de kendisine Prof diye isim taktım... Çünkü herif gözlükleriyle profesör gibi oluyordu.

Neyse, ben konuşmama devam ettim:

— Arkadaşlar, size şunu da söyleyeyim... Müşteri gelir gelmez benim odama almayın, önce adını öğrenin, niçin geldiğini sorun ve içeriye girip bana haber verin. Ben "Tamam" dersem alırsınız. Ben "Tamam"

deyinceye kadar “Yalçın bey toplantıdalar efendim" deyip bekleteceksiniz. Bilmem anladınız mı? En önemli konulardan biri de müşterinin yanında bana kesinlikle "Yalçın abi" demeyeceksiniz. Saygılı bir üslûpla "Yalçın Bey” diyeceksiniz. Onlar gidince konuşma şekliniz önemli değil. Ayrıca ben sizden müşterinin yanında bir şey istersem "Derhal Yalçın Bey" deyin. Ağzınızdan kesinlikle "Abi” sözü kaçmasın... Melih senin yazın güzel. Sen benim senet tanzim işlerime yardım edeceksin. Bir de, ben nereye gidersem peşimden geleceksin ve benim herhangi bir yanlış hareketimi telafi edeceksiniz. Beni frenlemeye çalışacaksın. Pavyona gazinoya bile gitsem benimle olacaksın... Arkadaşlar, anlaşılmayan bir şey varsa hiç çekinmeden sorun...

İlk soruyu Melih sordu:

— Yalçın müşteriye ne kadar faiz vereceksin?

— Şimdilik yüzde 7... Semiramis de bu kadar veriyor.

— Peki müşteriler bize bu işe ne zaman başladınız diye sorarlarsa?

— Bu soruyu iyi ki sordun lan Melih... Burada önemli olan bizim dürüstlüğümüzdür arkadaşlar. Biz topladığımız paraları pavyonda karılara yedirmeyeceğiz. Bir yıldan beri bu işi yapıyoruz ama ilân vermeye yeni başladık dersiniz. İlânlarımızı sadece kendimizi hatırlatmak için verdiğimizi söylersiniz.

— Peki parayı nasıl değerlendirdiğimizi sorarlarsa?

— Siz onu bana yollayın. Ben olmazsam, gıda ve ihtiyaç maddeleri toptancılığı yapıyoruz dersiniz.

Burada Prof söz aldı:

— Yalçın, biliyorsun benim evim yok. Bir göz oda bulana kadar

burada kalsam olur mu?

— Olur be Prof... Neden olmasın? Zaten daha önce de depoda yatıp kalkıyordun. Bizim için de iyi olur. Sabah kalktığın zaman temizliği yapıp çayı demlersin... Arkadaşlar başka sorusu olan var mı? Yok... O halde hepimize hayırlı olsun. Dediklerimi unutmayın...

Hepimiz bayramlaşır gibi birbirimize sarılıp kucaklaştık ve bir tek slogan kullandık: “Allah bizi mahcup etmesin”... Benim gözlerim doldu. Artık beni büyük bir sorumluluk bekliyordu. Mahcup olmamak için çok dikkatli olmak zorundaydım.

12 Şubat 1980

Bugün Nazende Reklâm diye bir ilân şirketine telefon açıp, ilânımı yazdırdım. Ertesi gün gazetede çıkacağını söylediler.

13 Şubat 1980

Bu sabah Hürriyet gazetesinin Küçük İlânlar sayfası Müteferrik bölümünde ilk ilânım çıktı. 14 punto çizgili bir ilândı:

"Yalçın Ticaret tasarruflarınıza ayda yüzde 7 net kâr sağlıyor. Tel: 18 95 49"

Artık banker olmuştum. Şimdi büyük bir heyecanla telefonun çalmasını bekliyordum.

İlk telefon öğleye doğru bir bayandan geldi. Telefon paralel olduğu için ahizeyi ben de kaldırdım ama Melih konuştu:

— Yalçın Ticaret, iyi günler...

— İyi günler beyefendi, ben gazetedeki ilânınız için aradım. Bilgi almak istiyordum.

— Tabii hanımefendi, ben yetkili kişiyi bağlıyorum...

— Alo, ben Yalçın Doğan. Buyurun efendim.

— Beyefendi ilânınız için rahatsız ettim. Şartlarınızı öğrenebilir miyim?

— Memnuniyetle hanımefendi. Aylık yüzde yedi net faiz veriyoruz. Ayrıca ilk faizinizi peşin ödüyoruz.

— Ne gibi bir garanti veriyorsunuz?

— Garantimiz bu konudaki tecrübemizdir efendim. Teşrif buyurursanız, birçok garanti sergileyebiliriz...

Bayana adresimizi yazdırdım ve telefonu kapadıktan sonra salona fırlayarak “Heh heh heh, yihhuuu” diye bir çığlık attım ve personelle tokalaştım.

— Doğru söyleyin çocuklar, nasıldım?

— Harikaydın Yalçın, bravo...

— Aman arkadaşlar, eğer gelirse odama biraz geç alın... Şu anda meşgul falan deyin, ağırdan alalım...

Telefon akşama kadar birkaç defa çaldı ama ne gelen oldu ne de giden. Psikolojik olarak moralim bozuldu.

— Çocuklar ilânımız gazetede yarın da çıkacak. Burada bir açılış düzenleyelim, belki uğur gelir. Açılışı yarın akşam yapalım. Tanıdık arkadaşlara haber veririz. Valla birkaç gün para gelmezse alacaklılar buradan ayrılmaz...

— Tamam abi, yalnız açılışı masraflı yapmayalım.

— Yok yok... Orhan abi'ye söyleriz. Alışverişi onun bakkaldan yaparız...

O gece Prof ve ben büroda yattık. Orhan'ın oradan bir otuzbeşlik rakıyla biraz ıvır zıvır aldım. Çakırkeyif olana kadar Prof'la muhabbet ettik. Sonra koltuklardan birinin üzerinde sızdım.

Sabah Prof'la birlikte Tunus caddesindeki bir çorbacıya gittik. Hava çok soğuktu ve paltom bile yoktu. Banker adamın paltosuz olması ne tuhaf. Beni böyle görseler mutlaka "Bu ne biçim banker?" derler.

14 Şubat'ta yine epeyce telefon eden oldu ama gelen giden yoktu. O gün 15 kadar davetlimizle açılışı yaptık. Gelenler arasında Sualp Bey'in yanında çalışan Ahmet abim ve 1.Noter'de memur Abdullah Düngel de vardı. Protokolde Abdullah abiden başka tanıdığım üst düzeyde görevli yoktu. Diğer gelenlerin çoğu avam takımıydı. Bakkal Orhan Abi de şeref misafirimiz oldu. Böylece 13 okul ve mahalle arkadaşımın da katılmasıyla açılış törenimizi 14 Şubat 1980 günü yapmış olduk. Gece geç vakit dağıldık. Büroda kendi ısmarladığım dört çiçek vardı. O gece Melih, ben ve Prof büroda sabahladık.

Bürodan ayrılmayı hiç istemiyordum. Acaba bizim telefona erkek sesi bakması mı arayıp soranları gelmekten alıkoyuyordu? Telefonda bir bayan sesi duyulması belki daha etkili olurdu. Nazende Reklam'a "Sekreter aranıyor" diye bir ilân yazdırdım. Yarın gazetede çıkacak. Reklam firması beni, ben de reklam firmasını tanımıyoruz. Birbirimizi hiç görmedik. Sadece telefondan gıyaben tanışıyoruz. Telefonla ilân aldıkları için ücretini adresten tahsil ediyorlar.

Öğlene doğru salondaydım. İlân firmasından bir adam tahsilat için

geldi ve “Yalçın Bey’i görecektim” dedi. Ben de “Yalçın bey dışarı çıktı. Yarın gelecek dedim”. Gelen adama çay söyledim. Adam beni merak edip soruyordu:

— Yalçın Bey ne iş yapıyor?

— Toptan gıda ve ihtiyaç maddeleri pazarlıyor...

— Durumu nasıl?

— Çok iyi... Çok varlıklı ve dürüst bir insandır.

— Ben izninizi alayım efendim. Öbür gün uğrarım. Yalçın Bey’e lütfen saygılarımı iletin...

Reklamcı gittiğinde içimden büyük bir “Oh” çektim ama onu böyle atlattığım için de personelimin önünde utandım.

— Çocuklar gördünüz ya mecbur kalıp nasıl yalan söyledim. Şu paranın gözü kör olsun. Biraz paramız olsaydı borcumuzu ödeyip faturayı alırdık. Şimdi bu adam bir daha geldiği zaman benim Yalçın Doğan olduğumu öğrenince hakkımızda kim bilir neler düşünecek. Hele bir sekreter alalım da bakalım o zaman neler olacak...

Ertesi gün gazetede “Sekreter aranıyor” ilanımız çıktı. Akşama kadar birkaç kişi telefonla aradı ama bir tek bayan geldi. Ben masama hemen biraz kâğıt ve birkaç boş dosya koydum. Kendisini dışarıda yarım saat kadar beklettikten sonra odama kabul ettim. Önemli olan iş yerinin ciddi bir yer olduğu görünümünü vermekti.

Mine Hanım’ın konuşması iyi sayılırdı. Kendisine bu iş için çok müracaat olduğunu, durumu değerlendirdikten sonra haber vereceğimizi söyledim. Başka hiçbir müracaat olmadığı için Mine Hanım’ı kabul etmemiz gerekiyordu. Hemen arkadaşları salona toplayıp kısa bir konuşma yaptım.

— Arkadaşlar bugün gelen bayana telefon edip işe alındığını söyleyeceğim. Size ilk önce rica ediyorum, kendisine kardeşiniz gibi davranacaksınız. En ufak bir laubaliliği affetmem. Ayrıca parasız olduğumuzu da kendisine çaktırmayın.

O gece eve gittim. Eve çok az geldiğim için üzülen anne ve babama bankerliğe başladığımı söylemedim. Bunun için zaman henüz erkendi.

Mine Hanım ertesi gün işe başladı. Kendisine 8 bin lira maaş verecektim. O gün telefonlar yine çaldı ama hiç kimse gelmiyordu. Nihayet öğleden sonra, daha önce telefonla bilgi alan bir şahıs geldi. Kendisine şartlarımızı anlattım.

— Peki, garantiniz nedir?

Bu soruyu sorunca ben ayağa kalktım ve aynen banker Semiramis'in müdürü gibi davrandım:

— Garantimiz Yalçın Ticaret'in ismidir. Tecrübemiz ve dürüstlüğümüzdür efendim. Ayrıca size hem senet, hem de çek veriyoruz.

— Peki, bana vereceğiniz çeklerin karşılığı şu anda var mı?

— Beyefendi o çekin karşılığı bankada olsa, biz sizden niçin para alalım? Farz edin ki, ben günde 5 milyon lira topluyorum. O kadar param olsa zaten bankerlik yapmam ve kendi paramı kullanırım. Ben sizden para alıp toptan gıda maddeleri ticareti yapıyorum ve ayrıca tüccar ve sanayiciye kredi veriyorum. Ben size bu çeklerin bankada karşılığı olduğunu söylesem, bu benim ticaret ahlâkıma ve dürüstlüğüme yakışır mı? Ama ben size çeki garanti olarak veriyorum.

— Anladım evladım... Sen burada ne iş yapıyorsun?

— Ben buranın sahibiyim efendim. Adım, Yalçın Doğan.

— Yapma yahu... Ben seni orta yaşlı, şişman, göbekli biri diye tahmin etmiştim. Peki, bu kadar gençsin de bu işi nasıl beceriyorsun? Yoksa babadan dededen bir şeyler mi kaldı?

— Hayır efendim... Allaha şükür kendi imkânlarımla götürüyorum. Hem kazanıyorum, hem de kazandırıyorum.

— Peki oğlum, ben evdekilerle bir konuşayım, tekrar uğrarım...

Bu ilk gelen müşteriye bir saat kadar dil döktüm ve kapıya kadar uğurladım ama para yatırmaktan çekindi. Ya beni çok genç görmüştü ya da çok dürüst konuştuğum için kafasını karıştırmıştım. Belki de babadan dededen mi bir şeyler kaldığını sorduğu zaman kendisine "Evet" demem gerekirdi. Bu ilk müşteri benim için bir tecrübe oldu.

Mine Hanım işi kavramıştı. Tekrar bir müşteri geldi. Onu da bir süre dışarıda bekletip içeriye aldım. Tam konuya giriyorduk ki, Mine Hanım beni dışarıdan çağırdı:

— Yalçın Bey iki polis gelmiş... Mali şubeden geliyorlarmış...

Ulan... Bende şafak attı. Acaba bankerlik yasak mıydı? Ben yasak bir iş mi yapıyordum? İçimi büyük bir korku kapladı ve hemen salona geçtim. İki sivil polis bana hakkımda bir şikâyet olduğunu ve hemen gideceğimizi söylediler. Odamda bekleyen müşteriye bir işim çıktığını söyleyerek hemen polislerle birlikte bir arabaya atladık. Geldiğimiz yer Bayındır Sokak'ta bizim Burhan Bey'in eski bürosunun olduğu yerdi. Polislerden biri, Burhan Tan'ın daha önce hatır senedi verdiği, sonra da Dikmen'de bizim kooperatifin mallarına haciz getiren DP Gençlik Kolları Başkanını almaya çıktı. Merakımı yenemeyip polise sordum:

— Abi benim bu herifle ne ilgim var?

— İki tane çek vermişsin. Patates almışsınız. Bunlar karşılıksız çıkmış.

— Vay be... Demek çeki ödememişler. Abi, Allah belamı versin ki o çekin borcu benim değil. Demek ki bu herif beni yakmaya devam edecek...

Polislerden biri "Kes lan" diye ikaz etti. Hâlbuki Burhan Tan daha önce çekin ödendiğini söylemişti. Demek ki, benim Sualp Bey'den bulduğum para da ödenmeyecekti. Çok büyük bir tongaya düşmüş ve mahvolmuştum.

İsmetpaşa semtinde mali polis binasına geldik. Polislerden biri doğrudan doğruya üzerime saldırarak üç tane tokat patlattı. İfademi aldılar, parayı ödeyip ödemeyeceğimi sordular. Borç bana değil, Burhan Tan'a aitti. Ödemeyeceğimi söyledim.

Akşamüstü savcılığa geldik. Durumu savcıya anlattım ve serbest bırakıldım. Şimdi sevinçten uçuyordum. Beni mali şubede döven polis memuru da benimle geliyordu. Onu taksiyle evine bırakırken çok kaynaştık ve arkadaş olduk. Büroya geldiğimde olup biteni arkadaşlarıma anlattım ama burnumdan öfke soluyordum. Kararımı verdim. Bu işin intikamını silahla alacaktım.

O gece eve gittim. Ertesi günü doğum günümdü ve 18 yaşında olacaktım. Annem yarın mutlaka eve gelmemi, bana en sevdiğim yemek olan yumurtalı patates yapacağını söyledi.

Doğum günüm 17 Şubat 1980 sabahı doğru Bimbo Hamburger'e gittim ve orada mutfakta çalışan bir arkadaşı buldum. Orada çalışırken o arkadaş tabancayla gezerdi. Tabancasını beline takılı şekilde hep görürdüm. Arkadaşı "Seninle özel bir şey konuşacağım" diyerek kuytu bir köşeye çektim ve çok acele silah lâzım olduğunu söyledim:

— Ben sana bunu satayım Yalçın. Baretta marka. Çok iyi çalışır.

— Kaç para vereceğiz buna?

— 50 bin abi...

— Daha aşağı olmaz mı lan?

— Mümkün değil.

Arkadaş bana tabancanın nasıl kullanılacağını gösterdi ve birkaç da mermi verdi. Ben de kendisine peşin para veremeyeceğimi söyleyip bizim meşhur Osmanlı Bankası çeklerinden her biri 12.500 liralık dört adet kestim. Arkadaş vadeli satışı kabul etmişti. Tabancayı belime koyup doğru kooperatife geldim ve Osman'ı buldum:

— Ver ulan benim 78 bin liramı. Nedir sizin yüzünüzden çektiğim?

— Dur Yalçın, şakanın sırası mı?

— Ne şakası lan? Dün sizin yüzünüzden mali polis beni büromdan aldı...

Ben dümdüz gidiyordum. Tabancayı elimde gören Osman çok korkmuştu. Tam o sırada Burhan Bey geldi ve uzun uzun konuşup beni ikna etti. Oradan özür dileyip ayrıldım. Sonra da gidip tabancayı mermilerle birlikte o arkadaşa iade ettim ve çeklerimi geri aldım.

Büroya gittiğim zaman Mine Hanım beni bir beyefendinin beklediğini söyledi. Hemen içeri girip kendisine çay söyledim. Ben para yatırmak için geldiğini zannediyordum, meğerse benden borç istemeye gelmiş. Adresini alıp kendisini uğurladım. Keşke param olsaydı da verseydim. Adam tam sıkışmış. Epeyce para kazanırdım.

Bugün benim doğum günümdü. 18 yaşında reşit bir insan oluyordum.

Bu günü param olmasa bile çok iyi kutlamam gerekirdi. Yanıma Melih'i aldım ve Maltepe'de Bomonti Pavyon'a geldik. Üzerimde sadece bin lira vardı. Beni daha önceden tanıyan pavyon sahibi Nurettin Bey'e param olmadığını söyledim, o da "Yalçın senden para pul isteyen mi var" dedi. Bu sözü duyduktan sonra biraz daha cesaret kazandım ve en iyi masada programı izlemeye başladım. Rakılarımız geldi ve soframız donandı. Sahnede halk türküleri sanatçısı Mahmut Tuncer vardı. Mahmut'u dinledikçe içiyordum. Çok güzel sesi vardı ve bu sese bir çiçek gönderilmesi lâzımdı. Üzerinde Yalçın Doğan yazılı kartımla bir çiçek yolladım sahneye. Mahmut Tuncer az sonra benim adımı sahnede anons ederek "Son türkümü Yalçın Doğan abimiz için yine Urfa dolaylarından okuyorum. Yalçın Doğan abimiz çiçekler için sağol" dedi. Ben çok zevklenmiş ve bir an kendimi büyük bir iş adamı olarak görmüştüm. Pavyondaki kadınlar da bu jestimden sonra beni merak etmişler ve masama gelmek için garsonlarla haber göndermişler. Birazdan iki bayan geldi. Centilmence ayağa kalkıp onları buyur ettim.

Şuna inanıyorum ki oradaki kadınlar nihayet bir hayat kadını. Erkeklerin onlara gösterdiği ilgiden çok şımarmışlar. O erkekler bu kadınlara gösterdikleri ilginin binde birini kendi karılarına gösterseler ne güzel olur. Ne ilgi, ne iltifatlar, ne numaralar... Hepsi bu kadınlara karşı gırla gidiyor. Onlar da öyle bir kasılıyorlar ki, tarifi mümkün değil.

Masaya gelen kadınlara ne içeceklerini sordum. Bol içeceklerini söylediler. Biraz sonra garson getirdi. Onlar içerken "Bu içki herhalde çok sert değil mi?" diye sordum, öyle olduğunu söylediler. Sonra çaktırmadan tadına bir baktım ki, ya çay ya da kokakola. Yalanla dolanla onlarla bir arkadaşlık kuramazdım. Zaten onlar da pavyondan çıkana kadar çok samimi görünürler, dışarıya çıkıp bekleşeniz sizi tanımazlar bile... O kadar yedirdiğiniz para da haybeye gider ve kerizlenmiş olursunuz. Ama bir sürü erkek, bunlar sanki bulunmaz Bursa kumaşıymış gibi olukla para harcıyor. Neyse, bunlar ilk içkilerini hemen bitirip kalktılar. Biz de ikinci içkilerin parasına yolunmayalım diye kalmaları için ısrar etmedik.

Doğum günümün gecesi bitmek üzereydi. Masama patron Nurettin Bey geldi ve Kızılay'daki pavyonuna mantı yemeğe davet etti. Hep birlikte gittik. Ben birazdan hesabı istedim, ulan o da nesi? Önümüze 39 bin liralık hesap gelmişti. Faturanın arkasına "Sonra kontrol

edilecektir” diye yazıp imza attım. Cebimdeki son parayı da garsona bahşiş olarak verdim. Garson bin lirayı görünce yerlere kadar yattı.

Saat sabahın 5’i olmuştu. Melih’le birlikte yürüyerek büronun yolunu tuttuk. Bestekâr Sokak'tan geçerken bizim üç dört tane yaşıtımız duvarlara slogan yazıyorlardı. Bize bir şey demediler. Ne tuhaf, aynı yaşta insanlardık ama onlar başka yolun, ben başka yolun yolcusuyduk.

Büroya geldiğimiz zaman dışarıdan pencereye vurup Prof'u uyandırdım. Bana bir kahve yaptı ve koltuğun üzerinde hemen sızmışım. Prof beni saat 9’da uyandırdı. O sırada Cemil yanıma geldi ve depoda birkaç şişe şampuandan başka mal kalmadığını söyledi. Son hasılat olan 30 bin lirayı da kendisinden aldım ve bunun 10 bin lirasıyla büroya biraz aksesuar, biraz da kırtasiye malzemesi aldırdım.

18 Şubat 1980 günü sabahına makam odamda Prof'la sohbet ederek başlıyordum. Artık 18 yaşımda olmuştum ve içimde bunun gizli sevinci vardı. Kendi kendime dua ediyordum... "Allahım, bugün bir müşteri gelip para yatırsın, ne olur...”

Birazdan Mine Hanım içeriye gelip bir subayın beni görmek istediğini söyledi. Üzerimde hâlâ dün gecenin yorgunluğu ve mahmurluğu vardı. Prof'a hemen dışarıya çıkmasını söyledim. Salona çıkıp, gelen subaya "Hoş geldiniz komutanım" dedim. O önde ben arkada, makam odama geçtik.

— Komutanım emriniz?

— Ben biraz para yatıracaktım. Şartlarınız nasıldır?

— Komutanını aylık yüzde 7 faiz veriyoruz. Faizlerinizi her ay buradan gelip alacaksınız. Eğer gelemezseniz, özel ekiplerimiz var... Bunlar size getirip teslim ediyorlar.

— Başak Ticaret de aynı faizi veriyor. Semiramis Gürpınar yüzde 8’e

çıkarmış. Eğer siz yüzde 9 verirseniz 100 bin lira yatırırım...

Burada bir an düşündüm. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Yüzde 9 faiz vermeyi kabul ettim.

— Siz bu parayı nerede kullanıyorsunuz?

— Toptan gıda maddeleri alıp satıyoruz komutanım. Toptan gıdada kar oranı yüzde 10. Ayrıca biz sürümü fazla olan malları alıp satıyoruz. Ayda iki defa döndürüyoruz parayı. Hem size verdiğimiz faiz çıkıyor, hem de biz kâr ediyoruz.

— Buranın sahibi kim?

— Benim komutanım.

— Çok gençsiniz de...

— Evet komutanım...

İlk müşterim olan Albay Cengizhan Özoğul cebinden 100 bin lira çıkardı ve bana uzattı. Ben gözlerime inanamıyordum. İlk peşin faiz olan 9 bin lirayı kendisine iade ettim ve albayım böylece 91 bin lira yatırdı. Hemen senetleri düzenledim ve bunları şeffaf bir dosyanın içine koyup ilk müşterime “Hayırlı uğurlu olsun” diyerek teslim ettim ve kendisini kapının dışına kadar uğurladım.

Bütün personelim sevinçten uçuyordu. Tabii ben de uçuyordum. Prof odama geldi ve beni tebrik etti. Ben hayatımda ilk defa üst düzeyde bir insanla oturup sohbet etmiştim.

Bundan sonra her müşteri için bir dosya açacaktım. Kırtasiyeciden yıllık bir ajanda aldırttım ve yılsonuna kadar her ayın 18’ine Albay Cengizhan Özoğul’un adını yazıp karşısına "9 bin lira ödenecek"

kaydını düştüm. Her müşteriyi böyle kaydedip kontrollü çalışacaktım ve ayrıca her müşteriye senetlerini şeffaf bir dosyayla birlikte verecektim... Hemen, birkaç gün önce gelip benden borç para isteyen Halil Bey'e telefon edip çağırdım:

— Halil Bey şimdi siz bana 60 bin bir senet, bir de çek verin. Yüzde 10 komisyon ve yüzde 10 faizi peşin alıyorum. Her ay bana 8 bin lira ödeyeceksiniz. Buyurun, senetler burada. Pardon, ben yanlış hesap yaptım. Size 50 bin net verirsem olmuyor. 60 bin liralık işlem yapacağız. Bunun 6 bin lirası faiz, 6 bin lirası da komisyon. Bunları peşin alacağım. Elinize net 48 bin geçecek ve bana 60 bin lira borçlanacaksınız. Borcunuz üç ay vadeli olacak. Eğer ödemezseniz hem senetleri, hem de çeki işleme koyarım. Bilesiniz ki bu para benim değil, halkımızın parasıdır...

Borç verdiğim ilk müşterime hesap yaparken, bu işin acemisi olduğum için önce yanlışlık yapmıştım... Hemen ajandaya üç aya alacağım faizi işledim. Senetleri çekmeceye kilitleyip çeki cebime koydum. Toptancı Uğur Besler'e telefon edip borcumun bir kısmını ödeyeceğimi söyledim. Kendisi beni kovalarken bir gün tuvalette birkaç saat kilitli kaldığımı hiç unutamıyordum. Bu borcu nasıl ödediğimi Uğur Besler de anlamamıştı. Ancak bir gün içerisinde iki işi birden yapınca biraz rahatladım ve moral kazandım. Yani o gün hem ilk müşterim gelip para yatırmış, hem de ilk müşterim gelip benden para almıştı. Bir miktar borcumu da ödemiştim.

İçeriye geçip kendi kendime biraz düşündüm ve anladım ki, eğer iyi bir banker olmak istiyorsam bu işi bilimsel yapmalıyım. Gazete ilanlarından anladığım kadarıyla 1980 yılı başlarında bu işi sadece sekiz kişi yapıyordu. Bunları, gerçek kimliğimi saklayarak gezmeye karar verdim.

Önce Başak Ticaret'e gittim. Sekreter Nevin Hanım'dan, buranın sahibi olan banker Yakup Atay'la beni görüştürmesini rica ettim. Bu hanım çok cana yakındı ve her müşteriyle tek tek ilgileniyordu. Bazısıyla şakalaşıyor, bazısına yemek tarifi veriyordu. Müşterilerle çok iyi bir diyalog kurmuştu. Dahasını da söyleyeyim, bankerin kendisini görmeden para yatıran pek çok kişi vardı. Nevin Hanım beni orada epeyce bekletti. Ancak beklettiği de çok iyi oldu, çünkü orada bulunduğum sürece müşteriyle nasıl güzel bir ilişki kurduğunu görmüş

oldum.

Sıram gelince patronun yanına girdim. Orada ilk dikkatimi çeken şey, masadaki çok güzel isimlik oldu ve patronun adını ilk defa orada öğrendim. Yakup Bey'e öğrenci olduğumu ve babamın memleketten gönderdiği 100 bin lirayı değerlendirmek istediğimi söyledim. O da bana kısaca parayı kendisine hiç çekinmeden yatırabileceğimi anlattı. Bu arada Yakup Bey'in odasını da inceliyordum. Odası zevkle döşenmişti. Bir müzik seti ve televizyon vardı. Perdeleri çok güzeldi. Ayrıca Yakup Bey'in giyimi de çok iyiydi. Üzerinde pahalı aksesuarlar taşıyordu.

Odasında oturduğum birkaç dakika içerisinde, dışarıda para yatıran bazı müşteriler kapıyı aralayıp "Allah sizden razı olsun Yakup Bey" deyip kendisine veda ediyorlardı. Buradaki izlenimlerim olumlu olmuştu.

Oradan Martı Ticaret'e gittim. Buranın sahibi biraz yüksekten atıyordu ve görebildiğim kadarıyla sekreteriyle biraz fazla samimi olmuştu. Martı Ticaret'le kendimi kıyaslamam mümkün değildi. Ben yeni olduğum halde ondan çok daha üstün olduğumu anlamıştım. Ama şunu düşündüm ki, sekreter Nevin Hanım demin anlattığım Yakup Atay'ın yanından ayrılsa, oranın işleri biraz aksardı.

Martı Ticaret'ten sonra Banker Salman'a gittim. Patronla görüşmek istediğimi sekretere söylediğim zaman beni gözü tutmamış veya çok genç görmüş olacak ki benimle kendisinin ilgileneceğini söyledi. Güç bela yanına girdiğim patron, emekli bir hava astsubayı imiş. Kandemir Salman parmağına muhteşem bir yüzük takmıştı ve bütün müşterileriyle çok yakından ve nezaketle ilgileniyordu. İşleri çok gelişmiş olacak ki, on dakikalık görüşmemizde masasındaki telefon en az yirmi defa çaldı. Masada çift telefon ve şef sekreter sistemi vardı. Herhangi bir isteği olduğu zaman sekreterine telefonu kaldırıp emir verebiliyordu. Diğer meslektaşlarımda da gördüğüm bu sistemin bende olmaması büyük bir eksiklikti. Kandemir Salman'a da öğrenci olduğumu ve 100 bin lira yatırmak istediğimi söyledim. Bana kendi adının ve itibarının en büyük güvence olduğunu söyledi. O arada şık giyimli iki bey gelmişti. Bir paketten çıkardıkları tomarla binliği saymaya başladılar ve adam benimle ilgilenmeyi kesti.

Orada şunu anladım ki benim böyle güzel bir bürom yoktu. Tabii işe benden daha önce başladıkları için hepsinin imkânları da benden çok daha fazlaydı ama ne olursa olsun, artık bu piyasada ben de vardım. Gerçi ben 18 yaşımdaydım ama olsun... Belki de Yakup Atay veya gezdiğim diğer bankerler benim yaşımdayken mahallede saklambaç veya misket oynuyorlardı. Belki de ben onların yaşına gelebilsem hepsinden çok daha üstün olurdum. Benim dezavantajlarımdan biri de çok genç olmamdı. O anda Banker Salman'a banker olduğumu söylesem haklı olarak gülerdi.

Onlar odada paraları saymaya devam ederlerken ben izin isteyip ayrıldım ve yolda düşünmeye başladım... Bugüne kadar daha önce gördüğüm Semiramis Gürpınar dahil, dört bankeri ve bunların bürolarını görmüştüm. Artık hatalarımı ve eksiklerimi net olarak anlayabiliyordum. Bende çok eksik vardı. Birincisi giyim kuşam. Ben giyinmesini bilmiyordum ve hâlâ Tarzan gibi gezmeye devam ediyordum. İkincisi, Mine Hanım dışında bendeki personelin hiçbiri bankerlik bürosunda işe yaramazdı. Gerçi hepsi de bütün sıkıntılara birlikte katlandığım eski arkadaşlarımdı ve çoğu ile çay ocakcılığından beri beraber olmuştuk ama olsun... Bankerlik işi başkaydı ve başka özelliği olan elemanlarla yürütülmeliydi... Üçüncüsü ise, bürom biraz daha ağır ve havalı olmalıydı. Bu önemli konuları en kısa zamanda halletmem gerekiyordu. Buna karşılık benim ikna kabiliyetim diğer bankerlerden daha üstündü. Ayrıca kültür desen, onlardan yine bir gömlek üstündüm. Ben hiçbir şey bilmiyordum ama bu yönden bakılınca onlar benden de beterdi.

İlk müşterimden sonra iki üç gün geçti ve para yatırmaya hiç kimse gelmedi. O günlerde PazDağ Ticaret'in sahibi toptancı Vedat Kesikbıyık büroma geldi. Ben bankerlik bürosunu açmadan önce Vedat'tan vadeli mal almış ve bunları ucuz fiyatla peşin satarak elime geçen parayla banker bürosunu açmıştım. Vedat geldiği zaman, benden alacağını isteyecek zannettim ve ödüm koptu. Ancak Vedat benden para falan istemiyordu. Gazetedeki ilânımı okumuş ve banker olduğumu öğrenince tebrik etmeye gelmiş. Bana dedi ki "Yalçıncığım, bu kılık kıyafetle bankerlik olmaz. Gidip sana bir şeyler alalım. Birlikte Ulus Meydanı'na gittik ve Vedat'ın tanıdığı bir mağazadan iki takım elbise aldık. Vedat bunların parasını mağazaya sonra ödeyecekti. Vedat'ın bu yakınlığı çok mu çok hoşuma gitti. İçimden "Bu adamın bana yaptığı iyiliği hiç kimse yapamaz" diye geçirdim. Gerçekten de hiçbir arkadaşımdan ne maddi, ne de manevi bir yardım görmem mümkün değildi. Bunların hepsi de babalarının kendilerine

verdiği cep harçlığı ile yaşıyorlardı.

Büroya geldiğimizde Mine Hanım ve benim tayfalar yeni elbiselerimi beğendiler. Vedat da bana daha yakın olmaya çalışıyordu... "Aman Yalçıncığım, bir isteğin olursa bana bildir" deyip gitti.

Ertesi gün Melih bana mutlaka bir palto almamız gerektiğini söyledi. Kış bastırmıştı ve paltom yoktu. Kızılay'da taksitle satış yapan ucuz bir mağazadan bir palto, bir çift de ayakkabı aldık Melih bana kefil oldu.

Büroya döndüğümüzde üç ayrı kişinin beni beklediğini gördüm. Mine Hanım yanıma gelip salonda bekleyenlerin para yatırmak istediklerini söyledi. Ben gelinceye kadar personel beni heyecanla beklemiş ve "Bekleyenler inşallah gitmezler" diye dua etmiş. Sırayla makam odama çağırmasını söyledim.

İlk gelen Siyami Özsüer bir bankada memurmuş. Çay ısmarladım. Epeyce konuştuktan sonra 25 bin lira yatırdı. Para azdı ama bana yine de ilaç gibi gelmişti. Kaldı ki, bana güvenmişti.

Hemen senetleri düzenledim ve şeffaf bir dosyaya koydum. Dosyanın üzerine 222 yazdım. Siyami bey bu numaranın ne anlama geldiğini sorunca da şöyle dedim:

— Siz bize güvenerek para yatıran 222'nci müşterimizsiniz...

Aslında ikinci müşterimizdi. Ben "2 yerine 222'den başlamayı tercih etmiştim. Siyami Bey benden çok hoşlanmış, hatta uyguladığım bu dosya sistemine hayran kalmıştı. Kendisini uğurlarken salona çıktığımda, bekleyen diğer iki müşterinin de duyması için yüksek sesle "Siyami Beyciğim, paranızı bize yatırdığınız için teşekkür ederim" dedim ve beni beklemekte olan yaşlı beyi yanıma aldım...

— Oğlum ben iki yıl Suudi Arabistan'da işçi olarak çalıştım. Hastalığım dolayısıyla döndüm. Şu anda Hacettepe Hastanesi'nde yatıyorum. Bir gün izin alıp buraya geldim. Sana yatıracağım parada

evlatlarımın ve evdeki kocakarının hakkı var. Bu paraya bir şey olursa ben öleyim daha iyi. Senelerdir bir şeye sahip olamadım. Bu parayı ona göre al. Almadan önce vicdanının sesini dinle...

O anda öylesine duygulandım ki, anlatmam mümkün değil. Sen iş takipçisi Yalçın, çaycı Yalçın, hamburgerci, kooperatifçi Yalçın... Bak, sana güvenip elindekini avucundakini sana getirmiş yaşlı bir amca... Bu parayı ona göre al. Eğer bu adamı mağdur edeceksen söyle ona, gidip parasını bankaya yatırsın. Bu adam 50 yaşından fazla, sen 18 yaşındasın. Sana güvenip para getiriyor... Bu güveni kötüye kullanma...

— Amcacığım bu firmaya ben ismimi verdim. Paranıza en ufak bir zarar bile gelmez. Ama yine de karar sizindir.

— Peki oğlum, say şu parayı... Sekiz bin mark ve onbir bin Suudi Riyali. Bankadan kaç para ettiğini sor, üzerini 500 bin liraya tamamlayacağım...

Yaşlı müşterim Şevket Dingel'in getirdiği para benim için bir servetti. Paraları sayarken avuçlarımın terlediğini ve dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Bu dövizlerin ne kadar tuttuğunu bankadan öğrendik. Şevket bey paranın üzerini Türk lirasıyla 500 bine tamamladı. Hemen dosyasını düzenledim ve senetleri tanzim ettim. Sonra da bir elemanımı yanına verip taksiyle Hacettepe Hastanesi'ne gönderdim. Prof ve Melih beni ayrı ayrı tebrik edip "Yakında çok büyüyeceğiz" dediler. Gerçek de buydu... Büyümek ve zirveye çıkmak bir ticaret adamının en büyük amacıdır.

Şimdi elimde büyük bir nakit vardı. Bu paranın yarısıyla toptancılara geçmişten kalan borçlarımı ödeyecektim, diğer yarısını da acele olarak değerlendirecektim. Toptancılık tecrübem olduğuna göre, iyi bir yerde hemen bir depo kiralamam işe başlamam gerekiyordu. Acil borcum olan 100 bin lirayı hemen ödedim. Dövizler dahil paranın diğer bölümünü de çekmeceye kilitledim. Maalesef bu parayı koyabilecek bir kasam yoktu.

Bu olayı kutlamamız gerekiyordu. Bizim Melih ve Recep'i alıp Annem

Kebapçısı'na gittik ve güzel kebaplar yedik. Sonra İntim Pavyon'da geçirdiğimiz geceden kalan borcumuzu ödemek için Bomonti Pavyon'un sahibi Nurettin Demirel'in yanına gittik. Nurettin müdüriyette idi. “Selamünaleyküm” deyip yanına girdik ve kendisine İntim Pavyon'dan doğan 39 bin liralık borcumu trink diye ödedim. Böyle bir şey beklemeyen Nurettin bir sevindi ki, aklınız durur. Habire “Abim bir şeyler iç" diyordu. Ben de bunun üzerine bir duble rakı söyledim. Recep'le Melih çay istediler. Biz bürodan ayrılırken Prof, Melih'e “Yalçın içki içerse, siz sakın içmeyin” demişti. Onlar o yüzden çay istediler. Birazdan Nurettin'in abisi Fahrettin geldi... Ooo, abicim nerelerdesin falan dedikten sonra "Hadi yemeğe gidelim" dedi. Biz müdüriyetten çıktığımızda saat gecenin 9'u olmuştu. Ben bir taksi tutacağız zannederken Fahrettin beyaz bir Mercedes'in kapılarını açtı. Ben öne oturdum, 'Melih ve Recep arkaya bindiler. Biraz sonra Tunus caddesindeki Gazino Grant'a geldik. Burası benim büroma çok yakındı.

Gazinodan içeriye bir girdik ki, ben hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Yerler kırmızı halıyla kaplanmıştı. Her tarafta dev aynalar vardı. Yine halılarla kaplı merdivenden aşağı kata indik. Şaşkınlığımdan ne yapacağımı bilemiyordum. Böyle bir yere ilk defa geliyordum ve bunu belli etmemeye çalışıyordum. Fahrettin bizi sahneye çok yakın olan patron locasına davet etti. Garsonlar servisi şipşak başlattılar ve masamızı donattılar. Rakımız geldi. Burada her şey patrondandı. Anlaşılan, benim banker olduğumu duyan Fahrettin beni oltaya takılacak bir balık olarak görüyordu. Ben kaçın kurasıyım? Kimse kimseye bir çıkarı olmadan böyle bir sofra donatır mı? Bu masa benim için hazırlanmış bir yemdi. Acaba ben bu oltaya gelecek miydim?

Bu konuda uyandığımı Fahrettin'e çaktırmadan saf rollere yattım. Sahnede solist İpek vardı ve çok çekici bir kadındı. Çok hoşuma gitmişti. Hemen ona da güzel bir çiçek yolladım. İpek söyledikçe ben sek içiyordum ve biraz sonra sapıtmaya başladım. Benim durumumu Melih de anlamıştı. Bana "Hadi Yalçın, gidelim" dedikçe kendisini hep tersliyordum ama biraz sonra baktım ki durum iyice kötüye gidiyor, kalkmaya razı oldum. Sokakta devamlı nara atıyordum. Melih ve Recep, yüz metre ötedeki büroya beni zor getirdiler. Prof hâlâ büroda yatıp kalktığı için kapıyı o açtı ve beni öyle görünce suratıma iki tokat vurdu. Ben koltuğun üzerinde sızmışım.

Sabah beni zorlukla uyandırdılar. Prof ve Melih gece yaptığım rezillikleri bana anlattılar. Bunlar, iş hayatına yeni atılan bir bankerin yapacağı hatalar değildi. Sabah erkenden yakındaki bir çorbacıya, çorba içmeye gittik. Hava çok soğuktu ve yeni aldığım ayakkabılar da ayağımı fena halde sıkıyordu. Yürümekte çok güçlük çektim.

Sabah erkenden büronun telefonu çaldı. Karşımda daha önceden çok yakınlığını gördüğüm Sualp Bey vardı. Kendi kendime "Yok" diyemediğim için mecburen konuştum. Birazdan büroya geldi. Kooperatifin protesto olan senetlerini soruyordu. "Abi ben bugün eklerim onları" dedim... Buyurun, Alman markı ve Suudi Arabistan Riyali var. Hesabını yapalım, hemen ödeyeyim... Ancak Sualp Bey şaşırmıştı:

— Oğlum Yalçın sen ne yapıyorsun. Yanında döviz taşımak suçtur. Hemen bankaya götür bunları... Peki ya sahteyse bunlar...

Markları falan hemen ışığa tutup baktı ve eliyle yokladı. Sahte olmadığını anlamıştı ama bu sefer ben korkmaya başladım ve hemen bunları bankaya götürüp bozdurmaya karar verdim. O günlerde Sayın Turgut Özal henüz Başbakan olmadığı için döviz bulundurmak suçtu.

Sonra Sualp Bey bana çok yararlı bir nasihat verdi:

— Bak Yalçın, bu işi çok dikkatli yap. Çok riskli bir işe girmişsin. En ufak bir hata yaptığın zaman mahvolursun. Sana abi nasihati veriyorum. Her yapacağın işi önceden güvendiğin birilerine danış. Bundan sonra büyük paralarla oynayacağın için çok miktarda sahte dostun türeyecektir. Hepsi önünde saygıyla eğilecek. Bu saygı sen Yalçın Doğan olduğun için değil, Banker Yalçın olduğun içindir. Bu işi götürebilirsen çok zengin olursun ama faiz insanı boğar. Biz bankadan aldığımız kredinin faizini bile zor ödüyoruz. Senden para almaya gelen adam zaten batıktır. Ona göre çok dikkatli yap bu işi. Dost acı söyler ama gerçeği söyler. Ben şu yaşımda bile böyle riskli bir işe giremem. Senin yaşındayken babamın verdiği harçlıkla geçinirdim.

Sualp Bey bana çok güzel nasihat etmişti ama moralimi de çok bozmuştu. Bu sırada saat 11'di. Bir müşterinin geldiğini haber

verdiler. Müşteri çok müşkülpesentti. Ben de zaten akşamdan kalma olduğum için kafam tam olarak yerine gelmemişti. Müşteri sordukça soruyordu. Ayağa kalkıp kapıyı açtım:

— Buyurun beyefendi, size iyi günler dilerim. Paranızı gidip başka yerde çalıştırın. İyi ki 100 bin liranız var. Buraya yatırsanız gece yarısına kadar bizim bürodan ayrılmazsınız.

Adamcağız belki haklıydı. Benim bu sert çıkışımdan sonra çok bozuldu ve gitti.

Yavaş yavaş para toplamaya başlamıştım. Şimdi artık yapmam gereken şey bu parayı çalıştırmaktı. O güne kadar ticaret yapabileceğim uygun bir yeri parasızlık nedeniyle bulamamıştım. Her yerde karşıma bir sürü şart koşuluyordu. Nasıl ki romantik aşıklar flört devrelerinde kepenkleri yeşil, önünde küçük bir bahçesi olan güllerle dolu bir evde yaşamayı hayal ederler, ancak evlendikleri zaman ya apartman katına, ya da gecekonduya girerlerse, benim de durumum böyleydi. Hayal ettiğim işyerini bir türlü bulamamıştım. Ama şimdi bankerdim ve param vardı. Ankara'nın en güzel yerinde Tunalı Hilmi Caddesi'nde 27 numaralı dükkânı tuttum.

Mal sahibi Ülker Bisküvileri'nin yeğeni Faruk Bey'di. Sözleşme imzalamak için büroma geldi. İlk defa böyle büyük bir veliahtla karşı karşıya geliyordum. Faruk Bey acaba birkaç ay önce ben çaycılık yaparken benim yanıma gelip elimi sıkar mıydı? Benimle konuşur muydu? Aklından zoru mu vardı ki benim gibi bir çaycıyla o zaman konuşsun. Ama ben şimdi bankerdim ve param vardı. Artık onları ben ayağıma getirecektim.

Faruk Bey büromdan ayrılırken kendisini apartmanın çıkış kapısına kadar uğurladım. Kapıda arabası bekliyordu, özel şoförü sağ arka kapıyı hazırola geçip açtı... Ne güzel bir şey. Ben bizim köye böyle gitsem hiç kimse inanmaz. Veya Ankara'da böyle dolaşsam herkes bana ters ters bakar. Ama inşallah ben de böyle dolaşacağım bir gün... Benim de makam arabam ve özel şoförüm olacak. Faruk Bey'in ardından bakarken hep bunları düşünüyordum.

Bazı boş zamanlarımda yeniden birkaç bankeri görmeye karar verdim ve ilk iş olarak Banker Aktürk'e gittim. Büro çok kalabalıktı ve ben salonda bekliyordum. Banker de bizzat salonda oturuyor sürekli konuşuyordu. Kendisine perdeyle bir bölme yapmıştı. Gerek telefonla ve gerekse müşterileriyle o kadar çok konuşuyor ve onların ağızlarına lâfları o kadar çok tıkıyordu ki, hayret ettim:

— Yine bekleriz, hoş geldiniz... Aman efendim sizi hangi rüzgâr attı... Kızım beyefendiyle ilgilen... Oğlum şunu götür, kızım şu bir milyonu bir sayın hele... Aloo, benim buyurun, haa sen misin... Oğlum avukatı arayın da şu pezevengi icraya verelim. Alçak namussuz bizi dolandırdığını zannediyor. Evine haciz koy... Donuna kadar alalım deyyusun...

Hele hele "Oğlum BMW'yi değil de öbür arabayı al getir" sözleri beni iyice çileden çıkardı. Müşterisi de o kadar çoktu ki, kendisiyle tanışamadan oradan ayrıldım. Böylece Banker Aktürk'ü de görmüş oldum. Ben ondan daha akıllı ve iyiydim.

1980 yılı Mart ayının sonlarında, banker olduktan yaklaşık bir ay kadar sonra Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki ilk iş yerimi açtım. Adı Yalçın Ticaret... Oraya üzerinde adım yazılı olan çok büyük bir ışıklı levha koydurttum. Amacım çevre bakkal ve şarküterilere toptan mal satıp halka daha ucuz gıda maddesi yedirmekti.

NİSAN – MAYIS 1980

Daha önceden para yatıran müşterilerime günü geldiği zaman faizlerini hiç aksatmadan ödüyordum. Gelen para faizleri ödemeye fazlasıyla yetiyordu. Faizini alan müşterilerim tesadüfen beni görürlerse yüzlerinde hemen tatlı bir tebessüm beliriyor ve “Sayenizde geçim sıkıntımız ortadan kalktı. Allah sizden razı olsun Yalçın Bey" diyorlardı. Koskoca yaşlı başlı insanların bana dua etmeleri ve bana büyük saygı göstermeleri, benim gibi 18 yaşında bir insanı tabii ki son derece memnun ediyordu. Benim de, bana gösterilen bu saygı ve sevginin karşılığını çok çalışarak ve çok para kazanarak onlara ödememem gerekiyordu.

Ancak bazı müşterilerim de beni fazlasıyla meşgul edip, çalışmamı bilmeden önlüyorlardı. Hele bir müşterim vardı ki, onun geldiğini duyunca zemin kattaki büromun penceresinden dışarı atlayıp bürodan kaçıyordum. Onun gittiğini öğreninceye kadar da büroya gelmiyordum. Emekli albay olan bu müşterimin adı Rahmi Gündoğan’dı. Rahmi Bey bana hep çocukluk anılarını anlatıp zamanımı alıyordu. Bazı zamanlar sabah 9’da gelip öğlen 2’de gidiyordu. Bu durum ise benim randevularımı bile aksatıyordu. Çareyi pencereden atlayıp kaçmakta bulmuştum. Bizim personele de tembih etmiştim, benim için “Çok işi var, birkaç gün gelemeyecek" diyorlardı.

O günlerde piyasada Omo darlığı vardı. Balgat’taki Omo deposuna birkaç kere gittim ama bir gram bile alamadım. Bizim toptancı Vedat’a telefon edip bana biraz Omo bulmasını rica ettim. Birazdan beni aradı:

— Yalçın’cığım İstanbul’da tanıdığım birinde bol miktarda varmış. İstersen hemen gidelim. Başka mal da alırız.

— Tamam abi, bu akşam gidelim...

O akşam İstanbul’a hareket ettik. Yanıma bir miktar para aldım ki hiç değilse malın peşinatını verebileyim. Vedat, vadeli mal alırken müşteri senetleri verebileceğimizi söylemişti. Ertesi sabah Tahtakale

Toptancılar Sitesi'nde Vedat'ın tanıdığı Ender Çetin'in yazıhanesine damladık. Vedat beni Ender'le tanıştırdı ve benim Türkiye'nin en genç iş adamı olduğumu söyledi. Vedat birazdan Naim adlı bir arkadaşına telefon etti ve bana da Omo'ları Naim'den alacağımızı söyledi. Sipariş fişlerimizi doldurduk. Ben 600 bin liralık mal ısmarladım. Peşinatımı ve bir ay sonrasına çekimi verdim. Bir iki ay öncesinde cebimde beş kuruşum yoktu ve şimdi yüz binlerle oynuyordum.

Ender bey benden hoşlandığını söyledi ve "Ne zaman istersen gel" dedi. Oradan Naim Bey'in yanına, eski bir hanın ikinci katına gittik. İçerisi baharat kokuyordu. Vedat beni Naim Bey'le de tanıştırdı ve kendisinden Omo alacağımı söyledi. Ben bir kamyon Omo istediğimi söyledim. Naim orada bir hesap yaptı ve bana fiyatı söyledi. Balgat'taki Omo deposundan bile ucuz bir fiyat vermişti. Bu çok kârlı bir iş olacağı için çok hoşuma gitti. Dörtte birini peşin, gerisini her 15 günde bir olmak üzere üç ayda ödeyecektim.

Bu arada odaya esmer, kalın sesli bir adam girdi. O girince ikisi de gülmeye başladılar. Bizim Vedat da anlaşılan onu eskiden beri tanıyor ki, hemen sarmaş dolaş oldular. Vedat beni yine Türkiye'nin en genç iş adamı diye tanıtmıştı. Ben aynı zamanda banker olduğumu söyleyince adam çok şaşırdı ve bana ortağım olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim. Çok şakacı ve ikna kabiliyeti büyük olan Yaşar çok hoşuma gitmişti. Çok matrak ve esprili bir adamdı. Şimdi Tahtakale'de pazarlamacı olarak çalışıp başkalarının malını satıyormuş. Daha önce iflas etmiş. Bana kendisinin bu piyasada Piç Yaşar olarak tanındığını söyledi. Ben de kendisini Ankara'ya davet ettim.

Naim bey bize ertesi gün bir kamyon Omo göndereceği konusunda söz verdi. Gerçi Sayın Turgut Özal daha önce 24 Ocak kararlarını açıklamıştı ama yine de maalesef bazı mallar piyasada bulunmuyordu. Deterjan gibi, yağ kıtlığı da yeniden başlamıştı.

Artık kendime bir araba almam gerekiyordu. Kullanmasını bilmiyordum ama olsun... Bir şoför tutacaktım. Bir bankerin makam arabası olması şarttı. Ankara'ya dönünce gazete ilânlarından 62 model bir Austin gördüm ve bunu hemen 200 bin liraya aldım. Ancak hem babam, hem de abim ve diğer sorduklarım bu arabayı alırken büyük kazık yediğimi söylediler. Maalesef hiç kimseye danışmadan bir halt daha etmiştim ve 200 bin lira bana girmişti. İlk yediğim büyük kazık

bu oldu.

İstanbul'dan aldığım malların tümü gelmişti. Omo'ları yeni tuttuğum deponun mahzenine sakladım. Depo diğer mallarla dopdolu görünüyordu. Tunalı Hilmi Caddesi çevresindeki birkaç bakkala malı toptan olarak benden almalarını söyledim. Ancak bakkallar bu isteğime karşı çıktılar ve kim ucuz verirse ondan alacaklarını söylediler. Ben de kendilerini toplayıp onlara kısa bir konuşma yaptım:

— Bakın, siz benden almazsanız ben de burada bütün bu malları vatandaşa perakende olarak toptan fiyatıyla satmaya başlarım. Sizde bir paket Omo yok ama bende kamyonla var. Halk burada kuyruğa girer. Sizin tek dayanağınız olan kapıcıları da kendime iki günde bağlarım. Bu durumda sinek avlarsınız ve bir süre sonra bakkalınızı satışa çıkarırsınız. Bende çuvalla para var... Bakkalı da ben kelepir fiyatına satın alırım. Anlaşıldı mı beyler?

Bütün bakkallar paniğe kapılmıştı... Çünkü benim banker olduğumu biliyorlardı. Onlarla anlaştık ve malın bir bölümünü benden almaya başladılar.

Günlerden bir gün, estetik cerrahı olan Güngör Bey adlı müşterim bana geldi:

— "Yalçın Bey siz burada hemen hemen yalnız çalışıyorsunuz. Size işleri idare edebilecek ve bu işlerden iyi anlayan biri lâzım. Hiç değilse siz burada olmadığınız zaman sizin yokluğunuzu aratmaz.

Güngör Bey haklıydı. O günlerde büroda fazla olan erkek personeli Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki depoda görevlendirmiştim. Depoyu emekli astsubay Kemal Özbay idare ediyordu. Bankerlik bürosunda Mine Hanım'a yardımcı bir hanım personel daha almıştım. Oda hizmetlerini de Prof yürütüyordu. Ertesi gün estetik cerrahı müşterim bana aile dostu emekli albayı getirdi ve tanıştırdı. Albayımın adı Cemal Akcan'dı.

— Albayım, malûmunuz burada bankerlik faaliyetiyle iştigal ediyorum. Benim yerimi fazlasıyla dolduracak biri gerekiyor. Eğer zatıâliniz bu göreve talipseniz ayrıntılarını görüşelim...

— Hay hay Yalçın Bey'ciğim. Yalnız ben ful-taym çalışamam. Ancak part-taym çalışabilirim...

— Ben anlamadım albayım... Bu dedikleriniz nedir? Yani nasıl çalışırsınız?

Cemal Bey gülmeye başladı. Ben kulaklarıma kadar kızardığımı hissediyordum. Cahilliğim bir defa daha ortaya çıkmıştı:

— Yani ful-taym tam gündür. Part-taym ise yarım gün demektir. Çünkü ben Turizm Bankası malî grup başkanlığında halen görevliyim. Bu nedenle sizinle bir sözleşme de yapamam. Buraya sadece öğleden sonraları vaziyeti idare ederek gelebilirim.

— Anladım albayım. Peki, bana hangi konularda yardımcı olabilirsiniz?

— En başta, bu bankerlik işini iyi biliyorum. Kastelli'nin Genel Koordinatörü Yılmaz Karakoyunlu çok yakın dostumdur. Geniş çevrem vardır ve onların bütün parasını buraya akıtırım...

Cemal Bey'i gözüm tutmuştu. Hemen göreve başlattım. Artık gizlice benim yanımda çalışacaktı.

Birkaç gün sonra 1962 model otomatik vitesli bir İmpala satın aldım. Bunu satın alırken de bir miktar kazık yedim. Hemen sonra bizim toptancı Vedat'ın tanıdığı Özer adında birini yanıma şoför olarak aldım. Özer'in ağır vasıta ehliyeti vardı ve Kilisliydi. Oradan saat çakmak gibi şeyler getirip satıyor ve geçimini sağlıyordu. Benden 15 yaş büyük olan Özer'in ben inip binerken arabanın kapısını açıp kapatmasından önce çok utanıyordum ama bir yandan da etrafa büyük sükse yaptığım için kasılıyordum. Bu utanmam zamanla geçti

ve yerini sadece kasılmaya bıraktı.

O akşam Özer'le birlikte İstanbul'a hareket ettik. Ender Çetin'den yine mal alacaktım. Peşinat haricindeki vadeli borçlarımı yine müşteri senetleriyle ödeyecektim. Kendi düzenlediğim senetlerin arkasına çeşitli sahte isim ve adresler yazıp kaşemi bastım ve ciro ettim. Aldığım malın karşılığında Ender Çetin'e bunları verecektim.

Şoförümün kullandığı 1962 model İmpala otomatik vites arabamla İstanbul'a dört saatte vardık. Ben hep arkada oturuyor ve hayaller kuruyordum. Büyük iş adamı olacaktım, daha da büyüyecektim. Sonra çok daha büyük projelere girişecektim.

Sabaha karşı Boğaz Köprüsü'ne vardık. Anarşist avına çıkan polisler ve askerler köprünün başını çevirmişlerdi. Benden şüphelendiler ve çantamı açmamı söylediler. Çantadan 750 bin lira nakit para çıkınca şüpheleri daha da arttı. Polis "Bu parayı nereden buldun?" diye sordu. İş adamı olduğumu söyledim. Ankara Ticaret Odası kimliğimi gösterdim ve güç bela ikna edebildim.

Şoförüm Özer'e beni doğruca Tarabya Oteli'ne götürmesini, sabah saat 10'da da gelip almasını söyledim ve istirahate çekildim. Birkaç saat sonra Özer gelip beni aldı. Çıkarken resepsiyonda çalışanlara banker olduğumu belirterek, hepsine biner lira bahşiş bıraktım. Bu durumu Özer'in aklı almamıştı, özür dileyerek sordu:

— Yalçın Bey birkaç saat için arabada da yatabilirdiniz. Ben akşam tekrar otele döneceğinizi sanıyordum. Boşu boşuna 10 bin lira da hesap ödediniz.

— Özer, sen bu işlerden anlamazsın. Şimdi ben bu otele yatırım yaptım. Birkaç gün sonra oraya bir karıyla gidersem resepsiyondaki herifler "Ooo, Yalçın Beyciğim hoşgeldiniz, otelimize şeref verdiniz" diye karının yanında beni onore ederler. Yoksa ben bilmez miyim lan arabada yatmasını?

Buradan Tahtakale'ye geçip Ender Çetin'i buldum. Ender beni belediye

zabıta müdürü gibi karşıladı. Ne de olsa en iyi müşterilerinden biri olmuştum. Siparişimi ve peşinatı verip sahte adres ve imzalı senetlerimi kendisine kakaladım. Aynı gün kamyonla benim mallarımı Ankara'ya yolladı ve beni Boğaz'da öğle yemeğine götürdü.

— Eee, işler nasıl Yalçın?

— Hamdolsun abi, iyi gidiyor. Ahmet abimi de yanıma aldım ve deponun başına koydum. Bir de Volkswagen minibüs aldık. Abim kendisi satışa çıkıyor. Ankara'nın ilçelerine bile satışa gidiliyor.

Yaklaşık iki saat kafa çektik. O sırada konu karı kız işlerinden açılmıştı. Ender Bey bana "Eğer istersen seni bir yere götüreyim. Hayatının işini tutarsın" diyordu. Ben de çok meraklanmıştım. Gitmeyi kabul ettim.

Hemen arabaya atladık ve Beşiktaş'taki Emlâk Kredi Bankası bloklarına geldik. Ender Bey kapının zilini çaldı. Az sonra kapıyı üzerinde beyaz dantelli çok şık bir hizmetçi elbisesi olan bir bayan açtı... "Hoş geldiniz Ender Bey, buyurun" diyerek bizi içeriye davet etti. Ben içeri girer girmez ayakkabılarımı çıkarmak istedim ama hizmetçi "Lütfen çıkarmayın" deyince vazgeçtim.

Ender Bey hizmetçiye "Nur, Sevtap Hanım nasıl, iyi mi?" diye sorunca bu güzel bayanın adının Nur olduğunu öğrenmiş oldum. Bu bayan burada çalışacağına Yeşilçam'a gitse kesinlikle artist olur. Güzel ve nazik bir insan. Haydi diyelim ki görevi icabı nazik oluyor... Ama güzelliğine ne demeli? Evinde böyle güzel hizmetçi çalıştıran zengin iş adamları bunlarla nasıl ilişki kurmasın? İlişki kurmaması için hiçbir sebep yok. Zaten karıları da buna göz yumuyor.

Nur bizi salona aldı ve hemen ardından da içeriye orta yaşlı bir hanım girdi. Bu hanım çok nefis parfüm kokuyordu. Bizim Ender Bey'le ikisi önce dudak dudağa öpüştüler. Ben bu manzarayı görünce çok utandım... Sonra Ender Bey bizi tanıştırdı:

— Efendim, Yalçın Doğan Ankara'nın ünlü bankeri ve iş adamı...

Hanımefendi de Sevtap Hanım...

Sevtap Hanım'ın elini sıkarken bütün parfüm kokuları benim üzerime de geçti. Öylesine güzel kokuyordu ki bu hanımı orada öpmemek için kendimi zor tuttum. Onlar Ender Bey'le sohbete daldıklarında ben de çaktırmadan evi seyrediyordum. Perdeler kadife, tüller dantel, kornişlerin üzeri lambri kaplı... Tavanda, yanmadığı halde ışıl ışıl parlayan bir kristal avize var. Yerde muazzam bir halı... Yemek masası, koltuklar, vitrin, hepsi de antika gibiydi. Zevkle döşenmiş bir ev... Böyle bir evim olmasını çok istiyordum. Sevtap Hanım bana bir yabancı sigara ikram etti. Benim cebimde kibrit vardı ama o güzel evde kibrit çıkarmaya çok utandım. Bunun üzerine Sevtap Hanım benim sigaramı yaktı.

Bu eve halâ alışamadım ve sıkılganlığım devam ediyor. Kendi kendime "Acaba Ender beni buraya niçin getirdi?" diye sorup duruyorum. Yalan yok, aklımdan "Herhalde bu hizmetçiyi ayarlamak için getirdi" diye düşünüyorum. Bu arada Sevtap Hanım bana sordu:

— Yalçın Bey İstanbul'da ne kadar kalacaksınız?

— Allah kısmet ederse akşama Edirne'ye yağ almaya gideceğim efendim...

— Aaaa şekerim, hele bu akşam kal da bizim misafirimiz ol ayol... Sanki işlerin kaçıyor mu?

Ender Bey'in yüzüne baktım... Bana "Kal" dercesine başını eğdi... "Peki, kalırım" dedim... Nur Hanım birazdan gümüş kaplama bir tepsi içinde üç kristal bardakla viski ve kuruyemiş getirdi. Ben o güne kadar hiç viski içmemiştim ve bunu da rakı gibi suyla içilir sanıyordum... Sevtap Hanım'a baktım, içkisinden bir yudum alıp bıraktı... Ben de bir dikişte bütün bardağı yuvarladım. İçimde ani bir sıcaklık hissettim... Sanki ciğerlerim yanmıştı... Nur viskimi hemen tazeledi ve ben de bundan sonra yudum yudum içmeye başladım. Sevtap Hanım birazdan telefonu kucağına alarak bir numara çevirdi:

— Alooo, Nonoşum ben Sevtap ablan. Nasılsın? Ah canım... Öyle mi? Gel bak bizim evde seni biriyle tanıştıracağım... Hadi bekliyorum... Geç kalma e mi güzelim... Bin defa öptüm canım...

Telefonu kapadıktan sonra Sevtap Hanım bana sorular sormaya başladı. Ben de kendisine aslında banker olduğumu ama zenginliğimin aileden geldiğini falan uzun uzun anlattım... O bana sordu, ben cevap verdim... Ben bazı cevaplan verdikçe Sevtap Hanım, Ender Bey'e "Doğru mu söylüyor?" dercesine bakıyordu. Ender Bey de benim söylediklerimi başıyla onaylıyordu. Anlaşılan Ender, Sevtap'ı çok iyi tanıyor ve birbirlerine güveniyorlardı. Ben ise acemi bir çaylak olarak bu sosyetik yerde şaşırmış kalmıştım... Bir saat kadar sonra kapının müzikli zili çaldı ve içeriye o güne kadar görmediğim şekilde şahane mi şahane bir kadın girdi. Ben bu kadını görür görmez feleğimi şaşırdım. Sanki içimdeki bütün ilikler kopmuştu ve paçalarımdan aşağıya dökülüyordu. Sevtap Hanım bizi hemen tanıştırdı:

— Nonoşum bak bu Yalçın Bey... Ankara'nın en büyük bankeri... Bu da Ahu, Yalçın Bey...

Vay beee... Ben bu kadını bir yerlerden tanıyordum... Ama nereden? Ahu da çok şahane parfüm kokuyordu. Saçlan da o biçimdi... Ulan ben bu kadını galiba magazin dergilerinden ve bazı haftalık gazetelerden tanıyordum... Tamam, tamam... Tabii yahu... Ahu'nun ta kendisi bu. Vay beee... Birçok erkek bunun yanında oturabilmek için bile canını verirdi... Ahu oraya herhalde tesadüfen gelmişti... Sevtap bana herhalde hizmetçi Nur'u ayarlayacaktı...

Ahu hepimizle çok samimi bir şekilde konuşuyordu. Gerçi bu bayan çok kibar konuşuyordu ama arada sırada ağzından argo kelimeler çıktıkça kendisine hiç yakıştıramıyordum... Sevtap Hanım da benimle samimi olmuştu... Bana "Yalçın" diyordu. Sevtap Hanım birazdan beni içeriye çağırdı ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra sordu:

— Yalçın, Ahu'yu beğendin mi?

— Beğenilmeyecek gibi değil ki Sevtap Hanım... Çok beğendim.

— Onunla bu gece kalmak ister misin?

Anlamamıştım. Sordum:

— Nasıl kalmak yani?

— Aaaa canım... Onunla yatmak ister misin yani?

Kafam iyice karışmıştı:

— Yani Ahu Hanım benimle yatar mı?

— Sen orasını bana bırak nonoşum... Senin paran var mı yanında?

— Var efendim... 250 bin lira kadar var ama onun bir kısmını yağ almak için kullanacağım...

Sevtap Hanım salona geçti ve Ahu'yu benim yanıma getirdi:

— Canım Ahu'cuğum bu gece işin var mı?

— Yok ablacığım...

— İyi öyleyse bu gece Yalçın Bey'e İstanbul'u gezdir. Ben size Maksim'den yer ayırtayım... Sonra da buraya gelirsiniz.

— Benim için fark etmez ablacığım...

Bu arada ben devreye girdim ve şöyle dedim:

— Sevtap Hanım çok özür dilerim ama benim babam çok tanınmış bir iş adamıdır ve dinine imanına da çok düşkündür. Ahu Hanım da çok tanınan bir insan olduğu için şimdi gazinoya gidersek orada bizim resmimizi çekip basarlar ve babam beni öldürür. Ayrıca ben banker olduğum için müşterilerim böyle bir duruma bozulurlar... Zannederler ki onların paralarını gazinolarda yiyorum. Gazinoya gideceğimize mümkünse burada kalalım... Gazinoda harcayacağımız parayı burada harcarız...

Bunun üzerine Ahu dedi ki “Hayatım baban haftalık magazin dergilerini okumazsa, resimlerimizi görmez. Ama sen bilirsin”.

Ben gerçekten de gazinoya müşterilerimin korkusundan gitmek istemiyordum. Resmimi gazetede gören müşteri hemen der ki “Bak bak... Bizim namussuz banker paraları Ahu’ya yediriyor”... Gerçi bazı anlayışlı müşterilerim de "Helâl olsun lan Yalçın’a... Hem bize kazandırıyor, hem de Ahu’ya para yediriyor" derler ama bunu söyleyecek hovarda müşterilerimin oranı yüzde biri maalesef geçmez. Onun için en iyisi evde kalmak... Hem böylece Ahu’yla başbaşa kalacağım zamanı da uzatmış olurum...

Birazdan Sevtap Hanım Ahu’yu bir bahaneyle salona yolladı ve bana dedi ki:

— Yalçın, Ahu’yu buraya Ender Bey’in hatırı için çağırdım ve seninle bu gece arkadaşlık etmesini rica ettim. Ahu ben olmasam mümkün değil gelmez. Şimdi sakın yanlış anlama ama bu arkadaşlık için Ahu’ya masrafları için 75 bin lira vermek gerekiyor. Seninle arkadaşlığı inşallah bundan sonra da sürecek ama biliyorsun böyle arkadaşlıkların hele ilk zamanlarında biraz masraf etmek gerekir... Ben de eve bu gece için biraz yiyecek içecek, viski falan alırım... 25 bin lira da böyle lâzım.

Ben bu yüz bin liralık faturayı duyunca afalladım ama artık erkekliğe bok süremezdim...

— Tabii Sevtap Hanım... Size feda olsun... Buyurun...

Sevtap Hanım'a yüz bin lirayı verdim. Hiç saymadan televizyonun yanındaki sehpanın üzerine koydu.

Biz Sevtap'la odadan çıktık ve salona geçtik. Ender'in yüzü gülüyordu. İçimden "Allah senden razı olsun" demek geçti... Ender beni salonda Ahu'ya iyice şişirerek anlatmış ki, Ahu da bana çok ilgi gösteriyordu... "Gel sevgilim" diyerek beni yanına oturttu... Ayağında kolejli kızların giydiği renkli çoraplardan vardı. Çok nazik konuşmaya çalışıyor ama arada sırada ağzından argo bir kelime çıkıyordu... Bunun üzerine de "Canım biz bizeyiz diye böyle konuşuyorum. Aramızda nasılsa yabancı yok" diyordu. Nasıl konuşursa konuşsun, bana ne? Evlenecek değilim ya... Kısmet olursa bir gece beraber olacağım, o kadar...

Birazdan Ender izin istedi... Kapıdan çıkarken de gizlice kulağıma eğilerek "Yarın sabah sana vitrin gezmeyi teklif ederse sakın gitme, donunu bile kaptırırsın" diye fısıldadı... Ender Beyin ne demek istediğini anlamadım ama gizli bir şey olmasa herhalde kulağıma böyle fısıldamazdı.

İşte bunlar Banker Yalçın olmanın avantajlarıydı... Cebinde paran oldu mu Ahu, Nazan, Güngör, Meral, Oya, Zerrin... Hepsiyle yatarsın. Çaycı Yalçın olarak ancak genelevdeki kadınlarla yatarsın... Bu karılar acaba ben "çaycı Yalçın"ken dönüp de yüzüme bakarlar mıydı?

Sevtap Hanım, fıstık hizmetçiye bize yemek sofrası hazırlaması için emir verdi. Bu arada gözümün önünde dolaptan viski şişesi çıkardı. Hâlbuki benden 25 bin alırken viski aldıracağını söylemişti. Neyse... Beni Ahu'yla tanıştırdı ya, gerisi önemli değil.

Sevtap Hanım akşam yemeği hazırlıklarıyla meşgul olurken Ahu benimle ilgilenmeye başladı... Elimi tuttu, bir sigara yakıp bana uzattı... Bana bekâr olup olmadığımı sordu "Bekârım" dedim...

"Okuyor musun?" dedi, "İngiliz filolojisinde okuyorum" dedim... Allahtan İngilizce falan bilmediği için bana soru sormadı. Aslına bakılırsa bu Ahu'nun fizik güzelliği dışında başka hiçbir özelliği yok

Kara cahil bir köylü kızı bile istese ondan daha güzel konuşur.

Sevtap Hanım birazdan bize "Burada sofra kuracağım, siz içerideki odaya geçin çocuklar" dedi... Odaya geçtik... Videoya "Bir Aşk Hikâyesi" isimli çok romantik bir film koydu. Ahu galiba bu hayata başlamadan önce birisine aşık olmuş... Filmi izlerken benim elimi sıkıca tutmaya başladı... Daha sonra da iyice yanıma sokularak beni öptü... Çok heyecanlanmıştım. Bütün heyecanımı yenerek ben de onu öpmeye başladım... Bu sahne yarım saat kadar sürdü... Benim kulağım hep kapıdaydı ama Ahu "Merak etme sevgilim, Sevtap ablam hiç gelir mi? Anlayışlı insandır" dedi... Videodaki film bitmek üzereyken Ahu ile birlikte kanepenin üzerinde istirahate çekildik... Vay beee... Çok iyiydi maşallah...

O arada hizmetçi Nur banyomuzu hazırlamış. Biz Ahu'yla birlikte duşumuzu alıp salona geçtik. Ahu berberden yeni geldiği için saçlarını suya sokmadı. Yemeğe oturduk. Ahu habire bana içki ikram ediyordu ama ben irademi zorlayıp çok az içtim... Bu gece içip kendimden geçersem bizim yüz bin lira haybeye gidebilirdi. Bunu önlemek istedim... Yemekten sonra ben yatak odasına geçmek için can atıyordum... Ahu'ya "Nerede yatacağız, yine aynı yerde mi?" diye sordum. Hemen Sevtap ablasının yanına gitti ve elimden tutup beni gerçek ve şahane bir yatak odasına götürdü... Birlikte istirahate çekildik. Sabaha kadar hiç uyumadım.

Sabah kahvaltı ederken Ahu yine elimi tuttu:

— Sevgilim haydi seninle Nişantaşı'na, Rumeli Caddesi'ne falan gidip biraz vitrinlere bakalım. Sonra sen beni eve bırakırsın olmaz mı tontoşum?

Aklıma hemen dün Ender Bey'in kulağıma fısıldadığı şey geldi:

— Sevgilim ben de çok isterdim ama maalesef şoförüm babamın casusudur. Benim dışarılarda bir hanımla gezdiğimi duyarsa babam beni öldürür... Şoförümü ekeyim desem, bütün İstanbul'da bin tane tanıdığımız iş adamı var. Beni mutlaka görürler... Ama söz veriyorum, başka bir gün vitrinleri de gezeriz.

— Sevgilim beni kandırma...

— Valla kandırmıyorum... Hayatımda yalan söylemem. İstersen sana açık çek vereyim...

— Yok tatlım sana inandım... Beni bir daha aramak istersen bu verdiğim telefondan ara...

Anladığım kadarıyla bir dahaki buluşmamızda Ahu, Sevtap Hanımı devreden çıkarmak ve üreticiden tüketiciye aracısız satış yapmak istiyordu... Ahu ile liseli iki aşık gibi ayrıldık. Bu iş bana o günün parasıyla tam yüz bin liraya mal olmuştu ama helâl olsun...

Şoförümle buluştuk ve hemen Edirne'ye doğru yola çıktık. Edirne'de bir miktar likit yağ bulup bunları Ankara'da karaborsa okutabilirsem epeyce yolumu bulurdum... Hiç değilse Ahu'nun masrafı çıkardı... O günlerde piyasada yeniden yağ kıtlığı baş göstermişti.

Gerçi Sayın Turgut Özal 24 Ocak Kararları'nı almıştı ama bazı tüketim mallarının karaborsası devam ediyordu. Benim gibi bir iş adamının böyle durumları değerlendirmesi gerekirdi. Edirne'ye giderken yolda otostop yapan biri kız diğeri oğlan iki turisti arabaya aldım. Aslında bu işi turistleri sevdiğim için değil, bayan turiste hava basmak için yapmıştım. Kız çok hoşuma gitmişti ama yan gözle bakmak da delikanlılığa sığmazdı. Yol üzerinde bir restoranda mola verdik. El işaretiyle yemek yemelerini istedim. Onlar da yine el işaretiyle paralarının olmadığını söylediler. Ne olursa olsun benim misafirim sayılırlardı. İngilizce bilen garsona durumu anlattım. Fazla yük olmayalım diye kuru fasulye söylemişler. Ben de garsona "Para mühim değil, sen onlara daha iyi şeyler getir" dedim ve zar zor kebap yedirdim, sonra da birer kahve ısmarladım. Hesap altı bin lira gelmişti ve bu arada ben de restoranın kazığını yemiştim ama olsun. Edirne'ye kadar beraber geldik. Oldu olacak deyip bunlara beş bin lira da harçlık verdim. Parayla birlikte kartımı da takdim ettim ve üzerinde yazan "Banker" kelimesini gösterdim. Çok şaşırdılar ve bana dönüp "Ooo, banker, banker" dediler. Vedalaşırken erkekle öpüştüm, bayanın da elini sıkmak istedim. Bana yanaklarını uzattı ve utana sıkıla öptüm.

Edirne'de bir gram bile yağ bulamadık. Oradan, daha önce yağ aldığım ve sonra da Ankara'da karaborsa sattığım için daha iyi bildiğim Uzunköprü'ye geldik ama orada da yoktu.

Hem uykusuz hem de yorgunduk. Şoförüm Özer "Abi buralarda boşuna oyalanıyoruz, Çanakkale'ye geçelim" diye ısrar etti. Hızla gidiyorduk ve ben arabanın arkasında uyuklarken arada bir "Özer, yavaş git" diyordum. Bir ara "Güüümmmm" diye bir sesle uyandım ve kendimi tarlada buldum. Çok acı çekiyordum... Bir an kendimi öldüm zannettim... Ben herhalde öldüm. Ya cennetin ya da cehennemin kapısında bekliyorum diye düşündüm. Baktım ki ölmemişim ama ölmek üzereyim, hemen kelime-i şehadet getirmeye başladım... Birazdan kendime gelince kafamı yan tarafa bir çevirdim ki bizim araba tarlada ve ön kısmı hiç yok. Oh, Allah'a bin şükür ölmemişim ama acıdan kıvranıyorum... Tam o sırada yanımda bir ses duydum. "Yahu benim traktörümü mahvettiniz. Şimdi ne olacak?" diye bir adam söyleniyor. Elime bir taş geçirdim ve "Lan ben senin ananı skerim eşşoğlueşşek... Biz burada geberiyoruz sen traktörü düşünüyorsun" diye var gücümle taşı herife fırlattım. Ancak böyle birkaç taş atmama rağmen hedefe isabet ettiremedim ve herif kaçtı... Yoksa orada katil olacaktım.

Hayatımda ilk defa bir kaza başıma gelmişti. O gece otobüse atlayıp ağrılar içinde Ankara'ya döndüm. Bizim şoför Özer de, Nazilli'de tanıdıkları olduğunu ve orada daha ucuza yaptıracağını belirterek arabayı kamyona yükledi ve Nazilli'ye götürdü. Ama Özer'e çok bozulmuştum:

—Lan Özer, yaptığını beğendin mi? Sana kaç defa söyledim yavaş kullan diye. Ya ben ölseydim vatandaşın tasarrufları ne olacaktı, hiç düşündün mü hıyar?

— Yalçın abi ben arabayı yaptırırım, senin canın sağolsun.

— Skiyim arabasını lan... Ya ölseydim? Hem neyle yaptıracaksın arabayı? Kilis'ten mal getirip mi ödeyeceksin Allahsız...

Ankara'ya geldiğimiz zaman Cemal albayım durumun iyi olduğunu söyledi. Epeyce para yatıran olmuş. Albayım da bu arada kendi 250 bin lirasını yatırmış, benden kendisine özel faiz uygulamasını istedi. Ben de bir centilmenlik yaparak yüzde 10 faiz vermeyi kabul ettim. Bunun üzerine albayım çok sevindi ve bana defalarca minnet ve şükran hislerini bildirdi.

Benim yokluğumda büronun işlerinin normal olmasından memnunluk duydum. Aynı memnunluğu bir daha yaşarsam, sevinmeleri için personelime belki bir hediye bile alabilirdim. Bu tür hediye ve ödüller personelin çalışma şevkini arttırır...

O akşam hasılatı alıp eve gittim ve annemle babama başımdan geçen kazayı anlattım. Babam çok üzüldü. Babamı çok seviyor ve büyük değer veriyordum ama büroma gelmesini hiç istemiyordum. Müşteriler babamı o kılık kıyafetiyle görürlerse bir daha gelmezler diye korkuyordum. Babama birkaç defa depoya falan gelip orada durmasını söylemiştim ama oraya hiç gelmiyordu. Hep benim yanımda olup oğlunu sömüren, kazık atan var mı, yok mu onu görmeye çalışıyordu. O kadar param olmasına rağmen babamın o köhne dükkânında çalışmasına da bir türlü engel olamıyordum ve bir gün de çıkarıp ona birkaç kuruş para vermek aklıma gelmiyordu.

Ertesi sabah büromda gazetelere göz atarken, banker ilânlarında ciddi bir artış olduğunu farkettim. Bu artış iyi değildi. Önüne gelen banker oluyordu. Benim için de artık rekabet etme zamanı geliyordu. Aklıma gelen bir fikri Cemal albayıma açtım:

— Cemal Bey, tanıdık bir iki müşterimize komisyon teklif edeceğim. Getirdiği paraya yüzde iki komisyon vereceğim. Yani onun adıyla gelenler onun sağladığı müşteriler olacak ve bir deftere kaydını yapacağız. Getirene de yüzde iki komisyon vereceğiz. Nasıl fikrim?

— Yalçın Bey'ciğim sizi her zaman takdir etmiş bir kişiyim. Bu da çok güzel bir fikir. Böylece diğer bankerlerdeki paraları da biz çekeriz.

Cemal Bey'e usulen danışmama rağmen ondan beklediğim cevabı

almıştım. Zaten personelim bana hiçbir zaman itiraz etmezdi. Benim ağzımdan çıkan her söz sanki kanundu.

Depodaki işler fena gitmiyordu. Yalnız bu arada küçük bir sorun çıkmış ve İstanbul'dan kamyonlarla satın aldığım Omo deterjanlarının sahte olduğu anlaşılmıştı. Bu vesileyle İstanbul piyasasından iyi bir kazık yemiştim ve ben de gerek bakkallara ve gerekse vatandaşa bilmeden kazık atmıştım. Meğer sahte Omo'ların içinde kireç tozu varmış. Ama ben yine de bu işten epeyce para kazanmıştım. Omo'lar sahte çıktığı için, bizim depodaki pazarlama ekibi hangi bakkala gitse ana avrat küfür yiyerek kovalanmaya başlamışlardı. Yanımda çalışan bir pazarlama elemanı Polatlı'da başından geçen olayı şöyle anlattı:

— Yalçın abi, bakkalın biri 10 koli Omo istemişti. Ben herife istediği kadar verince çok şaşırdı, neredeyse elimi öpecekti. Omo'nun yanında tabii ki satılmayan tapon malları da kendisine kakaladım. Bütün parayı da peşin aldım. Bu hafta gittiğimde bakkal beni görünce "Allah sizin belanızı versin, bana kireç tozunu Omo diye yutturdunuz eşşoğlueşşekler... Milletin çamaşırı, donu gömleği haşat olmuş. Beni müşterime rezil ettiniz. Sizi şikâyet edeceğim" diye kovalamaya başladı. Biz, de acele topuklayıp buraya kaçtık Yalçın abi... Şimdi elimizde yüz koli daha sahte Omo var. Bunları ne yapacağız?

Evet, şimdi beni de bir korku almıştı. Bilmeden sahte deterjan satmıştım. İş mahkemeye intikal ederse ne yapacağız? Mahkeme beni anlamaz bile. Depoya yazılı bir emir gönderdim ve ikinci bir emre kadar bakkallara sahte Omo satışını yasakladım. Bunları daha sonra yavaş yavaş yedirmek gerekirdi. Tabii bu durumu Cemal Albaydan da gizledim. Ne de olsa personelimdi ama yine de bilmemesi gerekirdi. Bir açığınız olduğu zaman, onu en az sayıda kimsenin bilmesi gerekir.

Bu arada Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki depomun yanındaki boş bir mağazayı da kiraladım ve YABESAN Yalçın Besin Sanayii adında bir süpermarket açmak için çalışmaları başlattım. Böylece çevredeki bakkal ve süpermarketlere de büyük bir darbe vuracaktım. Burası Ankara'nın en şık ve sosyetik semtiydi. Bu heriflere daha önce mallarını benden almalarını söylemiştim ama bu isteğimi ancak bir ay yerine getirdiler. Ben şimdi bunlara iyi bir darbe vuracaktım. Süpermarket daha açılmadan önce gazetelere ilânlar vererek durumu halka duyurdum. Bu ilânlar bankerlik müşterilerimi çok büyük ölçüde

etkilemişti. Çeşitli yüksek mevki ve kademedeki müşterilerim ve hanımları ya telefonla ya da bizzat gelerek beni kutluyorlardı. Bir general müşterim bana "Yalçın'cığım, sen geleceğin Kastelli'si olacaksın. Şu anda sen küçük Kastelli'sin. Sana güvenimiz bir kat daha arttı. Paramızı en iyi şekilde değerlendiriyorsun, gel seni alnından öpeyim" dedi ve beni alnımdan öptü.

Bu arada ben, komisyonla para bulması için Nizamettin adlı emekli albay bir müşterime teklifte bulundum:

— Albayım sizin bende 200 bin liranız var. Bunun durduğu yerde daha da artmasını ister misiniz?

— İstemez olur muyum Yalçın Bey... Nasıl olacak?

— Çok kolay albayım. Sizin çevreniz geniş. Bizim ne durumda olduğumuzu, yapacağımız atılımları biliyorsunuz. Bize arkadaşlarınızı, dostlarınızı, çevrenizi yollayın. Sizin adınızla bize yatacak her para için ben size yüzde iki komisyon vereceğim. Günde bir milyon yollarsanız, elinize günde net 20 bin lira geçer. Ayda net 600 bin lira yapar. Bu parayı ister bana yatırın, isterseniz krallar gibi yaşayın. Taş atıp kolunuz yorulacak değil ya...

— Ah Yalçın Beyciğim, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ben de size ne zamandır bunu söyleyecektim ama çekiniyordum. Benim çok geniş bir çevrem var. Başka bankerlerde parası olan bütün tanıdıklarımı size çekerim.

— O halde albayım sizin adınıza bir dosya açıyorum, biraz da kartvizit vereyim ve arkasına siz "Lütfen ilgilenin" yazın. Sizin gönderdiğiniz kişi kaç para getirdiyse dosyanıza komisyonunuzu işleriz. Veya müşteriyi göndermeden önce bana telefon edin. Bu işi sadece ikimiz biliriz...

Nizamettin albayım bu işe çok sevinmiş olacak ki, işe hemen başlamayı teklif etti ve hemen yanımda ilk telefonu çevirdi:

— Alo, Aliciğim... Sen para yatırmak istiyordun ya... Banker Yalçın Doğan var... Çok sağlam. Üç aydır tıkır tıkır faizimi alıyorum. Hatta denemek için anapara lâzım dedim, tık diye ödediler ve tekrar yatırdım...

İlk müşteri tavlanmıştı. Albayım birkaç telefon daha açıp onlardan da söz aldı ve müsaade isteyerek bürodan ayrıldı. Böyle birkaç adamım olursa piyasadan epeyce para çekebilecektim.

Birazdan Mine Hanım odama gelerek "Yaşar Bey diye birisi sizinle görüşmek istiyor, alayım mı?" diye sordu. Ben de hava basmak için yarım saat kadar dışarıda beklettim. Birazdan salona çıktım, baktım ki İstanbul'da tanıştığım Piç Yaşar gelmiş. Hemen sarmaş dolaş olduk.

— Kusura bakma Yaşar abi, ben seni tanıyamadığım için beklettim. Desene Piç Yaşar geldi diye...

— Olur mu lan Yalçın? Kızların yanında kendime Piç Yaşar der miyim?

Prof'a kahveleri söyledim ve odama geçtik.

— Yaşar abi be... İstanbul'dan aldığım Omo'lar sahte çıktı biliyor musun? Elimde yüz koli mal kaldı. Ne bok yiyeceğiz?

— Siktir et yahu... Biz bütün Türkiye'ye sahte Omo, sahte Tursil sevk ettik, bir şey olmaz. Bir iki yerde yakalanmış o kadar...

— Neee? Abi sen bunların sahte olduğunu biliyor muydun önceden? İnsan önce söyler be bunların sahte olduğunu... Biz keriz miyiz yani burada?

— Bak arkadaş sana bir şey anlatayım... Bundan iki yıl kadar önce ben ve iki arkadaşım sahte permaşarp tıraş bıçağı yaptık. Hem de birkaç

yüz bin tane falan. Fakat yanlışlıkla bunların jilet bölümü ters bileylenmiş. Allah muhafaza, tıraş olmak için suratına değdirdiğin anda hemen derini kesip atıyor. Ulan ne yapalım bu durumda? Gittik fabrikasına ve genel müdüre dedim ki “Arkadaş, hemen yönetim kurulunu topla, çok önemli bir durum var sizinle”... Herif habire soruyor “Niçin?” diye. Ben durumu anlatınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Neyse sağa sola telefon falan, iki saat sonra yönetim kurulunu topladı... İlk sözü ben aldım ve dedim ki "Beyler bu gördüğünüz tıraş bıçağı kimin imalatıdır? Hepsi ellerine alıp incelediler ve “Bizim” dediler. Ben de dedim ki “Beyler, bu sizin imalatınız değildir ama sahtesidir. Sizinkine o kadar benziyor ki, hakikisinden hiç kimse ayıramaz. Şimdi bu tıraş bıçaklarının milyonlarcası Türkiye’nin 67 ilinde satışa hazır bekliyor. Ancak bu malın küçük bir kusuru var. O da, jileti yanlışlıkla ters bileylenmiş olduğu için insanın suratını hemen kesiyor. Denemesi bedava... İsteyen burada bir tıraş olsun ve durumu görsün. Eğer siz şimdi beni herhangi bir yere şikâyet edecek olursanız dışarıda bekleyen adamlarım bunların en geç iki saat sonra bütün Türkiye’de piyasaya verilmesini sağlayacaklar. Bu durum tamamen sizin çok aleyhinize durumlar yaratacak olup iş hemen basına yansıyacak ve afedersiniz firmanız babayı yiyecektir. Siz bu imalatın sahte olduğunu ispat edinceye kadar maddi manevi büyük zarara gireceksiniz. Şimdi sayın baylar, ya bana iki milyon lira verin ve ben de bütün sahte imalatı size teslim edeyim, ya da bunları biraz sonra piyasaya süreyim. Karar sizindir”... Herifleri bir korku aldı. Ustalarını çağırdılar, birine de bizim tıraş bıçağını verip orada tıraş olmasını söylediler. Herif yönetim kurulu üyelerinin önünde suratını sabunladı ve "Bismillah" deyip ilk darbeyi vurunca suratını kesti. Bu durumda bana iki milyon lira vermekten başka çareleri kalmamıştı. Ulan hep yanarım keşke daha fazla isteseydim diye... Çünkü onu da vereceklerdi...

Piç Yaşar anlattıkça dudağım uçukluyordu. Ben de bugüne kadar ufak tefek dümenler çevirmiştim ama böylesini hiç duymamıştım. Saf saf sordum:

— Abi senin bu yaptığın sahtekârlık ama... Böyle şey yapılır mı?

— Niye yapılmasın Yalçın’cığım? Ben de bir zamanlar tüccardım. Birkaç kişinin oyununa gelip iflas ettim. Şimdi kimse bana mal vermiyor. Ben geçimimi nasıl sağlayacağım?

— Yaşar abi seni çok sevdim. Çok dürüst konuştun. Eğer istersen benim yanımda çalış ama beni çarpmaya kalkma. İleride sana büyük yardımım olur. Birlikte iş yaparız...

Piç Yaşar'ın piyasaya attığı kazıklar beni korkutmuştu ama bu adamı denemeye değerdi. En azından bir iki yere mal satabilirdik... Yaşar'la konuşurken sekreter Mine Hanım, Nizamettin albayın geldiğini söyledi. Albayım yanında daha önce telefonla konuştuğu kişiyi de getirmişti:

— Yalçın Beyciğim Ali Bey benim yakınımdır. Bir milyon lira kadar parası var ve sizde değerlendirmek istiyor. Siz de kendisine bilgi verir misiniz?

Ali Bey biraz bilgi verdikten sonra bir milyon lirayı bana yatırdı. Piç Yaşar'ın gözleri acayip bakıyordu. Nizamettin albayım ise havadan 20 bin lira komisyon kazanmanın mutluluğunu yaşıyordu. Yaşar yarım saat içerisinde bir milyonu almama çok şaşırmıştı, ama bana hiçbir şey sormadı.

Piç Yaşar'ı alıp yakındaki depoma ve yeni açmakta olduğum süpermarkete götürdüm. Orada enişte, Ahmet abim ve personelimden emekli astsubay Kemal Bey oturuyorlardı. Yaşar'ın çok konuşması Ahmet abimin canını sıkmış ve kendisinden hiç hoşlanmamıştı... Bana "Bu üçkâğıtçıyı nereden buldun?" der gibi bakıyordu.

Yan taraftaki süpermarkette işler hemen hemen bitmişti, iki üç gün sonra açabilirdim. Piç Yaşar sordu:

— YABESAN A.Ş. ne demek?

— Yalçın Besin Sanayii Anonim Şirketi.

— Peki sen anonim şirket oldun mu?

— Yooo, olmadım.

— Yasak lan... Tabelaya A.Ş. yazılır mı anonim şirket olmadan?

— Siktir et abi, kim anlayacak... Zaten iki üç ay sonra olacağım. Sen onu boşver de sakın gidip eşine dostuna bu YABESAN'ın Yaşar Besin Sanayii olduğunu falan söyleme...

Şubat 1980'de faaliyete geçmiştim ve henüz birkaç aylık bankerdim. Paralar tıkır tıkır geliyordu. Artık ben bu paraları en iyi şekilde kullanacak ve halkımıza büyük hizmetler verecektim. Piyasanın en büyüğü ben olacaktım. Her konuya el atacak ve milletin kıçına giydiği dondan kullandığı sabuna, yediği yiyecekten içtiği meşrubata kadar her mala kendi adımı, kendi markalarımı koyacaktım. Hep bunun hayaliyle yaşıyordum. Ben Türkiye'nin en büyük iş adamlarından biri olmalıydım. İçimdeki bu hırs her geçen gün biraz daha artıyordu...

Bu arada Maltepe'de Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nda telefonlu bir büro satın aldım. Orada da bankerlik işi yapacaktım. Böylece ilk şubemi açmış oluyordum. Sekreter Mine Hanım'ı orada görevlendirdim. Gazete ilânlarımızda da iki adres birden çıkması müşterilerimi çok memnun etti, bana karşı olan güvenleri bir kat daha artmış oldu.

Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki süpermarket de hazırdı. Çok görkemli bir açılış töreni düzenledim ve bütün müşterilerimi çağırdım. Sabah erkenden bir çiçekçiye giderek parasını peşin vermek suretiyle kendi kendime 15-20 adet çelenk siparişi verdim ve bunların üzerine Vehbi Koç Başarılar Diler — Sakıp Sabancı'dan Sevgilerle — Koç Holding — Ulvi Kalkavan-Akbank — İş Bankası — Yalçın Ticaret — Zeki Müren— gibi isimler yazdırdım. Amacım gelenlerin "Vay bee, bu herifin amma da çevresi varmış" diye düşünmeleri içindi. Yoksa başka bir niyetim yoktu.

Nitekim gelen davetlilerden biri Sakıp Sabancı'yı tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de kendisiyle çok yakın iş ilişkilerimiz olduğunu söyledim.

Meğer bu müşterimin damadı Sakıp Bey'in İstanbul'daki bir yan kuruluşunda çalışıyormuş. Benden damadının Ankara'ya tayinini istedi. Ben de damadın adını soyadını alıp "Ben Sabancılarla konuşurum" dedim.

Açılış çok iyi geçti. Çiçeklerin etkisi de hemen görüldü ve o hafta içinde bana 20 milyon lira para geldi. Yeni açtığım Maltepe şubesine pek rağbet olmadığı için orayı kendime garsoniyer yapmaya karar verdim ve daha önce yanında çalıştığım müteahhit Musa Bey'in bürosunda gördüğüm şark odasının aynısını orada kendim için yaptırdım. Artık benim de bir şark odam vardı.

1980 yılının Ağustos ayına gelmiştik. Esas işim bankerlik olmakla birlikte, vatandaşlarımızın bana yatırdıkları parayı çalıştırmak ve faiz ödemelerini karşılamak gerekiyordu. Bunun için gıda ve ihtiyaç maddeleri toptancılığına devam ediyordum. Süpermarket de çalışıyordu. O arada yeni bir araba aldım ve yeni bir makam şoförü tuttum. Süpermarkette telefon yoktu. Buranın hemen karşısında oturan Enver U. adlı bir emekli albaydan telefonunu 125 bin liraya satın aldım. Bana karşı çok saygılı olan Enver albayım parasını o gün 150 bin liraya tamamlayarak bana getirip yatırdı. Enver albayımla ilk tanışmamız böyle oldu.

Biz de aynı günlerde Piç Yaşar'la birlikte mal satmak üzere Adana'ya hareket ettik. Hemen bir pasajdaki ticarethaneye girdik. Yaşar buralarda çok mal satacağımızı söylüyordu ama Adana'nın Ağustos sıcağı beni öldürmüştü. Yaşar ticarethane sahibi Sadri Bey'e bende yağ olduğunu söyledi. Ancak Piç Yaşar orada da adamlarla şakalaşmaya falan başlamıştı. Adamlar herhalde Yaşar'la gezdiğim için bana kızmışlardı ki ters ters bakıyorlardı. Sonuçta Sadri Bey benden bir kamyon ayçiçek yağı istedi. Ben de siparişi hemen Ankara'ya, Ahmet abime bildirdim ve malı ertesi gün Adana'da hazır bulundurması için emir verdim... "Sadri bey yarın yağınız burada olacak. Gelir gelmez parasını peşin alırım" dedim... "Orası kolay Yalçın Bey" dedi.

Piç Yaşar'la birlikte birkaç iş yerine daha uğradık. Her gittiği yerde el şakaları yapıyordu. Onbaşılar Lokantası'nda akşam ikimiz masayı donattık. İlk defa şalgam suyuyla rakı içiyordum ve adeta büyülenmiştim. Büyük bahşiş verdiğim garsonlar etrafımızda pervane gibi olmuşlardı.

Gece bir karı kız alemi yapmak için makam arabama atladık ve Soğukoluk denilen yere geldik. Arabayı şoförüm Fuat kullanıyordu. Ana yoldan içeri sapıp rengârenk ışıklandırılmış pavyon gibi bir yere girdik. Birazdan sahneye çok nefis bir kadın çıktı. Garson bize viski getirdi. Biraz içtikten sonra yanımıza gazinonun seksüel prodüktörü geldi ve "Hoş geldiniz" dedikten sonra bizi aşağı katta yaşlıca bir kişinin oturduğu bir odaya aldı. Yaşar buraya daha önce de geldiği için bütün kuralları iyi biliyordu. Odaya bir sürü kadın girip çıktı. Bu işlem tamamlandıktan sonra yaşlı kadın hangisini istediğimizi sordu. Yaşar "Üçüncü geleni istiyorum" dedi. Ben de "Demin sahneye çıkan bayanı istiyorum" dedim. Yaşlı kadın "Yalnız onun fiyatı biraz fazladır" deyince ben de "Teyze farketmez, ben bankerim... Bende para tonla var" dedim. Bu kadının fiyatı 20 bin liraymış. Bize hemen lüks bir oda verdiler ve yeniden sofra kuruldu. Viskiler falan geldi. Tabii bunların ücreti ayrıydı. Servis yapan garsonlara da bol bol bahşiş dağıttım.

Beş dakika sonra istediğimiz kadınlar geldi, önce biraz suskunluk oldu ama Yaşar hemen işe girişti ve kadınları sanki kırk yıldan beri tanıyormuş gibi şaka yapmaya başladı. Benim kalacağım kadın, İstanbul'da kaldığım Ahu'dan bin kat daha güzeldi. Üstelik ona 75 bin, ev sahibi bayan pezevenge de 25 bin lira olmak üzere toplam 100 bin lira bayılmıştım. Bu kadın Ahu'dan kat kat güzeldi ama sadece meşhur değildi.

Daha önce Adana'da da içtiğim için Soğukoluk'ta fazla alkol almadım. Neslihan beni gerçekten çok etkilemişti. Kendisine ödediğim paranın mürekkep faiz hesabını yapınca kahkahalarla güldü ve bana "Sen tefeci misin?" diye sordu. Ben de "Yok değilim... Bankerim" dedim... "Aman ne farkeder, ha kel Hasan, ha Hasan kel" dedi. Neslihan'ın bazı konularda çok büyük bilgisi vardı. Meselâ ekonomi, devalüasyon, Turgut Özal gibi konuları iyi biliyordu. Onunla çok güzel bir gece geçirdim ve sabah erkenden Adana'ya gitmek üzere yola çıktık. Kısmet olursa buraya bir daha geleceğim.

Adana'ya geldiğimizde bizim Veli malları Sadri Bey'in deposuna getirmişti. Bir kamyon yağı boşalttıktan sonra faturayı kesip Sadri Bey'e verdim. İş parayı almaya kalmıştı. Ben parayı vermesini beklerken Sadri Bey "Önce yağları tahlil ettireceğiz" demez mi?

— Ne tahlili Sadri Bey, görmüyor musunuz yağlar orijinal tenekelerde...

— Yalçın Bey lütfen yanlış anlamayın, bu iş akşama biter...

Piç Yaşar'a ters ters bakıyordum başıma bu işi açtı diye. Birazdan dışarı çıktık. Koluma giren Piç şöyle dedi:

— Yalçın sen merak etme... Paranı mutlaka alırsın. Ben bunlara daha önceden sahte Omo yutturmuştum da onun için... Seni benim yanımda gördükleri için yağların sahte olmasından kuşkulandılar.

Yaşar beni ikna edici sözler söylüyordu ama bana kalırsa dolandırıyordu. Kendisine yaptığım bunca iyilikten sonra acaba beni dolandırır mıydı? Ama bir kere adı çıkmış olduğu için ben de kuşkulanmaya başlamıştım. Ahmet abim bile bana kaç kere "Bu adamı yanında tutma" diye söylemişti. Kendisine sordum:

— Yaşar erkekçe söyle lan... Şimdi sen beni dolandırdığını mı sanıyorsun?

— Bırak bu lâfları be Yalçın... Gel gidelim Sadri'nin yanına, bir de ben isteyeyim parayı.

Birlikte gittik. Bunlar ikisi kafa kafaya verip gizlice konuşmaya başlayınca ben iyice huylandım. Tekrar yazıhane kısmına geldikleri zaman Sadri Bey bana "Yalçın Bey, bu akşam benim misafirimsin" dedi.

— Şu para işini halledelim de öyle...

— O iş kolay...

— Ulan Yaşar bu işin sorumlusu sensin...

Çok kafam bozulmuştu. Yaşar beni içeriye çekti:

— Yalçın'cığım haklısın da, adımız bir kere üçkâğıtçıya çıkmış ne yapalım... Sadri Bey bu akşam para işini ayarlayacak. Ayrıca sana karı da ayarlayacaklar. Hadi işin iş yine lan Allahsız.

— Lan Yaşar, kimse beni karı kızla oyalayamaz. Parayı akşam alamazsam onu bütün Adana'ya rezil ederim...

Akşam Sadri Bey, Piç Yaşar ve ben bir içkili lokantaya gittik. Nefis bir yerdi. Açık çay bahçeleri gibi bir yanda org çalıyor, bir yanda muhteşem bir ses. Sinirlerim halâ yatışmamıştı ama bu kadar ilgi ve iltifattan sonra gaddar olmamam gerekir... Sadri Bey bana Mersin'den bir yazlık ev almak için ısrar etmeye başlamış, birazdan müteahhit Osman Bey'in de geleceğini söylemişti.

Ben kendi kendime dedim ki "Ulan bu işin altından da bir tezgâh çıkacak ama bakalım görelim". Bir yandan da habire "Afiyet olsun, yarasın" diye kadeh kaldırıp rakıları çekiyorduk. Bir ara üzerime rakı bardağını dökmüş oldum. Hemen mendillerini çıkarıp pantolonumu falan sildiler. Bu kadar ilgi karşısında şımarmamak mümkün değildi. Keşke aynı ilgi ve iltifatları zavallı babam da hayatında bir kere olsun görebilmiş olsaydı. O arada geçmişimi düşünüyordum. Yenimahalle pazarında tornetçilik yaptığım günlerde bir müşteri kapabilmek için ne yağlar çekerdim... Babamın çalıştığı MTA'ya gittiğim zaman babam gibi bütün şoförler merdiven altında otururlardı ve 25 yaşında züppe bir şef gelip emektar babama "Hadi kalk bakalım Ali dayı, servise çıkıyorsun" diye emir verirdi. Belki de babam o zaman kendisinin oğlu yerindeki bu adamdan emir almayı onuruna yediremiyordu ama ne yapacaktı ki? Bizlere bakmak zorunda olan o garip babacığımdı... Şimdi bana bu masada yapılan iltifatlar da benim şahsıma değil, parama ve bankerliğime idi. Bunu çok iyi kavrıyordum... Ben böyle düşünürken, Osman Bey denilen müteahhit geldi. Yeniden kendime geldim. İçmeye ve rakıları yuvarlamaya yeniden başladık. Müteahhidi çok sevmiştim.

Ev konusu yeniden açıldı. Mersin'de Burcu sitesinde bir yazlık evi bana bir buçuk milyon liraya satmak istiyorlar ve evi çok övüyorlardı... Ben de fikrimi açıkladım.

— Bakın evi hiç görmedim. Mühim olan burada bir alışveriş olsun. Bir milyon vereyim mi?

Uzun bir pazarlıktan sonra 1 milyon 125 bin liraya evi hiç görmeden satın aldım. Kadehlerimizi "Hayırlı olsun" diyerek evin şerefine kaldırdık. Aslında delikanlı sözü vermiştim ama pişman olmaya da başlamıştım. Orada hemen 1 milyon 125 bin liranın aylık faizini hesapladım ve Piç Yaşar'ın kulağına eğildim:

— Lan Yaşar, ben bu paraya her ay en az 90 bin lira faiz kazanırım. Şimdi bu ev bana ayda 90 bin lira kira getirir mi yani?

— Yalçın, kusura bakma ama bilmem ne yaptığın karıya verdiğin paranın, yemeğe verdiğin paranın bile faiz hesabını yapıyorsun Allahsız... Olmaz bu kadarı be... Şahane bir alışveriş yaptın, daha ne istiyorsun... Şimdi senin Sadri Bey'deki yağ alacağını Osman'a devredeceğiz, ötesini de ayda 125 bin lira ödeyeceksin. Kes artık sesini... Delikanlılıkta sözden vazgeçilmez...

"Tamam, tamam" dedim... Tüccar Sadri Bey'le ve müteahhit Osman Bey'le de içkinin tesiriyle iyice kaynaşmıştım. Sohbet iyice koyulaştı. Sonra bir ara Yaşar'ın kulağına eğilip "N'oldu lan bizim karı işi? Hani bu gece bana karı bulacaklardı" dedim. O da Sadri Bey'in kulağına birşeyler fısıldadı. Sadri Bey güldü:

— İlahi Yalçın... Birazdan atlayıp Soğukoluk'a gideriz.

— Adana'da karı yok mu sizin?

— Bir iki kadın kuaförüne telefon ettim ama bu gece hepsinin karıları meşgulmüş.

— Allah Allah... Burada kadın kuaförleri mi pezevenklik yapıyor?

— Hepsi değil, bir iki tanesi yapar.

Birazdan makam otoma binip Soğukoluk'a doğru yola çıktık. Osman Bey bizimle gelmedi. Bu sefer Emin Turizm'e gittik. Burası dün gece geldiğimiz yerden daha büyüktü. Bir masaya geçip oturduk. Sadri Bey garsonu çağırıp birşeyler konuştu ve sonra bodrum kata indik. Piç Yaşar buraların kurdu olduğu için hiç çekinmiyor, karılarla falan gidip lâubalî oluyordu. Ben içimde ufak da olsa bir korku taşıyordum.

Buradaki kadınlar biraz daha kaliteliydi ama dünyanın bütün iğrençliği sanki bu Soğukoluk denilen yerde sergileniyordu. Kavun karpuz sergisi gibi kadın sergisi... Seç seç al... Bu işin pezevenkliğini yapan godoşlar da krallar gibi yaşıyorlar. En çok da Arap müşteri vardı ortalıkta. Kadın sergisinden üçümüz de birer kadın seçtik. Hesapları Sadri Bey ödeyecekti. Benim seçtiğimin adı Sevim'di ve bunu dışarıda görsem sosyeteye mensup bir aile kadını zannederdim.

Sevim'le lüks bir odaya geçtik ve yine muhabbet başladı. Babası İstanbul'da kapıcılık yapıyormuş. Sevim bir film şirketine figüran olmak için gitmiş ve bir süre sonra buraya getirmişler. Namussuz insanlar menfaatleri için Sevim'e neler yapmışlar... Ben sordum:

— Peki Sevim, babanın yanına niçin dönmüyorsun?

— Dönmek istemez miyim? Ama beni üç milyon lira borçlandırdılar.

— Peki kaç o zaman...

— Deli misin sen? Daha yola çıkmadan beni öldürürler. Burada hep gözaltındayız.

— Deme be Sevim... Ben bankerim... İstersen üç milyonu ben

ödeyeyim heriflere ve sen serbest kal...

— Bırakmazlar... Biz limon gibiyiz... Suyumuzu iyice sıkarlar, sonra posamızı atarlar. Parayı şimdi ödesen bile başka bir numara bulup bırakmazlar...

Bu sözler karşısında çaresiz kalmıştım. Buraya nereden geldim ben? İyice moralim bozuldu. Sevim kendi kendine şarkı söylemeye başlayınca sanki ciğerlerim sökülmüş gibi oldu. Şu anda elimde imkân olsa bu kızı ve bunun gibileri kurtarırdım ve bunları bu çirkin yollara düşüren godoşları da elimle boğardım. Bunlar hep cehaletten ileri geliyor tabii... Okumuş olsa böyle bir şey yapmaz... Ben de bu kadar para kazanıyorum, köyüme mutlaka bir okul yaptırmam gerekir. Hiç değilse bir faydam olur.

O gece Sevim'le sabaha kadar dertleştik. Elimi bile sürmedim. Oturup uzun uzun muhabbet ettik. Ben ona nasıl banker olduğumu anlattım, o da bana kendi hayatını anlattı.

Ertesi gün, hiç görmeden satın aldığım yazlık evin tapu işlemlerini yaptırdık ve Mersin'e evi görmeye gittik. Ev güzeldi. Artık bu evde geçireceğim güzel günlerin hayalini kurabilirdim.

Ben, Piç Yaşar ve şoförüm Fuat, makam arabama binip Ankara'ya doğru yola çıktık. Fuat bir ara Yaşar'ın yokluğundan yararlanıp "Abi bu adam üçkâğıtçıya benziyor" dedi... Ben de "Fuat'çığım herkes öyle diyor ama mal mülk devretmiyoruz ya" dedim.

Akşam Ankara'ya dönünce Yaşar'la birlikte Maltepe'deki garsoniyere gittik. Babam eve gitmediğime çok üzülüyormuş. Ortaokul son sınıfta çektirdiğim bir resmime bakıp teselli oluyorlarmış. Acaba beni para çok mu şımartmıştı?

Sabah YABESAN'a telefon edip geleceğimi bildirdim. Yaşar'ı da kuyruk gibi peşimde gezdiriyordum ve bu durumdan hiç kimse memnun değildi. Fakat ben "Zarar gelmez" diye düşünüp Yaşar'dan vazgeçmek istemiyordum. Aslında böyle adamlara güvenmek gerekir.

Geçmişinde üçkağıtçılık yaptıysa bana ne? Yeter ki ıslah olsun... Süpermarkete girdiğim zaman işler durgun gibiydi. Ahmet abim günde 15-20 bin liralık hasılat olduğunu söyledi. Bu rakam çok azdı...

— Abi bir değişiklik getirip damping yapalım. Bütün fiyatları indirin. Eski fiyatları büyük yazıp üzerlerine çarpı koyun ve vitrine asın. Bunları büyük büyük kartonlara yazın. Bizde yumurta kaç lira?

— Altı lira.

— Kaça alıyoruz?

— Beş liraya.

— Tamam... Yumurtayı dört liradan satacağız. Bir lira zararla günde bin yumurta satın. Halk kapımızda kuyruk olsun. Anlaşıldı mı abi? Yarından itibaren böyle olacak.

İki gün sonra Piç Yaşar yanıma geldi ve kendisini dolandırıcılık suçundan malî polisin aradığını, gidecek hiçbir yeri olmadığını söyledi. Çok duygulanmıştım. Serde delikanlılık vardı:

— Bak hele Yaşar'ın derdine... Al şu yüz bin lirayı, yengemi de yanına al ve bizim yazlık eve git Mersin'e... Hem buradan uzaklaşman da biraz iyi olur. Babam seni hiç sevmiyor. Seni benim yanımda bir parazit olarak görüyor. Ben bütün işleri organize edene kadar uzak duralım. Yakında Elazığ'a gideceğim. Oradan da bayilik isteyen toptancılarla görüşmek için Van'a geçeceğim. Seninle 10 Eylül'de Elazığ'a gideriz arkadaş tamam mı?

Yaşar bana çok teşekkür etti ve yüz bin lirayı cebine koyup karısını almaya İstanbul'a gitti. Oradan Mersin'e geçecekti. Piç Yaşar'ı uğurladıktan sonra, uzun zamandır baş başa sohbet edemediğim Prof'u çağırdım:

— Prof dört bardak, bir de 35'lik rakı getir lan.

— Aman dayı rakı kokar ortalık... Daha mesai bitmedi. Müşterilere rezil oluruz.

— İyi o zaman cin tonik içelim...

Prof sehpanın üzerini itinayla hazırladı. İçmeye başladık...

— Bak Prof, sana bir şey danışacağım. Benim çay ocağı günlerimden beri Melih de yanımdaydı. Hamburgercide, kooperatifte ve bankerlikte hep yanımda çalıştırdım. Bu adam şimdi ben ve işim hakkımda çok şey biliyor. Biraz daha fazla bilgi sahibi olursa yakında karşıma rakip olarak çıkabilir. Benim mahalleden beri arkadaşımdır ama şimdi bu adamı tasfiye etmem gerekiyor. Personel üzerinde de etkin olmaya çalışıyormuş. Bunu şutlamayı düşünüyorum. Sen ne dersin?

— Dayı sen öyle bir tez ortaya attın ki, inanılacak gibi değil. Hitler de böyle yapmış. Başa geçince önce kendi kurmaylarını astırmış. Seninki de öyle bir şey. Ben buna razı olamam ama burası senin. İstersen en eski mücadele arkadaşın Melih'i de atarsın, istersen beni de atarsın dayı...

— İyi ama sen nasıl düşünüyorsun Prof? Bana açık söyle...

— Bak dayı, sen dün küçük burjuvaydın, şimdi birdenbire kapitalist oldun... Ben Melih'in şutlanmasını tasvip etmiyorum.

— Lan Prof, böyle burjuva murjuva diye benim anlamadığım dilden konuşma. İkincisi, adamın moralini bozmaya birebirsin maşallah. Melih burada ne işe yarıyor bol bol hava atmaktan başka? Benim ortağım değil, bir bok değil. Şimdi çağırıp şutladığımı söyleyeceğim. Ben patronum arkadaş.

— Sen bilirsin dayı... Günah benden gitti. Sen patronsun.

Tam bu sırada Mine Hanım, bir süre önce telefonunu satın aldığım Enver albayın beni ziyarete geldiğini söyledi. Hemen bardakları ve içki şişelerini toz ettik. Albayım bana 125 bin liraya sattığı telefonunun parasını 150 bin'e tamamlamış ve yine bana yatırmıştı. Şimdi bunu 500 bin liraya çıkarıyordu. Biraz konuştuktan sonra çek ve senetlerini hazırladım ve albayımı uğurladım. Sonra tekrar içkileri çıkardık ve tam Prof'la muhabbete başlamıştık ki, Mine Hanım bu sefer babamın geldiğini söyledi. İçki şişelerini ve bardakları acele kaldırdık. Babam içeri girdiğinde Prof masayı siliyormuş gibi yapmaya başladı. Babam bana hemen hiç uğramazdı. Acaba niçin gelmişti?

— Oğlum, Abi'nin yanına uğramıştım da seni de bir göreyim dedim. Seni çok özledim. Niçin eve gelmiyorsun be evladım? Yoksa banker oldun diye artık bizi beğenmiyor musun?

— O nasıl söz babacığım. Ankara'da olmadığım için gelemiyorum kaç zamandır.

— Oğlum insan bir yere giderken bize haber vermez mi? Nereye gidiyorsun, kiminle gidiyorsun? Takmışın kıçına o Piç Yaşar denilen herifi, paraları peşkeş çekiyorsun. Oğlum bir gün bu musluk kapanır, o zaman yine baba ocağının kuru ekmeğine muhtaç kalırsın. Ne oldum deme, ne olacağım de...

— Yahu baba sen niçin hâlâ o tamirci dükkanında çalışıyorsun? Yok mu paran? Ne kadar istersen vereyim. Şu üstüne başına bir şeyler alalım. Yanıma bu kıyafetinle gelme. Üstün başın dökülüyor. Müşteriler senin benim babam olduğunu anlasalar ne derler biliyor musun baba? Benim kredim düşmez mi? Bankere bak, bir de babasına bak demezler mi? Kendimizle alay mı ettirelim?

— Ne yapalım oğlum... O dükkan kaç yıldır evimizi geçindiriyor... Bak, ben evimizin borcunu dişimden tırnağımdan arttırıp emekli şoför maaşımla ve o dükkanın parasıyla ödedim. Bu işleri bu kadar hakir görme... Ben buraya gelmek için üstümü başımı falan da değiştirmem. Mademki müşterilerin alay eder, ben de buraya bir daha gelmem, olur biter.

Babam gitti. Tekrar oturmasını sağlayamadım. Belki onu kırdığımın farkında bile değildim ama yine de üzüldüm. Bürodan gözleri yaşlı ayrılmıştı. Ulan ben babama nasıl böyle davrandım? Eğer isterse benim yanıma üzerinde çuvalla gelsin. Zibidi müşterilerim ne derler diye babama böyle davranmıştım. Halbuki beni büyüten, okutan hep o babamdı. Mamak Cezaevi'ne girdiğimde her sabah orasını yol yapmıştı. Ortaokulda okul aile birliği toplantılarında beni hocalarıma karşı onore etmek için neler yapmazdı... Keşke dilim tutulsaydı da babama o sözleri söylemeseydim. Halbuki şimdi banker olmuştum ve babamı hakir görüyordum. Ona bugüne kadar topladığım milyonlardan bir toplu iğne bile almamıştım. Babamın gönlünü en kısa zamanda almam gerekiyor... Bunu mutlaka yapmalıyım...

Odamda ağlıyordum. Prof'u çağırıp olanları anlattım, o da çok üzüldü ve para kazanmaya başladıktan sonra bende çok büyük değişiklikler olduğunu tekrarladı. Bir duble cin daha içip Melih'i çağırdım ve ilişkimizin kesildiğini söyledim. Melih çok şaşırdı ama sonucu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Ben de en az onun kadar üzüldüm. Baştan beri yanımda çalıştırdığım mücadele arkadaşımı böylece kovmuş oluyordum ama Melih benim geçmişimi biliyordu, ileride bana hem zararı olabilirdi, hem de rakip çıkabilirdi.

Gece bir buket yaptırıp eve gittim. Babamın elini öptüm ve özür diledim. Annem sevdiğim yemekleri yapmıştı. Annem, babam, Ahmet abim ve ben uzun zamandan beri ilk defa aynı sofrada oturup yemek yedik. Akşam rahat bir uyku çektim. Sabah anacığım kahvaltı hazırlamıştı. Aşağıda bekleyen şoförüm Fuat'ı da çağırdım ve hep birlikte kahvaltı ettik. Çok mutluydum.

EYLÜL 1980

1 Eylül 1980

Sabah erkek kuaförüne gidip saçlarımı tarattım ve fön yaptırdım. Bugün aybaşı olduğu için büro faizini almaya gelen müşterilerle doluydu. Herkesin faizi başkalarından toplanan paralarla tıkır tıkır ödendi. Benimle görüşmek isteyen seçkin müşterilerimi topluca odama çağırdım ve çay ısmarlayıp sohbet ettik. Bir general hanımı şöyle diyordu:

— Yalçın Bey, her geçen gün banker sayısı artıyor ve biz bu durumu kaygıyla izliyoruz. Bizim bütün akrabalarımızın parası sizde. Siz bu banker sayısının artışı konusunda ne diyorsunuz?

— Çok iyi bir konuya değindiniz hanımefendi. Şimdi önüne gelen maalesef banker oluyor. Benim gibi aileden gelen varlığı ve iş tecrübesi acaba bunların kaçında vardır?

Bir başka hanım müşterim de şunu soruyordu:

— Yalçın Bey'ciğim bizim paralarımızı çok sağlam yerlerde kullandığınızı biliyoruz ama bir de sizin ağzınızdan duyalım... Topladığınız paraları ne yapıyorsunuz?

Tabii bu hanıma "Ahu Hanımefendi'ye gittim, birkaç defa Soğukoluk seferi yaptım, Mersin'de bir yazlık ev ve bir makam otosu aldım, kendime bir şoför tuttum. Biraz da toptancılık yapıyorum" diyemezdim. Ama şaka yollu şöyle dedim:

—Sizden topladığım bütün paraları afiyetle yiyorum efendim...

Müşterilerimden bir kahkaha koptu. Odamda bulunan on kadar

saygıdeğer müşterim bu esprimi çok tutmuşlardı. İçlerinden Maliye Bakanlığı'nda üst düzeyde bir görevde bulunan bir müşterim dedi ki:

— İşte gördünüz mü? Ticaret adamı dediğiniz böyle olur. Vallahi hiç sır vermiyor. Takdir ederim sizi Yalçın bey.

— Sizin ve diğer müşterilerimin takdirlerine mazhar olduğum için dünyanın en bahtiyar insanıyım efendim. Nasıl sayın Zeki Müren'in velinimetleri olan seyircileri ve dinleyicileri varsa, sizler de benim velinimetimsiniz. Allah sizden razı olsun. Paranız en iyi bir biçimde kullanılmaktadır. Hiç endişe etmeyin...

Müşterilerim çaylarını içip makamımdan neşe içinde ayrıldılar. Dile kolay, yaklaşık yedi aydır onlara hizmet veriyor ve ek gelir sağlıyorduk. Ankara'da adından en çok söz edilen banker olmuştum.

— Öğleden sonra yanıma, günün bir bölümü Turizm Bankası'nda, bir bölümü de gizlice benim yanımda çalışmakta olan Cemal albayım geldi. Emekli albayım kendisinin benim yanında çalıştığının bankada duyulduğunu söylüyor ve benim personelimin bu konuda çok titiz davranmasını istiyordu. Sonra kendisine bazı direktifler verdim:

— Cemal albayım şu para satışlarını biraz hızlandıralım. Birkaç kişi para istiyor. Siz araştırmasını yapın. Gemlikli bir zeytin tüccarı epeyce istiyor. Üç milyondan fazla senet kırdıracakmış.

— Tamam Yalçın Bey, ben adamın durumunu araştırırım...

O dönemde sattığım paraların istihbaratını sadece Cemal albayım yapıyordu. Biraz sonra yanıma telefonunu satın aldığım Enver albayım geldi. Bana yatırmak için bir yakınının 200 bin lirasını getirmiş. Kendisine bir öneride bulundum:

— Albayım, sizinle bir anlaşma yapalım ve bana getirdiğiniz her para için size yüzde iki komisyon vereyim. Bunu sadece ikimiz bileceğiz. Komisyonu isterseniz para yatar yatmaz alırsınız, isterseniz biriktirip

aybaşında alırsınız.

— Valla Yalçın Bey çok iyi olur. Ben size bir sürü adamın parasını getiririm. Benim çevrem çok geniştir. Her gün milyonlar gelir. Yalnız komisyonu yüzde üç yapsak?

— Oldu albayım.

Enver albayım orduevinden yeni müşteriler bulmak üzere acele yola çıktı. Tabii bu arada, getirdiği 200 bin liranın komisyonunu da cebe atmıştı.

Bu sırada müşterilere yüzde yedi aylık faiz veriyordum. Böyle sağa sola komisyon vermeye başlayınca tabii maliyetler epeyce yükselmiş oldu. Cemal albayımla birkaç gün önce işin hesabını şöyle bir yapmıştık. Şubat ayında banker olmamdan bu yana 50 milyon civarında para toplamıştım. Bunun karşılığında 37 milyon lira para satmıştım ve bu kadar nakit alacağım vardı. Ayrıca depo ve süpermarkette tam 14 milyon 700 bin liralık mal vardı. Ayrıca Maltepe'de bir katım ve büronun demirbaşları mevcuttu. Yani bilançom şimdilik fena değildi. Tabii parayı satarken çok dikkatli olmak ve bataklara kaptırmamak gerekiyordu.

9 Eylül 1980

Piç Yaşar Adana'dan telefon etti ve karısını alıp Mersin'de benim yazlık eve yerleştiğini söyledi. Ben de bir gün sonra Adana'ya gidecek ve Piç Yaşar'la buluştuktan sonra Doğu Anadolu turuna çıkacaktım. Cemal albayımı çağırdım:

— Cemal bey ben yarın uçakla Adana'ya, oradan da bayilik isteyen Servet Özcan'ı görmek için Elazığ'a geçeceğim. Elazığ'dan Van'a geçip Türkmen Ticaret'le görüşeceğim. Belki bir hafta burada olamam. Bu arada para yatıran müşteriler için Mine Hanım'a boş imzalı senetler bırakacağım. Para yatıran olursa, alırsınız.

Süpermarkete uğradım. Benim yumurta işi tutmuş ve günlük hasılat 100 bin liraya ulaşmıştı. Vatandaş da memnundu, ben de çok memnun kalmıştım. Ertesi gün için Adana'ya uçak bileti aldırttım. Hayatımda ilk defa uçağa binecektim.

Sabah şoförüm erkenden beni almaya geldi ve havaalanına götürdü. Biletimde koltuk numarası yazmıyordu. Uçağın kalkacağı anons edildi. Ben nereden bineceğimi bilemediğim için orada birine sordum ve kuyrukta bulunan yolcuların arkasına takıldım. Polis aramasından geçip diğer yolcuların peşinde uçağa girdim. Uçağa girmeden önce bana üzerinde TK 157 gibi bir şey yazılı bir kart vermişlerdi. Ben de herkes beni keriz zannetmesin diye sormaya utandım ve kendi kendime dedim ki "Herhalde benim koltuk numaram budur. Uçağı baştan sona gezip TK 157 sayılı koltuğu aradım ama bulamadım... "Ulan ne olursa olsun bir yere oturayım, yanlışsa gelip kaldırırlar" dedim ve bir koltuğa çöktüm. Sonradan öğrendim ki bu TK 157, uçağın uçuş numarasıymış...

Neyse, ben bir adamın yanına oturdum. Ben oraya oturunca yanımdaki adam çantasını koltuğun altına sürdü. Ben de onu taklit eder duruma düşmemek için çantamı biraz kucağımda tutup daha sonra aynen onun gibi yaptım.

Birazdan uçak kalkacağı zaman bir kadın sesi "Lütfen kemerlerinizi bağlayın" diye bir anons yaptı. Ben hemen elimle pantolonumun kemerini bir yokladım, sonra da iyice eğilip baktım... Pantolon kemeri bağlıydı... "Acaba bunu niçin istiyorlar" diye düşünürken baktım ki yanımdaki adam başka bir kemer bağlıyor... Hemen ona bakarak aynısını yaptım ve ben de böylece kemerimi bağlamış oldum. O telaş içinde bir de sigara yaktım. Yanıma koşarak bir hostes geldi ve "Beyefendi siz ne yapıyorsunuz, uçak kalkmadan sigara içilir mi? Bakın orada yazılar var, okumanız yok mu?" dedi. Bunun üzerine yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim ve sigaramı söndürdüm.

Neyse, birazdan havalandık ama benim elim ayağım heyecandan terlemişti. Uçak kalkınca kemerlerin çözülebileceği ve sigara içmenin serbest olduğu anonsu yapıldı. Fakat ben kemerimi bir türlü çözemiyordum. Yanımdaki adama mecburen "Beyefendi kemeri açamadım, herhalde bozuk" dedim. Meğer adam Türk değilmiş. Bu sefer kemeri açamadığımı işaretlerle anlatmaya başladım ve "Tak"

diye bir saniyede kemeri açtı... Ohh, rahatlamıştım... Şimdi bir sigara yakabilirdim... Hemen yakıp dumanı ciğerime doldurdum ve deminki hostes yine yanımda peydahlandı... "Bu bölümde sigara içmek yasaktır". Yine yüzüm kızararak sigarayı söndürdüm.

Çok kısa bir süre sonra Adana Havaalanı'na indik. Tekerlekler yere değince arkalardan bir alkış sesi koptu. Ben de bu konuyu hiç bilmediğim için hızla alkışlamaya başladım. Yanımdaki yabancı adam da bana gülerek baktı ve alkışlama işine o da katıldı.

Adana'da Piç Yaşar'la buluştuk ve ertesi gün otobüsle Elazığ'a geçtik. Otobüsten indiğimiz terminal sanki çölün ortasıydı. Çevrede hiç bina falan gözükmüyordu. Terminal binasının bütün duvarlarına Alpaslan Türkeş'in resimlerini asmışlardı. Ayrıca her yerde kurt resimleri vardı. Ben Türkeş'e çok gıcık kaptığım için içimden "Eyvah, şimdi yandık" dedim. Demek ki Elazığ Türkeşçiler'in denetimindeydi... Terminalde birkaç kişi de bize ters ters bakıyorlardı... Yürüye yürüye çarşıya geldik. Orada toptancı Servet Özcan'ı bulduk. Ben kendimi "Yalçın Ticaret'ten geliyorum, adım Tuncay" diye tanıttım... Çünkü "Ben Yalçın Doğan'ım" desem bin tane soru soracak... "Aaa, nasıl oluyor, bu kadar gençsiniz... Siz bu yaşta nasıl ticaret yapıyorsunuz?" gibi... Artık bu sorulardan bıkmıştım. Bu nedenle de bazı yerlerde kimliğimi gizliyordum. Servet Bey'le anlaştık. Yakında toptan gıda ve ihtiyaç maddeleri işine başlıyormuş, o zaman bize haber verip bütün mallarını bizden alacak.

Elazığ'da iki gece kalmıştık öğle yemeğinden sonra otobüse atlayıp Piç Yaşar'la birlikte Van'a doğru yola çıktık. Geceyarısı yolda bir çevirme oldu ve burada bir saat kadar bekledik. Daha önce eşkıyalar buralarda çok yol kestikleri için arada sırada böyle çevirmeler olurmuş. Yolcular böyle dediler.

12 Eylül 1980

Gece saat 3'te Van'a geldik. Ben uykusuzluktan bitik bir durumdaydım. Otobüsten indiğimiz zaman bir sürü tank ve askerî araç geçiyordu. Bu arada biz otel ararken askerî bir tim gelip bize en kısa zamanda ortadan kaybolmamızı çünkü sokağa çıkma yasağı olduğunu söyledi. Piç Yaşar ve ben şaşırmıştık. Tam "Ulan ne oluyor" derken

karşıdan gelen üç asker bizi "Dur, eller yukarı" diye teslim aldı. Silahları da üzerimize çevirmişlerdi. Üzerimizi aradılar, kimliklerimize baktılar... Bir asteğmen "Nereye gidiyorsunuz" diye sorunca Piç Yaşar Abi "Biz Elazığ otobüsünden indik, otel arıyoruz" dedi. Asteğmen de "Çabuk kaybolun, yoksa sizi tutuklarım" dedi. Biz bir yandan otel ararken diğer yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

— Yaşar abi herhalde savaş çıktı...

— Herhalde lan... Bence İran'a saldırıyoruz.

— Belki de Rusya bize saldırdı... Vay beee... Çok kötü hemen kaybolalım...

Neyse biraz tur attıktan sonra bir otel bulduk. Otelci içeride koltukların üzerinde horul horul uyuyordu. Cama bir saat vurmamıza rağmen namussuz herife bir türlü duyuramadık. Sonunda kalktı ama kapıya yanaşmış, bize diyor ki "Yer yok, otel dolu". Bunun üzerine Piç Yaşar "Kardeşim dışarıda mı kalacağız, savaş çıkmış, sokakta dolaşmak yasak" diye bağırdı. Benim elim ayağım korkudan titriyordu. Fakat alçak otelci bir türlü kapıyı açmıyordu. Tam bu sırada bir askerî araç yanımıza geldi ve bizi duvara yapıştırıp üstümüzü tekrar aradılar. Askerlerden biri de otelciye kapıyı açtırıp bizi otelciye aldırttı. Fakat otelci çok telaşlanmıştı... Bize "Kiminle savaş çıkmış" diye sordu, ben de "İran'a saldırdık" dedim. Adam bu sefer iyice telaşlandı ve gidip patronunu uyandırdı. Biz İran'a saldırdığımızı patrona da anlattık... Meğer otelde boş oda çokmuş ama Vanlı bir ağa oteli komple kapatmış ve o gece oturak alemi yapıyormuş. Sonunda ağayı da çağırdılar. Ağanın de eli ayağı titremeye başlamıştı. Camdan askerî araçları ve askerleri gördükçe ağamız "Lahavle" çekiyordu. Sonunda bize bir oda açtılar ve Piç Yaşar'la yukarı çıktık.

Odada Yaşar dedi ki:

— Lan Yalçın, benim tahminime göre ihtilâl oluyor. Savaş olsa böyle olmazdı.

— İhtilâl ne demek abi?

— Yani bir iki general hükümeti devirip ülkeyi askerlerle yönetir. Bu gibi durumlarda politikacıları da asarlar. Biliyorsun Menderes de böyle gitmişti.

— Ecevit'i de asarlar mı abi?

— Belli olmaz ki...

— Deme be... Bizim hemşeri olur. Gerçi Demirel'i asarlarsa da üzülürüm ama Ecevit'e de çok üzülürüm. Sence kim yapmış olabilir ihtilali?

— Valla bana sorarsan ya Türkeş yapmıştır ya da Kenan Evren...

— İnşallah Kenan Evren yapmıştır... Çünkü Türkeş yaparsa Anıtkabri kaldırır diyorlardı. Hiç sevmiyorum onu.

— Kim diyordu onu?

— Ben İller Bankası'nda çaycılık yaparken memurlar konuşuyordu. Oradan duymuştum...

Sonra aklımıza geldi ve aşağıya inip otelciye "Kardeşim burada radyo yok mu?" dedik. Hemen radyo açıldı. Marşlar çalıyordu. Fakat bir türlü başka bir şey duyamadık ve çok yorgun olduğumuz için gidip yattık. Fakat gözümüze uyku girmiyordu. Acaba savaş mı çıkmıştı yoksa ihtilâl mi vardı. Sabaha karşı hiç uyumadan yine aşağıya indik. Otel kâtibi dedi ki:

— Abi, savaş yokmuş, ihtilâl oldu. Kenan Evren yapmış, öğlen saat 13'te televizyonda konuşacak...

Piç Yaşar'ın tahmini doğru çıkmıştı. Saat 13'te Evren Paşa televizyona çıkıp yüce milletimize hitap etti ve televizyon başında herkes alkışlamaya başladı. Hatta gece yukarıda oturak âlemi yapan muhterem ağamız bile "Efferim, Efferim" diye alkışlıyordu. Evren Paşa'nın konuşması biter bitmez yine marşlar başladı. Sokağa çıkma yasağı olduğu için otelde bekliyorduk. Ağa yerinden otel kâtibine seslendi ve Ankara'ya, Kenan Evren Paşa'ya kutlama telgrafı çekti. Ardından ben de telefonla bir telgraf yazdırdım ve Kenan Evren'i tebrik ederek emrinde olduğumu bildirdim. Telgrafın altına da "Banker Yalçın Doğan-Yalçın Ticaret" imzasını attım. Benimle birlikte Piç Yaşar da bir telgraf yazdırdı ve Evren Paşa'ya saygılarını sundu.

Akşamüstü sokağa çıkma yasağı kalkınca Van'da bir tur attık. İhtilal olduğu için korkuya kapılan kaçakçılar Marlboro fiyatlarını yarı yarıya düşürmüşlerdi. Hemen kendime on karton Marlboro almayı ihmal etmedim. Ertesi gün bir taksi durağından Ankara'ya kadar araba kiraladım ve 27 bin liraya Ankara'ya geldik.

Büroda işler sakindi. 12 Eylül'ü izleyen ilk birkaç gün hiç kimse faiz almaya ya da para yatırmaya gelmedi. Müşteriler birkaç gün sonra sökün etmeye başladıkları zaman hep aynı şeyi soruyorlardı: "Acaba askerler bizim paralara el koyarlar mı?"... Bu konu beni de düşündürmeye başlamıştı. Bir gün birdenbire büroyu basıp da "Verin ulan şu hesapları" deseler ne yapardık? Bu konuyu Cemal albayımla konuştuk... Albayım askerlerin böyle bir şey yapacağını zannetmediğini söyledi.

Birkaç gün sonra 12 Eylül yönetiminin yeni hükümeti açıklandı. Daha önce Başbakanlık Müsteşarı olan Turgut Özal bu hükümette ekonomik işlerden sorumlu Başbakan Yardımcısı olmuştu. Ben bu durumu duyunca rahat bir nefes aldım. Ekonominin temel direği Turgut Bey'in hükümette yer alması beni rahatlatmıştı. Turgut Özal büyüğümüz nasılsa bankerlere dokunmaz, dokunmak bir yana onların daha da gelişmesi için çaba harcardı. Turgut Özal'ın böyle bir göreve getirilmesi beni çok rahatlattı ve askerî yönetime duyduğum büyük saygı ve sevgi bir kat daha arttı.

Bu arada ben yine piyasadaki bankerler konusunda bir araştırma yapmaya karar verdim. Gerçi Özal gelmişti ama bankerlerin kendi

içlerinden doğacak bazı sorunlar onu aşabilirdi.

Ayda yüzde 9 faizle para toplayan Banker Ş....'a gittim ve kendimi bizim Prof'un asıl adı olan Mustafa Bukin olarak tanıttım. Bu banker daha önce kasapmış ve kaçak et satışından sabıkası varmış. Topladığı paraları kumarhanelerde ve pavyonlarda yüzde 20 faizle çalıştırıyordu. Bana durumunu anlatırken "Mustafa bey, pavyon sahiplerine para satıyorum. Bunlar da benden aldıkları paralarla pavyonlarına en güzel kadınları getiriyorlar ve böylece çok para kazanıyorlar" dedi.

Vay canına... Vatandaş parasını kimlere yatırıyordu... Benim bildiğim, kadın satana pezevenk derler. Herhalde bu banker Ş....'da bunların baş pezevengi oluyordu. Ama Ş.....'ın daha önceden kasap olması hiç önemli değildi... Çünkü ben de banker olmadan önce çaycıydım. Ama ben mademki banker oldum, bu sorumluluğu en ciddi şekilde yürütmeli ve vatandaşın güvenini sarsmamalıydım.

Kaçakçılıktan sabıkası olan bir baba oğul da Ankara'da bankerlik yapıyordu. Bunlar yine bazı üçkağıtçı kafadarlarıyla otomobil bankerliğine soyunmuşlardı. Bazı karışık mekanizmalarla galerilerine otomobil alıyorlar ve vadeli yaptıkları bu alımların karşılığında yüzde 12 faiz veriyorlardı. Sonra bu otomobilleri peşin fiyata, ancak daha düşük bir bedelle satıp bazı çetrefil yollardan para kazandıkları gibi, vatandaştan çek bono karşılığında para da topluyorlardı. Bunların ayrıca, sokakta park eden arabaları bile kendilerine aitmiş gibi gösterdiklerini öğrenmiştim. Bir gün bu herifin bürosuna gittim:

— Amca, adım Mustafa Bukin... 200 bin lira param var ama bu parayı Yalçın Doğan'a yatırmıştım. Oradan alabilirsem size getireceğim.

— Hay hay Mustafa bey... İnşallah paranızı verir.

— Nasıl bir adam bu Yalçın Doğan?

— Valla ben kendisini eskiden beri tanırım. Tam bir üçkağıtçıdır. Yaşına başına bakmadan milleti dolandırıyor. Fesatlığından herifin

saçı döküldü... Parayı karı kızla yiyor... Kaçıncı evliliğini yaptı o yaşında, ben bile bilmiyorum.

— Vay beee... Demek böyle.

Herif beni bana anlatıyor...

— Peki amca, siz sağlam mısınız?

— Oğlum bizden sağlam bir tek Kastelli var.

— O halde ben size şimdi 200 bin lira yatırayım...

Çekler ve senetler Mustafa Bukin adına tanzim edildi. Ancak çeklerin üzerine pul yapıştırdıkları için bunları yeniden düzenlettim...

— Amca siz araba işi de yapıyorsunuz. Kaldırımdaki şu yeşil Şevrole'yi bana kaça satarsınız?

— Oğlum maalesef onu bu sabah sattık.

200 bin lirayı bu herife verdim ve çeklerimi senetlerimi alıp kalktım. Centilmen banker beni kapıya kadar yolcu etti. Kapıda duran yeşil Şevrole arabamın kapısını açtım. Banker M.....bey beni hayretle izliyordu:

— Bak M..... bey, tanıştığıma çok memnun oldum. Benim arabamı demek ki bu sabah sattınız ha?.. Ben Yalçın Doğan'ın ta kendisiyim. Bak, kafam da kel değil, evli de değilim. Ayrıca biliyorsun çekte vade yoktur. Yarın sabah saat 9'da inşallah bu 200 bin liralık çekinin karşılığı bankada hazır olur. Senetleri de günü gelince bankaya ödersin. Sana attığım bu kazık Yalçın Doğan'ı iyi tanımamanın bedelidir. Haydi eyvallah...

O gece arkadaşlarımı topladım ve hep birlikte İntim Pavyon'a gittik. Program sıkıyönetim nedeniyle saat 11'de bitiyordu ama biz yine de çılgın gibi eğlendik. Banker M.....Bey'in çekini bizim Prof ciro etti. Hesap 110 bin lira tutmuştu. Geri kalan 90 bin liranın da çalışanlara bahşiş olarak dağıtılmasını emrettim. Garsonlar ve diğer görevliler bizi yerlere kadar eğilerek uğurladılar... Ve böylece hayatta ilk ciddi kazığımı bu bankere atmış oldum. Bu kazığı yedikten sonra heriften hiç ses çıkmadı... Ancak aynı şeyi müşterilerime ben de yapıyor ve vadeli çek veriyordum. Bir başkası da her an aynı kazığı bana atabilirdi.

12 Eylül harekatı işlerimi hiç aksatmadı. Ancak şartlar gereği, ordu mensubu sayın müşterilerime daha iyi hizmet veriyordum. Personelime emir verdim ve bütün asker müşterilere "Komutanım" diye hitap etmelerini istedim.

Eylül sonlarında Piç Yaşar'la birlikte Mersin'e bizim yazlık eve gittik. Yaşar'ın Mersin'de tanıdığı bir pavyondan iki adet refakatçi hanımı da yanımıza aldık. Gece evde muhteşem bir banker sofrası kurduk. Ancak refakatçi bayanlara servis yaptırmıyordum. Yaşım Piç Yaşar'dan daha küçük olduğu için servisi kendim yapıyor ve bu yüzden eşit şekilde eğlenemiyordum. Ertesi gün, kendilerinden memnun kaldığımız refakatçi bayanları Mersin'e yollamadık. Oranın lüks bir otelinden bir garson ayarladık. Smokinli, papyonlu ve beyaz eldivenli garson, aynen bir lüks gece kulübünde olduğu gibi bizim evde servisimizi yapıyordu... Bu gece hep müteahhit Musa Bey'i hatırladım. Daha önce yanında çalıştığım Musa Bey acaba kazandığı paranın zevkini benim kadar çıkarmış mıydı? Benim gibi eğlenmesini biliyor muydu?

Ankara'ya döndüğüm zaman sekreter Mine Hanım, Balâ'lı Coşkun Bey adlı bir müşterimizin beni pavyonda eğlenirken görmüş olduğunu söyledi. Bu duruma çok üzüldüm. Halbuki ben o gece İntim Pavyon'a Banker M.....'dan aldığım avanta parayı harcamak için gitmiştim. Böyle elde edilen paraları herhalde hayır kurumlarına bağışlayacak değildim. Tabii ki haydan gelen huya gidecekti. Ama yine de, pavyonlara falan hiç gitmemem gerekiyordu, çünkü çok saygın müşterilerim vardı.

Birkaç gün sonra iş için uçakla tekrar Adana'ya gittim. Bu sefer uçağa

binip inmesini öğrenmiştim. Yanımda avukatım Ergun Bey de vardı. Dönüşte yanıma bir bidon şalgam suyu ve bir adet otuzbeşlik rakı aldım ve uçakta şalgam suyu ile rakı içmeye başladım. Avukatım Ergun Bey aynı Erbakan hocamız gibiydi ve ağzına içki koymuyordu... Benim şalgam suyuyla rakı içmem hosteslerin dikkatini çekmiş. Bir tanesi yanıma gelip "Maşallah beyefendi, erken başlamışsınız" dedi. Bunu deyiş tarzı içimi tuhaf bir şekilde gıdıkladı. Yine bana iş çıkmak üzereydi. Ergun Bey yanımda olduğu için hostesle fazla konuşamadım ama bu güzel bayana kartımı takdim ettim. Hostes de "Benim adım Nilgün... Dedeman Oteli'nde kalıyorum" dedi...

Ankara'ya iner inmez Ergun Bey'i taksiyle evine bıraktım ve hemen Dedeman Oteli'ni aradım. Nilgün Hanım karşımdaydı. Asortik bir dille konuşup kendisini akşam yemeğine davet ettim. Büroda bulunan güzel elbiselerimi giydim ve daha önceden yer ayırttığım RV restorana gittik. Garsona daha yerimize oturmadan üç bin lira bahşiş verdim ve "Daha sonra seni tekrar görürüm. Bana son derece saygı göster" dedim... Yemeğimiz çok güzel geçti ve aramızda yakınlık doğdu. Sonra Nilgün'ü "Biraz Atatürk Orman Çiftliği havası alalım" diyerek makam arabama bindirdim. Şoförüm bizi Marmara Oteli'nin kapısında bıraktı ve bu otelin 302 numaralı odasında istirahate çekildik... Böylece güzel bir uçak zamparalığı yapmış oluyordum.

Bu arada Ahmet abim, Ankara'da tasfiye edilen bir toptancının mallarını satın almış. Buranın ortaklarından biri olan emekli komiser Kasım Akarsu'nun da bir sabun fabrikası kurmak üzere olduğunu ve benimle konuşmak istediğini söyledi. Bir ayağı hafif aksak, kır saçlı, temiz yüzlü biriydi. Bu işi Gaziantepli bir imalatçıyla kuruyormuş ama bir yerde tıkanmışlar. Abimle birlikte büroya geldiler:

— Kasım Bey nerede kuruyorsunuz bu fabrikayı?

— OSTİM'de efendim... Macun köyde. El ve banyo sabunu çıkaracağız. Ayda ortalama 50 ton üretir, bir bu kadar da krem deterjan üretme kapasitemiz var.

— Bu sabunların markası ne olacak?

— Onu henüz düşünmedim efendim... Size ihtiyaç duymamızın nedeni, elimizde işletme sermayesi yok. Diğer ortağımla ayrılmak istiyorum...

— Peki ben size ortak olayım. Kuracağımız şirket bir anonim şirket olacak ve ben de yönetim kurulu başkanı olacağım. Sabunların markasını da "Yalçın" koyacağız...

Kasım Bey bu önerilerimi kabul etti. Daha imalathanenin yerini bile görmeden "Evet" demiştim. Artık her evin mutfağında, banyosunda ve lavabosunda "Yalçın" sabunları olacaktı. Yani ben olacaktım. Hem de ilk defa bir anonim şirketin yönetim kurulu başkanı oluyordum. Sözleşmeleri imzaladık.

Aynı günlerde Banker Uğur tarafından imal edilen kolonyaların başbayii oldum. Ancak bu sözleşmeyi imza ederken korkunç bir kazık yemiştim. Her ay bir milyon liralık kolonya almak mecburiyetim vardı. Oysa bu kadar malı satmak mümkün değildi. Hiç bakmadan sözleşme imzalamıştım. Bunu imzaladıktan sonra kafamdaki jeton düştü ve avukatıma sordum ama iş işten geçmişti. Sözleşmede belirtilen bir milyonluk kolonyayı almadığım anda iki buçuk milyon lira tazminat ödeyecektim... Zorunlu olarak gazetelere bu kolonyaların ilânını vermeye başladım. Tabii bu durum Banker Uğur'un da çok hoşuna gidiyordu. İlânları benim tarafımdan beleş yayınlanmış oluyordu. Bu ilânların etkisiyle Aydın'da Efes Kolektif Şirketi adlı bir firmadan iki milyon liralık kolonya siparişi aldım. Ben, şoförüm, bir personelim ve yanıma yeni aldığım emekli başçavuş Niyazi Bey, dördümüz arabayla hemen yola çıktık. Kolonyaları da kamyonla yola çıkardık.

Aydın'a İzmir'den geçecektik. Önce bir oto aksesuarcısına gittik ve makam arabamın her tarafına nikelaj çektirdim. Ayrıca arka pencerelere panjur taktırdım. Bir de, her zaman özendiğim güzel bir şey vardı... Arabanın ön göğüs kısmına bir adet döner yanar mavi polis sireni taktırdım. Bir de ön sağ ve sol tarafta iki adet fors direği yaptırdım. Bunlardan sağdakine bir Türk bayrağı, soldakine ise, aklıma başka bir şey o anda gelmediği için sarı kırmızı renkte bir Galatasaray bayrağı taktık. Bu işler biter bitmez akşamüzeri alaca karanlıkta yola çıktık Ben şoförüme hemen siren lambasını çalıştırmasını söyledim, önde de Türk bayrağı asılı olduğu için yolda

gördüğümüz bütün polisler ve trafikçiler bize selâm durmaya başladılar. Ben de arabanın sağ arka koltuğundan onlara elimle selâm veriyordum. Herkesin bana selâm durması çok hoşuma gitmişti. Bizim siren çalıştıkça ve mavi döner yanar lamba yandıkça bütün trafik sağa çekiliyor ve bize yol veriyordu. Benim vali veya bakan olmadığımı bir anlasalar, herhalde duman ederlerdi. Bizim Niyazi başçavuş da olup biteni hayretle izliyordu...

— Gördün mü başçavuşum, polis ekipleri bile bana selâm duruyor.

— Yalçın Bey sizi tanıyorlar herhalde...

— Tanırlar tabii... Ayrıca İzmirliler eksik olmasınlar çok saygılı insanlardır...

Aydın yolunda genel arama vardı. Bizim siren lambasını ve arabadaki Türk bayrağını gören askerler ve polisler yine selâm durdular ve elleriyle geçmemizi işaret ettiler. Ancak daha sonra, bunun başıma iş açabileceğini şoförüm söyleyince ona hak verdim ve siren lambasını kapattım. Sağdaki Türk bayrağını da esas duruşa geçerek indirdim ve onun yerine Galatasaray bayrağını çektim.

Aydın'a gece girmemiz işe yaramazdı. Bu nedenle Kuşadası'nda bir gece kalmaya karar verdim ve arabayı doğru Tusan Motel'in önüne çektirdim. Arabadan inmeden önce de bizimkilere emir verdim:

— Kemal, sen önce fırlayıp kapıyı açacaksın ve ben ininceye kadar kapıyı tutup dimdik duracaksın. Niyazi başçavuşum, sen eline şu dosyayı ve kalemi al ve birşeyler yazıyormuş gibi yap. Sanki benim sana verdiğim emirleri not alıyormuş gibi davran. İçeriye ben önden gireceğim, siz benim arkamdan geleceksiniz. Fuat sen de benim çantamı taşıyacaksın. İçeride son derece saygılı davranacaksınız ve personele falan hemen benim banker olduğumu fıslayacaksınız.

Bizim plan iyi tuttu. Ben resepsiyonla muhatap olmuyordum. Oda işlerini başçavuşum ayarladı.

Tusan Motel'de padişah sofrası gibi bir sofra kurdurdum. Tüm personel beni merak etmiş, bizimkiler de hemen "Ankara'nın en genç ve en büyük bankeridir" demişler. Personel de "Vay beee... Demek banker" diyormuş. Bu durum çok hoşuma gitti ve kendimi biraz daha kastım. Garsonlar etrafımızda pervane gibi dönüyorlardı. Birazdan Tusan Motel yönetiminden masamıza ikram olarak muhteşem ve iki katlı bir meyve tepsisi geldi. En üzerine de bir duble rakı koymuşlardı. Getiren garsona iki bin lira bahşiş verdim ve orada kadehimi "Yalçın Holding" şerefine kaldırdım.

Yalçın Holding konusu hemen o anda aklıma gelmişti. Holding olmak çok güzel bir şeydi. Koç Holding, Sabancı Holding, Enka Holding ve Yalçın Holding... Hiç değilse Vehbi Koç'la falan görüşmem gerektiği zaman Banker Yalçın olarak değil, Yalçın Holding Yönetim Kurulu Başkanı olarak görüşürdüm. Kafamda tasarladığım bu projeyi hemen orada, içki masasında bir kağıda not aldım.

Kuracağım holding bir aile holdingi olacaktı ve iki abimi de buraya hiçbir para ödemeden ortak edecektim. Babam ve annem de kurucu ortak olacaklardı. Artık ben de mutlaka bir holding sahibi olmalıydım.

O gece Kuşadası'nda yattık ve ertesi sabah erkenden Aydın'da Efes Kolektif Şirketi'ne bir kamyon kolonyayı teslim ettik. Bir ay vadeli çek verdiler. Bu ticaretten 500 bin lira kâr etmiştim. O geceyi tekrar Kuşadası'nda geçirmeye karar verdim. Aydın çıkışında Adnan Menderes Caddesi'nden geçerken rahmetlinin ruhuna bir Fatiha okudum.

Gece Kuşadası'nın en güzel pavyonunu kendim ve diğer üç personelim için kapattım ve burada krallar gibi bir gece geçirdik. Hesap 130 bin lira tuttu. Seve seve verdim. O gece pavyondan getirdiğim refakatçi bayanla Tusan Motel'de istirahate çekildim.

Ankara'ya döndüğümüzde, bana komisyonla müşteri bulan Nizamettin albayım geldi ve önce Kastelli'den bahsetti:

— Yalçın Beyciğim, ortalıkta Kastelli'nin kaçtığına dair bir dedikodu

dolaşıyor. Sizin bu konuda bir bilginiz var mı?

— Komutanım kendisini hiç tanımıyorum ama Ankara'da benden sonra büro açtı. Siz bu dedikodulara aldırmayın. Baksanıza benim için bile dedikodu çıkarmışlar. Ankara genelev patronu Fatma Doğanlar'ın yeğeni olduğumu söylüyorlar.

Nizamettin albayım benim yokluğumda iki milyon liralık müşteri getirmiş. Şimdi onun komisyonunu istiyordu. Albayım daha önce de iki buçuk milyon lira yatırtmıştı ve onun komisyonunu da henüz almamıştı. Sekreter Mine Hanım'dan albayımın dosyasını istettim ve sordum:

— Komutanım komisyonunuz 135 bin lira ediyor. Nakit mi vereyim, çek mi?

— Yalçın bey bunu 200 bin liraya tamamlayıp size yatıracağım. Bu 200 bin liranın da komisyonunu düşün, kaç para vermek gerekiyorsa vereyim...

Albayım kendi parasına da komisyon istemeye başlamıştı. Çok tepem attığı halde bir şey söyleyemedim, çünkü en iyi komisyoncumdu. İşlemlerini tamamlatıp senetlerini verdim.

Ben İzmir ve Aydın'da iken personelim disiplinli bir şekilde çalışmışlar ve işi iyi götürmüşlerdi. Bu nedenle kendilerine bir yemek ısmarlamak içimden geldi ve öğle yemeğinde büroya kebap getirttim. Personelim benim yemek ısmarlamama çok şaşırmıştı. Prof, personelden duyduğunu bana şöyle anlatıyordu:

— Dayı, personel çok meraklandı. Hayırdır inşallah, Yalçın Bey bize nasıl oldu da yemek ısmarladı diyorlar...

Ben de çok şaşırmıştım. Dışarıda o kadar para harcıyordum da, personelime bir yemek ısmarlamayı nedense düşünemiyordum. Bundan sonra personelime arada sırada yemek ısmarlamaya karar

verdim.

Akşamüstü, iyi müşterilerimden Tansu Ataev geldi. Daha önce kendisiyle iş konularını konuşmuştuk ve yanıma iyi bir eleman alacağımı kendisine söylemiştim. O da bana Özkaya Akçağlar adında bir arkadaşından söz etmişti. Özkaya Bey tahsilli, terbiyeli bir insanmış. Tansu Atasev, yanında getirdiği Özkaya Bey'i bana tanıttı. Ben kendisine konuyu anlattım ve çalışmalarımız hakkında bilgi verdim. Ben Ankara'da olmadığım zaman bütün sorumluluğun kendisine ait olacağını söyledim...

— Kabul ediyoğum Yalçın Bey. Sizinle beraber inşallah güzel çalışmalağımız oluğ... Geğçi bankeğlik konulağına da yabancı sayılmam ama bu ağada diğeğ kuğuluşlağın çalışma pğosedüğleğini de inceleğim. İlk iş olağak size biğ ğapoğ sunağım...

Özkaya Bey'in "r" harflerini söyleyememesi beni güldürmeye başlamıştı. Aklıma hep "Komiser Enrayt" geliyordu. Kendisini işe aldım. Biraz sonra sabun imalathanesi ortağım emekli komiser Kasım Akarsu geldi ve para ödeyeceği yerler olduğunu söyledi. Kasadan 700 bin lira çıkarıp verdim. Daha bu imalathanenin yerini bile görmemiştim... Bir kahve içtim. Prof elinde postayla gönderilmiş bir gazete olduğu halde içeri girdi. Gazetenin adı Sancak'tı... Baş sayfasında 12 Eylül hareketinden söz ediyordu. Diğer sayfaları açtığımda, Banker Aktürk'ün tam sayfa ilânına rastladım. Ayrıca başka bankerlerin ilânları da vardı. Bir başka sayfada da Banker Aktürk'ün sahibi Dursun Aktürk'le yapılmış bir röportaj yer alıyordu. Bu gazete, adını ilk defa duymama ve kendisini ilk defa görmeme rağmen çok ilgimi çekmişti. Hemen aradım. Karşıma Salim Taşçı diye biri çıktı...

— Beyefendi, bendeniz Banker Yalçın Doğan. Gazetenizi aldım, çok teşekkür ederim. Reklâm konusunda size yardımcı olabilirim. Buyurun bir acı kahvemi için.

— Yalçın Bey, şu anda burada komutanlarımla oturuyoruz. İsterseniz siz buyurun gelin. Şeref verirsiniz.

— İnanın benim de randevum var. Milli Savunma Bakanlığı'ndan bir

müşterimi bekliyorum.

— O halde yarım saat sonra ben geliyorum.

Bu konuşmadan sonra Prof'u çağırdım ve çok özel bir müşterimizin geleceğini ve salonda bekletilmemesini söyledim. Sonra da, Adana ve yöresinden aldığım bilumum kaçak teyp ve elektronik aletlerimi çıkarıp odamı daha gösterişli bir duruma getirdim.

Birazdan Salim Bey geldi. Orta boylu, yakışıklı bir adamdı. Bir polis şefine benziyordu. Kendisiyle el sıkışırken ceketimin düğmelerini ilikleyip saygı gösterdim. Zaten devamlı böyleydim ve bütün iyi müşterilerime ceketimi ilikleyerek saygı gösterirdim. Bu mevkiye çaycılıktan geldiğim için hiç kimseye gereksiz caka satmazdım. Bunu hiç görmemiş olanlar, daha doğrusu sonradan görmeler yapar...

Salim Bey'e Sancak Gazetesiyle ilgili takdirlerimi bildirdim. Muhabbet etmeye başladık...

—Efendim yalnız gazetenizde bir şey dikkatimi çekti... Aylık bir gazete olduğu halde son sayının tarihi 12 Eylül 1980. Yani tam ihtilâle denk gelmiş.

— Sadece tesadüftür Yalçın Bey'ciğim...

— Efendim ben sizden reklâm fiyatlarını öğreneyim. Çevremiz çok geniştir. Hem ben veririm, hem de benden borç para istemeye gelen tüccarlara ilân verdiririm...

Salim Bey'e bu konuda yardım etmekteki amacım, hem yeni bir çevre edinmek, hem de içimdeki gazetecilik tutkusundan ileri geliyor. Omuzumda fotoğraf makinası ve elimde kağıt kalemle röportaj yapıp ilginç olayları aksettirmeyi hep hayal edip duruyordum. Belki Sancak Gazetesi'nde bu hayalimi gerçekleştirmem mümkün olur... Ne kadar zengin olursam olayım, içimde yanan bu gazetecilik ateşinin sönmesi mümkün değil. İsterlerse "Ayıp" desinler, isterlerse "Sen koskoca

bankersin, böyle sağda solda röportaj yapmak sana yakışır mı?" desinler... Hiç umurumda değil. Benim mutlaka bu gazetecilik zevkimi tatmin etmem lâzım. Belki bir gün ben de bir gazete çıkarırım veya bir büyük gazeteyi satın alıp başına geçerim. O zaman önüme bütün kapılar açılır... Ama daha önce biraz gazetecilik yapıp bu mesleği öğrenmeliyim. Bu konuda ilk adımı belki de Sancak Gazetesi'nde atabilirim...

Salim Bey'le gazete hakkında uzun uzun konuştuk. O gidince oturup Ankara'daki bankerler konusunda bir haber yazdım. Bu haberimde çoğu bankerlerin üçkağıtçı ve dolandırıcı olduklarını, önüne gelen herkesin banker olduğunu belirttim. Ancak haberimi yazıp bitirdikten sonra düşündüm ki, ben de bankerim. Eğer o haber Sancak Gazetesi'nde yayınlansaydı, bu iş Ankara bankerlerinin sonu olurdu. Tabii benim de sonum olurdu. Onun için haberimi yırtıp attım... Çünkü benim işlerim fena değildi. Gerçi bazı borç verdiğim paralar geri gelmiyordu ama gelen paralarla vatandaşın faizini aksatmadan ödüyordum. Ayrıca yatırımlarım vardı ve yeni yatırımlar yapacaktım... İşte süpermarket iyi kötü çalışıyordu... Depom vardı... Sabun imalathanesi kuruyordum...

Sayın okuyucularım, bu arada size bir şeyi anlatmayı unuttum. Bizim Piç Yaşar'la Adana'ya gidip gelmelerimiz sırasında tanımış olduğum müteahhit Osman Bey'in tatlı bir sekreteri vardı. Bana Mersin'de yazlık ev satan bu müteahhidin sekreteri çok hoşuma gitmiş ve Piç Yaşar'dan bu kızı eğer istersem bana verip vermeyeceklerini öğrenmesini istemiştim... Ailesinden cevap olumlu gelmişti ve ben de durumu anneme babama anlatıp Adana'nın eniştesi olmaya karar verdiğimi söylemiştim. Onlar bu işten hiç hoşlanmamışlardı ama olsun... Ben Güler'e kafayı takmıştım. Nişanı Ekim ayında, bizim Mersin'deki yazlık evde yapabilirdik.

EKİM 1980

Nişan hazırlıkları için Ben, Prof ve dayımın oğlu Süleyman uçağa atlayıp Adana'ya gittik. Bizim dayıoğlu Süleyman çok tatlı, fakat saf bir köylüydü. İlk defa uçağa bindiği için kendisini işletmeye karar verdim. Uçak kalktıktan sonra içecek servisi başlamıştı. Korkudan zaten eli ayağı titremekte olan Süleyman'ın kulağına eğildim:

— Lan Süleyman benim meyve suyunu sen ısmarla... Hostese 500 lira ver, üstünü de bahşiş olarak bırak tamam mı?

— Hostes kim abi?

— Şu kadın lan...

Süleyman birazdan boşları toplamaya gelen hostese 500 lirayı uzattı ve "Üstü sende kalsın" dedi... Hostes de Süleyman'a tuhaf tuhaf baktı. Ben Süleyman'ın kerizliğine gülmekten ölüyordum. Süleyman da utancından kıpkırmızı olmuştu.

Adana'ya geldiğimizde sözlümün evine gittik. Ben orada hava basmak için Prof'u doktor olarak tanıttım. Tesadüfen orada bulunan sözlümün yaşlı teyzesi de Prof'a "Oğlum aha şuramda bir ağrı var, hiç geçmiyor. Beni bir muayene et bakalım" demez mi... Prof önce şaşırdı ama baktı ki kurtuluş yok, kadını bir güzel muayene etti... Kulağını sırtına koyup kadıncağıza nefes falan aldırdı... "Teyze derin nefes al... Öksür... Ağzını aç... Aaaaa de" dedikçe ben girecek delik arıyordum. Muayene sonrasında Prof teşhisini de koydu ve "Basit bir üşütme, günde iki aspirin al" dedi... Ertesi gün bizim hasta "Oğlum Allah senden razı olsun. Vallahi ağrım geçti" dedi.

Adana'da sözlüm ve ailesiyle nişan gününü kararlaştırdık ve geri döndük. Ancak bu kızla nişanlanmak bana ters gelmeye başlamıştı bile...

Ekim ayı başlarında Özkaya Akçağlar genel koordinatörüm olarak göreve başladı. Bu durum Cemal albayımı çok kaygılandırmıştı. Özkaya Bey'in gelir gelmez hesap kitap işlerine başlaması çok hoşuma gitti. Bu arada kendisinden telefonunu aldığım zaman tanıştığımız emekli albay Enver Bey de sık sık gelip ailesi ve çocukları adına bende hesap açtırıyordu. Çok kibar ve asil bir bey olması nedeniyle kendisine iş teklif ettim.

— Albayım ister part-taym, ister ful-taym... Nasıl isterseniz. Size şimdilik ayda 30 bin lira veririm. Ayrıca sizin vasıtanızla gelen her para için de yüzde üç komisyon vermeye devam ederim.

— Yalçın Bey önce komisyonla çalışayım, sonra ful-tayma geçerim. Şimdilik maaş almayayım.

Ben artık yavaş yavaş "Part-taym, ful-taym" gibi kelimeleri öğreniyordum. Hamdolsun işler fena sayılmazdı. Bu arada, Kastamonu'dan akrabamız olan Halil Gezer de askerliğini Ankara'da asteğmen olarak yapıyordu. Kendisini rahat ettirebilmek için Maltepe'deki garsoniyerimi tahsis ettim. O da oraya yerleşti.

Biz nişan hazırlıklarını yapmak için Prof'la birlikte Adana'ya hareket ettik. Ailem de bir gün sonra gelecekti. Ben bu kızcağızla ilişkimin başladığı andan itibaren anneme, babama ve bütün çevreme çok zengin bir yağ fabrikatörünün kızıyla nişanlanacağımı yaymıştım... Herkes böyle biliyordu.

Ertesi gün aile de gelince hep birlikte kızın evine gittik. Ev resmen bir gecekonduydu... Annem bu gecekondu mahallesine girerken zaten tedirgin olmuştu. Biz eve girip de kızı görünce, yengemle birlikte fenalık geçirmeye başladılar... Tam bir yerli film sahnesiydi. Zengin fabrikatör kızı gitmiş, onun yerine bir anda gecekonduda oturan gariban bir kızcağız gelmişti. Benim hava basmak için attığım yalanlar da tabii ki sona ermişti.

Neyse, orada annemle yengemi ayılttık ama olan olmuştu. Tabii bizim aile de, koskoca bir banker olan oğullarının öyle her kızla evlenmesine

izin veremezdi. Banker dediğin zengin kızla evlenir.

Nişan ertesi gün benim Mersin'deki yazlık evimde yapılacaktı. Biz Prof'la önceden yola çıktık ve yolda bira içmeye başladık:

— Prof ne dersin lan, nişanı iptal edelim mi?

— Valla dayı bu işe beni hiç karıştırma, istersen şu şişeyi kafamda kır, ben karışmam.

— O zaman ben nişana gelmeyeyim. Beklerler beklerler ve nişan iptal edilir.

— Bak dayı, bir genç kızın gururuyla oynamak delikanlılığa yakışmaz. Nişanı yapın, sonra ayrılırsın. Ama gitmemek çok çirkin olur...

Prof haklıydı. Yazlık evdeki nişana epeyce geç gittim. Beni merak etmişler. Nişanıma annem, babam, Ahmet abim, Halil abi, sekreter Mine Hanım ve babası Bekir amca geldiler. Ayrıca çevre komşularımız ve kız tarafından da 10-15 kişi vardı. Ben yandaki inşaatın işçilerini de çağırdım, hepsi birlikte geldiler. Yüzüklerimizi Mine Hanım'ın babası Bekir amca taktı ve bize mutluluklar diledi.

Nişan saat 10'da bitti. Ahmet abim ve ben misafirleri Adana'ya bırakıp yeniden eve döndük Ben dönüşte nişan yüzüğünü çıkarıp cebime koydum. Anneme ve babama bu işin bittiğini söyledim... Yüzlerine tatlı bir gülümseme yayıldı.

Yazlık evin yanındaki inşaatın işçileri eğlencelerine devam ediyorlardı. Onların yanına gidip sorunlarını dinledim. Amacım bu işçilerin durumunu biraz anlamak ve Sancak Gazetesi'ne işçi sorunlarıyla ilgili bir röportaj yapmaktı. İşçi sorunları denilen şeyi hep duyardım ama ne olduğunu bilmezdim.

Ankara'ya dönerken babam:

— Oğlum, senin başını kısa süre sonra bağlayacağız. Sana Cemile'yi isteyeceğiz.

— Baba olmaz... Daha önce istedik, çaycı diye vermediler. Şimdi istersek banker olduğum için mutlaka verirler... Ama sen bilirsin...

Tabii durumlar çok değişti. Ankara'nın sayılı bankerlerindenim. Birkaç ay önce vermedikleri kızı nasıl olsa verirler... Bırakmak nasıl olurmuş bir de biz görelim bakalım Cemile Hanım... Adana'dakini bıraktığım için üzgünüm ama başka çarem yoktu. Bunu ise isteyerek bırakacağım. Tam aradığım insanı bulana kadar kesinlikle evlenmeyeceğim. Eğer Cemile'yi bu sefer verirlerse sadece söz keseriz, belki de bir nişan yaparız... Hepsi o kadar. Bu vesileyle ben de tam aradığımı bulana kadar biraz oyalanmış olurum... Ayrıca müşteri çevrem de benim evlenmek üzere olduğumu düşünerek benim için iyi şeyler düşünür...

Ancak bir süreden beri kafamı çok meşgul eden bir konu vardı. Ahmet abimle, bizim büroda sekreter olan Mine Hanım arasında bir yakınlık olduğunu sezmeye başlamıştım. Patronun abisinin aynı işyerinde çalışan bir hanımla yakınlığı olmasını affedemezdim. Ankara'ya döndüğümüz gün Ahmet abimi depodan çağırttım:

— Ahmet abi, Mine Hanım'la çok yakın olduğunu görüyorum. Adana'ya nişana da babasıyla birlikte getirdin. Bu yakınlığı bana açıklar mısın?

— Yalçın'cığım biz Mine'yle evlenmeye karar verdik...

— Neee?... Nasıl olur lan?.. Benim yanımdaki bir personelle evlenmeyi nasıl düşünürsün? Benim iş yerimde zamparalık mı yapıyordun bana çaktırmadan?

— Yalçın'cığım, sakin sakin konuşalım.

— Sakini makini yok lan... Defol git. Kovuldun!

Evet, öz abimi işinden ve yanımdan kovmuş oldum. Halbuki daha önce güzel bir işi vardı. Oradan ayrılıp benimle çalışması için ikna etmiş ve yanıma almıştım. Hayatta en güvendiğim, bana kazık atmayacağını bildiğim temiz ve dürüst bir insandı. Şimdi ise ona düşman olmuştum... Ahmet abim hiçbir şey söylemeden gitti. Arkasından Mine Hanım da işi bıraktı. Babam hadiseyi duyunca çok üzüldü ve ne yapacağını şaşırdı. Ben de çok pişman olmuştum ama gururum yüzünden gidip kendisinden özür dileyemezdim...

Olayların akışıyla bir süre sonra barıştık ve ailece Mine Hanım'ı istemeye gittik. Mütevazı bir ailesi, güngörmüş bir babası vardı. Babam Mine Hanım'ı, Allah'ın emriyle istedi. Bizden ne altın istediler ne de başka bir şey. Olgun bir ailenin yapacağı her şeyi yaptılar. Mine de işi bırakmaktan vazgeçti. Artık iş bana düşmüştü ve Ahmet abime her konuda yardımcı olmam gerekiyordu...

Ekim ayında Enver albayımı bankerlik şirketinin başına getirdim. Bayan personel ihtiyacı nedeniyle, yeni tanıdığım bir müşterinin tavassut ettiği Hayat Saruhan adında bir hanımı işe aldım.

Esmer, zarif, güzel biriydi. Daha ilk bakışta Hayat Hanım'a ilgi duydum ama patron olmam nedeniyle böyle bir ilginin sözkonusu olamayacağını da beynime yerleştirdim. Hayat Hanım'a diğer personelimden daha iyi davranmak hep içimden geçtiyse de bu isteğimden zorlayarak vazgeçtim. Şimdi büroda üç bayan olmuştu Mine Hanım, Hayat Hanım ve babamın bulduğu Sema Hanım.

Kasım Bey sabun imalathanesi için çalışmalarını sürdürüyor ve her gün gelip benden 50-100 bin lira arasında para alıyordu. Enver albayım da çalışmalarını çok ciddi bir biçimde sürdürüyor ve bize yeni müşteriler buluyordu. Bu müşteriler ya diğer bankerlerdeki paralarını bize getiriyorlar ya da para yatırmaya sıfırdan başlıyorlardı. Enver Bey de bize bulduğu her paradan yüzde üç komisyon aldığı için telefonun başına oturuyor ve önüne geleni Yalçın Ticaret'e para yatırması için ikna etmeye çalışıyordu.

Bu arada makam şoförüm olan Fuat'tan şüphelenmeye başlamıştım... Çünkü Fuat'ı bana Banker Uğur işe aldırtmıştı. Kolonya işinde imzaladığım sözleşme beni çok fena tongaya bastırmış ve Uğur'a birkaç kere rica etmeme rağmen bu sözleşmeyi bozmaya yanaşmamıştı. Bu kolonya işi benim başıma büyük belâ açacaktı. Durum onu gösteriyordu. O kadar miktarda kolonyayı Banker Uğur'dan her ay almaya mecburdum ama bunu satmak çok güçtü...

Fuat'ı pazarlama arabasında görevlendirdim ve makam şoförü olarak da yengemin yeğeni olan Kemal'i aldım... Bu günlerde gazetelerde "Yalçın Evinizde, Yalçın Banyonuzda, Yalçın Mutfağınızda" diye büyük ilânlarım çıkıyordu... Bu ilânlar pek çok müşterim arasında merak konusu olmuş. Büyük bir ilgiyle bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Ben de kendilerine "Bu bir sürprizdir, biraz bekleyin lütfen" diyor ve yerini bile bilmeden habire para verdiğim sabun imalathanesinin bir an önce bitmesini diliyordum.

Bir iki gün kafamı hep aynı konuya çalıştırdım ve kolonya sözleşmesinin feshi için bir çözüm buldum. Doğruca Kınalı Pavyon'un işletmecisi Atalay'a gittim:

— Bak Atalay, ben sana elimden gelen yardımı yapıyorum. Aslında yüzde 100 faiz verse bile ben pavyoncuya para vermem ama seni sevdiğim için veriyorum. Şimdi yanlış anlama da, bana yarın akşam için iyi bir karı gerekiyor. Ben önce buraya bir banker arkadaşımla birlikte geleceğim ve o karıyla çıkacağız. Ben zaten buraya Canan Can için geliyorum. Onunla arkadaşlığımız iyi kötü devam ediyor. Sen şimdi bana bir karı ayarla öbür arkadaş için.

— Abim sen emret... Pavyonum emrindedir...

Gece aleminin yakından tanıdığı şantöz Canan Can ile arkadaşlığımız bir süre önce başlamıştı. Canan Can tabii ki bana değil, bankerliğime saygı gösterdiği için benimle oluyordu. Bunu anlamamak aptallıktır. Canan'a pek fazla para harcamıyordum... 15 günde 200 bin lirayı geçmemiştir.

Ertesi gün öğle üzeri Canan birdenbire büroma gelmiş. Hayat Hanım

içeriye girerek "Canan diye bir hanım sizinle görüşmek istiyor" dedi. Ben de hiç bozuntuya vermeden, vaziyet çakılmasın diye "Kimmiş bu Canan Hanım?" diye sordum. Hayat Hanım'a karşı böyle söylemek zorundaydım... Neyse Canan içeriye geldi. Personel durumu çakmasın diye Canan Can adına 100 bin liralık senet tanzim etmelerini söyledim. Senetler hazırlanıp getirildikten sonra da odamın kapısını yavaşça kilitledim ve senetleri yırttım... Koltukların üzerinde ikimiz istirahate çekildik.

Bir süre sonra da şoförümü çağırıp "Bayanı eve bırak" dedim... Kulağına da "Beni köşede bekleyin" diye fısıldadım. Canan da sanki bir müşteriymiş gibi personele teşekkür edip çıktı. Ben odayı toparlayıp saçlarımı taradıktan sonra öbür büroya gideceğimi söyleyip ayrıldım. O günlerde Mithatpaşa Caddesi'nde yeni bir büro tutmuştum... Kemal beni, Canan'la birlikte köşede bekliyordu, öbür büroya gidince personelime gerekli direktifleri Canan'a biraz da hava basarak verdim ve sonra malî müşavirim Şevki Gürsoy'a telefon ettim:

— Şevki bey holdingleşme çalışmaları ne safhada?

— Yalçın bey dörtte bir sermayeyi bankaya yatırıp alacağımız banka mektubuyla birlikte bakanlığa vereceğiz. Zannediyorum iki haftaya kadar tescil işlemleri biter.

— Şevki Bey gerekli parayı yolluyorum. Holding en kısa zamanda resmiyet kazansın.

Telefondaki konuşmalarım Canan'ın ağzını bir karış açtırmıştı. Bana edebiyat parçalamaya başladı. Bu arada, bizim odacı Mehmet'in hareketleri biraz kadın gibiydi. Bana sordu:

— Bu çocuk, biraz Bülent mi?

— Yok canım, hareketleri öyle...

Tatlı bir kahkaha atıp inanmadığını belirtti... Akşam Banker Uğur'u

aldım ve bir gün önce Atalay'la anlaştığımız gibi çok güzel bir kadını Uğur'un dizinin dibine yerleştirdim. Saatler ilerledikçe Uğur iyice kafayı buldu ve zevkten dört köşe durumuna geldi. Saldırıya geçmenin tam sırasıydı:

— Uğur be... Şu bizim kolonya sözleşmesini tekrar bir konuşalım. Ben de sana her türlü maddi destekte bulunurum. Bunun altında kalmam...

— Emret baba... Emrin olur.

— Hadi öyleyse şu makbuzu bir imzala...

— Sana bir değil on makbuz imzalarım...

Daha önceden hazırladığım makbuzu hemen cebimden çıkardım. Makbuza Uğur'un benden yeni kolonya siparişleri karşılığında iki milyon lira para aldığını yazmıştım. Kafasının iyi olması ve kendisine gösterdiğim ilgi nedeniyle makbuzu hiç bakmadan imzaladı. Ben de "Lan keşke on milyon yazsaydım" diye hayıflandım. Pavyondan çıkıp bayanlarla birlikte Uğur'un bürosuna gittik ve istirahate çekildik

Ertesi sabah Uğur kendine gelince yine sözleşmeden söz etti ve "Benden kolonya almaya mecbursun" dedi...

— Vay beee... Uğur Bey akşamki sözünüzü nasıl unuttunuz?

— Benim sana verilmiş ne sözüm var?

— Ne sözün olacak? Eğer sözün yoksa, iki milyon liralık kolonya vermek zorundasın. İşte parasını aldığını gösteren makbuz... Bu imza senin değil mi? Bak Uğur bu işi tatlılıkla halledelim. Senin de çoluk çocuğun var. Belalı adamlarımı üzerine sevk edersem seni beş dakikada bu dünyadan yok ettiririm lan... Bir daha onların yüzünü göremezsin. Ona göre...

Uğur korkmuştu ama yine de dün gece imzaladığı makbuzu kabul etmek istemiyordu. Ben tehditlerimi sürdürdüm:

—Bak arkadaş, dün gece burada bilmemne yaptığın karıyı Allah belamı versin bu gece evine yollarım ve karınla senin kocan, benim kocam diye kapıştırıp rezalet çıkarttırırım. Hem bütün elaleme seni rezil ederim, hem de rezalet yaratan banker diye gazetelere veririm, işte o zaman babayı resmen yersin...

Uğur bu işi sonradan avukatına havale etti ama ne yapsa ben kazandım... Çünkü elimde imzalı makbuzu vardı. Kolonya işinden böylece ayrılmış oldum.

Ertesi akşam babam mutlaka eve gelmemi istemişti. Bir de gittim ki bizim bütün aile toplanmış... Masanın üzerinde bir kutu çikolata ve bir buket çiçek var...

— Hayrola yahu, bu ne böyle... Bayram mı var?

— Sana Cemile'yi istemeye gidiyoruz bu gece...

Ben bıyık altından gülümsedim ve yengeme dedim ki "Verirlerse kendileri kârlı çıkarlar, vermezlerse ben kârlı çıkarım. Vermezlerse, sakın ısrar etmeyin. Bir sürü müşterim evlendirmek için bana kendi kızlarını gösteriyor".

Ama benim için eskiden sevdiğim ve evlenmeyi çok istediğim Cemile artık yoktu. Köprülerin altından çok sular geçmişti kızı bana vermediklerinden beri... Hep birlikte kızın evine gittik. Cemile giyinmiş kuşanmış, "Sanki sizden daha iyisini mi bulacağım?" der gibi bir hali vardı. Biz ister istemez "Allah'ın dediği olur" dediler.

Vay canına be... Şu dünyanın işine bak. Dün "Kızımız okuyor" diye geri çevrildik, bugün "Allah'ın dediği olur" diyorlar. Bu sürede kızınız üniversiteyi mi bitirdi yoksa? Neden vermediniz kızınızı ben

kooperatifte çalışırken? Neden o zaman benim arkamdan "Çaycı" demiştiniz?.. Görüşürüz bakalım sizinle de...

O gece nişan gününü konuşurken hemen istedikleri takıların ve diğer şeylerin listesini verdiler. Ben o kadar keriz miyim ki hem bankerlik yapayım, hem de o kadar faizi bir milyon liralık altına bağlayayım? Nerede kaldı o zaman bizim bankerliğimiz? Ben bir milyon liralık altın alacağıma, o parayı birine satarım ve ayda 200 bin lira faiz elde ederim.

Onlara altın almayacağımı söylemedim de, yapamayacaklarını bildiğim ağır bir şart koştum:

— O halde ben de nişanı Büyük Ankara Oteli'nde isterim.

Sustular... Ben de "O zaman altından vazgeçin" dedim. Ahmet abimin nişanlısı Mine bana başıyla habire "Yapma Yalçın" anlamına işaret ediyordu. Vay bee, dünyaya bak... Yanımda çalışan personelim Mine de abimle nişanlanmıştı ve şimdi ailemle birlikte o da bana kız istemeye gelmişti.

Eve döndüğümüz zaman büyük abimin karısı Kâmuran yengem "Yalçın gördün mü paranın hünerini" dedi. Gerçekten de, daha önce bana vermeyi reddettikleri Cemile benimle değil, benim paracıklarımla nişanlanacaktı. Bunu çok iyi biliyordum ama benim adım da Yalçın Doğan'dı... Alnımda "Keriz" yazmıyordu. Ben de tedbirlerimi elbette ki alacaktım.

İşlerim yine fena gitmiyordu. Holdingleşme çalışmaları bir yanda sürerken, öte yanda da ben yeni kartvizitlerimi bastırmıştım:

Yalçın Holding A.Ş.

Yalçın Doğan

Yönetim Kurulu Başkanı-Murahhas Aza

Mithatpaşa Cad. 50/8 Kızılay-Ankara

Tel: 17 97 37

Eski kartlarımın hepsini yırtıp attım. Her ne kadar ortada henüz holding yoksa da, ben yeni kartlarımı kullanmaya başlamıştım bile...

Ancak bu günlerde Cemal albayımda bir durgunluk seziyordum. Meğer Enver albayımın da bizimle çalışmaya başlamasına içerlemiş. Bana dedi ki "Yalçın bey bir çöplükte iki horoz ötmez".. Kendisini güç belâ "Albayım siz benim sağ kolumsunuz" diyerek ikna ettim.

Kısa bir süre içerisinde halktan topladığım paralar, küçük bir belediyenin bütçesi kadar olmuştu. Sekiz ay içerisinde yaklaşık 250 milyon lira gelmişti. Bundan sonra artık büyük yatırımlar yapacak, bütün rakiplerimi ezmek ve yok etmek için çaba harcayacaktım. Bulunduğum duruma çoğu zaman ben de inanamıyordum. Yaşım 18'i birkaç ay geçmişti ve birdenbire, inanılmaz bir şekilde, Türkiye'nin en büyük bankerlerinden biri olmuştum. Pek çok müşterim de bu durumun bilincinde olduğu için bana "Yalçın Bey, büyük Atatürk bu vatanı gençlere emanet etti. Siz Ata'mızın bu sözünün ne kadar yerinde ve gerçekçi olduğunu herkese ispat ediyorsunuz" diyorlardı. Bu durum karşısında şımarmamak mümkün değildi.

Birçok Anadolu tüccarı benden günlerce önce randevu alıp ya para istemeye ya da tüketim maddeleri satışında ortak işbirliği yapmak için teklifte bulunmaya geliyorlardı... Van'da tanıdığım çok büyük bir ağanın tavsiyesiyle gelen Murat T. de bunlardan biriydi. Bu adamda tonla, kamyonla, çuvallar dolusu para vardı. Kendisi de benim hakkımda çok olumlu şeyler duyduğunu ve benim bir cevher olduğumu söylüyordu. Bir doğu ilimizde dönümlerce arazisi ve köyleri olan Murat Bey de uyanık bir iş adamıydı:

— Yalçın Bey kardeşim bende para çuvalla, sende akıl çuvalla... Bunun ikisini birleştirirsek çok büyük işler yapar ve büyük paralar kazanırız... Şimdi Turgut Özal ihracata büyük önem veriyor. Gel seninle birlikte bir ihracat şirketi kuralım. Sen yönetici ol, parasını ben bulayım. Vergi iadesi falan derken köşeyi bin defa döneriz.

— Murat abi piyasada benden çok daha tecrübeli tüccarlar var. Neden onlarla çalışmıyorsunuz?

— Eğer senin gibi bir genç olsa, sana yanaşmam bile... Sen bu işleri hep tek başına yürütüyorsun. Eğer bu işi gerçekten sen yürütüyorsan, bizim yaşımıza gelince, Allah belamı versin, sen Vehbi Koç olursun. Aha şuraya yaz bu dediklerimi. Eğer perdenin arkasında başkaları olsa bile, sen bu kadar zeki olmasan seni sahneye çıkarmazlar.

— Murat abi şu anda emekli bir komiserle sabun imalathanesi kurmak üzereyim. Daha yerini bile görmedim. Başka işlere girmeyi ben de istiyorum ama hepsini idare etmek çok zor... Ama seninle bir şeyler yaparız... Abi sen burada nerede kalıyorsun?

— Ankara Oteli'nde...

— Vay bee... Ağa da bu gece burada olacaktı ki, sen aleme bak o zaman... Gece 8'de otelin lokantasında buluşalım.

Bu adamla aramızda büyük bir samimiyet doğmuştu. Murat abi hiç okula gitmemiş olmasına rağmen sanki bir üniversite bitirmiş gibi kültürlü bir insandı. Akşam otele gitmeden önce, randevuevi işleten Leman Hanım'ı 27 .. .. no'lu telefonundan aradım:

— Leman Hanım'cığım ben Yalçın, nasılsınız?

— Merhaba Yalçın Bey'ciğim, siz nasılsınız? Emriniz nedir?

— Estağfurullah, ricamız olur... Doğulu bir abimiz var, Ankara Oteli'ne bu gece yemeğe gideceğiz. İki bayan arkadaş rica ediyorum. Yalnız kaliteli olsunlar lütfen!

— Yalçın Beyciğim, size kalitesiz mal hiç gönderdik mi? Eğer isterseniz sizin için İstanbul'dan Nazan Ş.....'ı bile getiririm. Yeter ki,

emredin..

— Onu demek istemedim. Misafirimle ilk defe yemek yiyeceğiz de, mahçup olmayayım kendisine karşı.

— Şu şantöz İpek var... Bir de Dışişleri Bakanlığındaki sekreter F.....var. Onların ikisini göndereyim. Vallahi ikisi de yarım saat evvel kuaförden geldiler. Şansınız varmış Yalçın Bey. İsteseniz böylesi denk düşmez yani...

Şoförüm Kemal'le birlikte bürodan çıktık. Bayanları almaya şoförüm gitti. Murat Bey otelin lobisinde beni karşıladı. Daha önceden ayırtılan iki kişilik masaya geldiğimizde Murat abiye "İki kişi daha gelecek" dedim. Önce şaşırdı. Tabii ben de hemen bir şey söyleyemediğim için "Yok canım, iş görüşmesi yapacağız" dedim. Hemen dört kişilik bir masaya geçtik ve aperatif olarak bir şişe viski söyledim.

Birazdan şoförüm önde, bayanlar arkada, kapıdan girdiler. Murat Bey'e önce F. Hanım ı tanıştırdım. Dışişleri Bakanlığı'nda sekreter olarak çalışan F. Hanım geceleri cimnastik yaparak aile bütçesine ek gelir sağlıyordu. Ne de olsa o günlerde devlet memurları Turgut Özal'ın sayesinde kemerleri iyice sıkmaya başladıkları için, bu hanım da kendisine böyle bir yol seçmişti. Kimisi bizim gibi bankerlere para yatırıyor, kimisi de gece cimnastiği yapmak suretiyle ek gelir elde ediyordu.

Murat Bey'in gözleri bu iki bayanı görünce faltaşı gibi açıldı. Hele İpek'ten çok hoşlanmıştı. İpek Ankara'nın aile gazinoları çevresinde kısa zamanda ün sahibi olmuştu. Bu alemin adamları ve kadınları kendisini mutlaka tanırlardı... Murat Bey habire "Kardeşim Yalçın, beni mahçup ettin vallahi" deyip zevkten dörtköşe vaziyette duygularını dile getiriyordu.

Şoförüm bayanları bırakıp ayrılırken kulağına eğilip "Büroya git ve 10-15 dakikada bir beni buradan telefonla anons ettir" demeyi de ihmal etmedim. Böylece hem Murat Bey'e hem de yanımızdaki bayanlara çok aranan bir iş adamı havası basacaktım. Nitekim bu taktiğim çok başarılı oldu.

Tabii ben Murat Bey'e bütün bunları babamın hayrına yapmıyordum. Yarın öbür gün benim yolum da onun şehrine düşerse, herhalde o da bana muhteşem bir oturak alemi gecesi yaşatırdı... Ayrıca böyle büyük para sahibi bir adama ileride ihtiyaç duyabilirdim.

Bu adamla dostluğumuz o gece perçinleşti. Benim tanıdığım birçok iş adamı malını satabilmek ve yeni ticarî ilişkiler kurabilmek için böyle kadın işlerini devreye sokuyorlardı... Gerçi ben şu anda Murat Bey'e sadece bir yatırım yaptım, o kadar... Bu bahsettiğim büyük iş adamları, daha sonra işleri büyüyünce "kadın ayarlama işlerini" koskoca genel müdürlerine yaptırmaya başladılar.

Birtakım holdinglerin ve büyük şirketlerin bazı üst düzeyde yetkililerinde randevucu patronların, muhabbet tellallarının, seksüel prodüktörlerin, hayat kadınlarının ve bilumum pezevenklerin telefonları vardır. Bunlar seçkin iş adamlarına ve müşterilerine sırf firmalarının ve patronlarının işi olsun diye karı bulurlar. Ancak bunlar çok üst düzeyde ve seçkin insanlar oldukları için kendilerini bizzat "Pezevenk" olarak görmek caiz değildir. Gerçekte her ne kadar pezevenk olsalar bile bu işi patronlarının ve firmalarının gül hatırı için yapanlar piyasada "Muteber iş adamı" olarak bilinirler.

Murat Bey ve bayanlarla geçirdiğimiz güzel gecenin ertesi günü büroma bir bey geldi:

— Efendim merhaba, ben Yalçın Beyle görüşmek istemiştim... Siz herhalde oğlusunuz.

— Değilim efendim... Ben Yalçın Doğan'ım...

— Aman efendim maşallah, maşallah... Pek de gençsiniz... Murat Bey'in size çok selamları var. Kendisi bu sabah Ankara'dan ayrıldı. Size de bir milyon lira gönderdi. Normal faizinizle kendi adına bir milyon liralık hesap açmanızı rica etti...

Çok şaşırmıştım. Memnuniyetle kabul edip senetlerin düzenlenmesi için emir verdim. Murat Bey'in bu jesti çok hoşuma gitmişti.

Müşterilerimle olan ilişkilerim çok düzgün gidiyordu. Maliye Bakanlığı, Devlet Planlama Teşkilatı, Ticaret Bakanlığı, Başbakanlık, Milli Savunma Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı gibi seçkin kuruluşlardan çok sayıda iyi müşterim olmuştu. Ben artık genellikle Mithatpaşa Caddesi'nde satın aldığım büroda oturuyor ve canım sıkılınca esas büroma gidip müşterilerle muhabbet ediyordum. Bu hareketlerim müşterilerim tarafından takdirle karşılanıyor, ancak sinirli olduğum zamanlarda en iyi müşterilerimi bile azarlamaktan çekinmiyordum. Herkesten farklı muamele görmek isteyen müşteri çoktu. Bunlardan birine farklı bir işlem yapsam, arkadan hepsi aynı şeyi isteyecekti. Onun için yeni gelen müşterilerime kesinlikle taviz vermiyor, buna karşılık bazı durumlarda eski müşterilerden bazılarını neredeyse sırtımda taşıyacak duruma geliyordum. Her gün yeni bir insan tanımak benim en büyük avantajlarımdan biriydi.

Her kurumda mutlaka birkaç müşterim vardı. Bu nedenle, bana işi düşen müşterilerimin sorunlarına çözüm bulmam mümkün oluyordu. Böylece de herkes beni çok büyük bir insan olarak görüyordu... Bu arada yerini bile henüz görmediğim sabun imalathanesi için Kasım Bey'e para vermeye devam ediyordum.

— Bankerlik işim geliştikçe, müşterilere senetle birlikte çek vermekten de yavaş yavaş vazgeçtim... Bunun nedeni de, vadeli çek diye bir uygulamanın olmadığını öğrenmiş olmamdı. Eğer ben bir müşteriye altı ay sonrası için vadeli çek versem ve o müşteri o çeki ertesi gün bankaya götürse, benim hesabımdan parayı alabilirdi... Ya da hesapta param yoksa dolandırıcılık suçundan beni şikayet edip başıma iş açabilirdi. Bir gün Enver albayım yanıma geldi:

— Yalçın Bey, yüz bin liranın üzerinde para yatıran herkese çek verseniz size çok müşteri getiririm. Diğer bankerler mutlaka çek veriyorlar. Benim size getirdiğim müşteriler de bu yüzden çek istiyorlar. Kontrgaranti olarak senet yanında bir de çek verseniz çok iyi olmaz mı?

— Albayım vermesine veririm de bu iş tehlikeli olmaya başladı.

Herkes vadeli çek diye bir şey olmadığını öğrendi. Adam ertesi günü gidip çeki bozdurursa boşuna faiz öderiz. Ama ben size çok güvendiğim için 10 milyon liralık bir çek yazayım ve sizde dursun. Gerektiği zaman müşterilere de gösterirsiniz. Buyurun çekinizi...

Albayım bir sağ, bir sola baktı ve bizim çeki fermuarlı çantasına attı. Tabii bende külliyetli miktarda parası olduğu için bu çeki aldığına ayrıca çok sevinmişti... Bundan sonra komisyoncu emekli albayımın getirdiği müşteriler daha da arttı. Bazen günde aldığı komisyon yüz bin liraya ulaşıyor ve "Yalçın Beyciğim bunları da karıcığımla benim adıma size yatırayım" diyerek yeni bir hesap daha açtırıyordu. Albayım bu şekilde, bende en çok parası olan müşteri durumuna geldi.

Ancak albayımın bir durumu vardı. Daha önceki müşterilerimi bile izler ve "Size bunu da ben getirmiştim Yalçın Beyciğim" diyerek onların da komisyonunu cebe atardı. Milli Savunma Bakanlığı İnşaat Emlâk Dairesi Başkanı sayın generalimin emir subayı olan Muharrem astsubayımın parasını bile kendisinin getirdiğini iddia ediyordu. Ben kendisine Muharrem astsubayımın en eski müşterilerimden biri olduğunu isbat ettiğim zaman da "Neyse Yalçın Beyciğim, 50 bin lira benim için mühim değil. Mühim olan insanlık" demişti. Albayımı bu huyundan vazgeçirmek mümkün olmadı ve benim neredeyse bütün müşterilerimin getirdiği parayı kendi komisyonuna bağladı. Böylece benim sırtımdan korkunç para kazanıyordu. Bu konuda kendisiyle birkaç kere tartıştığım zaman bendeki parasını çekmekle ve kendi getirdiği müşterileri de diğer bankerlere göndermekle tehdit etti. Açıkçası benim paçam da bunu yemediği için Enver albayıma komisyon vermeye devam ettim. Bazen kendisiyle tartıştığım zaman karısına bir tencere mantı yaptırtır ve büroya getirip aklınca benim gönlümü alırdı.

1980 yılı sonlarında ben zirvedeki günlerimi yaşarken durum böyleydi. Bu arada Turizm Bankası'nda görevli olan ve benim yanımda kaçak olarak "Part-taym" çalışan Cemal albayım, durumun Banka tarafından çakılması üzerine istifasını verip ayrıldı... Yanıma Süreyya Timur adında çok çalışkan bir arkadaş aldım. Bu arkadaş kısa sürede büroda kendisini kabul ettirdi ve Enver albayımın süngüsü de giderek düşmeye başladı. Aynı günlerde, daha önce Bimbo Hamburger'in kasiyeri olan ve kooperatifte benimle çalıştıktan sonra başka bir arkadaşıyla iş yapmak için yanımdan ayrılan Hasan da döndü. İşleri iyi gitmemiş ve iflas etmiş. Hasan'ı yanıma aldım ve

veznedarlık görevini verdim.

Birkaç aydan beri yanımda çalışan Hayat Saruhan Hanım da benim en büyük yardımcılarım arasına girmişti. Daha ilk görüşte hoşlandığım Hayat Hanım'a açılamıyor ve kendisini bir yemek yemeğe bile çağıramıyordum. Kendisiyle konuşurken yüzümün kızardığını hissettiğim Hayat Hanım'a karşı içimde derin bir sevgi oluşmuştu. Ama bu tek taraflı bir sevgiydi. Ah, kendisine bir açılabilsem ve duygularımı anlatabilsem... Kimseyle sözlü veya nişanlı değildi. Acaba ben kendisine açılsam bana kızıp işi bırakır mıydı? Allahım, bir türlü cesaret edemiyordum... Tabii diğer personele dedikodu konusu çıkar diye, kendisine en ufak bir yakınlık göstermekten bile çekiniyordum.

Emekli komiser Kasım Akarsu geldi ve sabun imalathanesinin bittiğini, şimdi hammadde alınması gerektiğini söyledi. Bunun üzerine makam arabama Gaziantepli ustabaşı ve Prof'u da alıp süzüle süzüle İzmir'e doğru yola çıktık.

Şoförüm Kemal arabayı iyice gazlıyordu. Birkaç defa "Ulan Kemal, yavaş sür" dediysem de dinletemedim. Ben arkada uyuyordum ki biraz sonra çığlık sesleriyle uyandım. Rüya gördüğümü zannedip ben de çığlık atmaya başladım. Ancak bir süre sonra arabanın uçmakta olduğunu farettim... Salihli'ye 18 kilometre kala Çitaş çivi fabrikasının bahçesine uçmuşuz... Korkudan ve soğuktan tir tir titriyordum. Bu arada şoförüm Kemal de bana çivi fabrikası bekçilerinden bir meşin ceket getirmişti. Hırsımı Kemal'den aldım...

— Ulan Kemal bu kadar gazlama diye sana kaç defa söyledik Allahsız... Oğlum beni öldürmek mi istiyorsun? Allah senin belanı versin. Tövbe tövbe...

Gün ağarıncaya kadar orada bekledik. Sabah orada bir kurban kestirip bekçilere verdim ve fakir fukaraya dağıtmalarını istedim. Daha sonra arabayı bir kamyona yükleyip İzmir'e geldik. İzmir'de bir milyon liralık sabun hammaddesi bağlantısı yaptım ve mal Bursa'dan alınacağı için Gaziantepli Abdürrezzak ustayı Bursa'ya gönderdim. Bu işleri hallettikten sonra da bir otomobil galerisine gidip kendime çok güzel bir Şevrole araba satın aldım. Yeni arabamızla İzmir'de bir tur attıktan sonra şoförüm Kemal ve Prof'a dedim ki:

— Arkadaşlar dün gece ölümden döndüğümüz için bugün üçümüz de yeni doğmuş bir günlük çocuk sayılırız. Bu durumu bu gece kutlamamız lâzım.

Arabayı hemen Ekspres Müzikhol'ün önüne çektik. Prof hemen fedaim gibi arabadan inip kapıyı açtı ve esas duruşta bekleyerek vereceğim talimata intizar etti. Şoförüm Kemal de hemen koşarak yanıma geldi... "Arabayı park et ve buraya gel" emrini alınca arabayı park etti... İçeriye girer girmez bu havalara yine devam ettik. Prof güya bana çaktırmadan oradaki personele benim en büyük banker olduğumu duyurdu. Müzikhol yetkilileri de tabii bize en iyi masayı verdiler. Garsona birkaç bin lira çıkıntı yapıp bize iyi servis yapmasını emrettim. Masada yok yok... Ne istersen mevcut... Elbette böyle olacak. Banker masası bu... Garsonun servisi çok hoşuma gitmişti. Adını sordum, Ali'ymiş...

Masada bizim şoför Kemal'e "Ya ölseydik ne olacaktı lan?" diye bir fırça daha çektikten sonra sahneye Mine Can adında çok güzel bir hanım sanatçı çıktı. Ben kendisine çiçek yolladıkça mikrofondan "Sayın Banker Yalçın Doğan'a çok teşekkür ediyorum efendim... Sayın Banker Yalçın Doğan, size sevgilerimle ve hürmetlerimle efendim" diye benim adımı anons ediyor ve böylece bütün gazinonun bakışları bende toplanıyordu. Ben de dertten mi yoksa neşeden mi bilmiyorum, sürekli olarak fondip içip kıyak duruma geliyorum. Bir ara garson Ali'yi yanıma çağırdım:

— Ali bu gazino kaç para?

— Burayı mı satın alacaksınız efendim?

— Hesabıma gelirse alırım.

— Burası hem çok pahalı olur, hem de sahibi satmaz. Size başka bir yer bulalım. Narlıdere'de çok şahane bir gazino var.

— Peki bu kadın o gazinoda çalışır mı?

— Sayın abimin dediğine bak... Niçin çalışmasın? Parasıyla değil mi?

— Ali bana dediğin yeri göster. Orayı beğenirsem alırım, seni de ortak yaparım. Çok tuttum seni lan... Şu kartımı Mine Can Hanım'a götür, bizim de hesabı getir bakalım, iki saat sonra sokağa çıkma yasağı başlıyor. O sırada gidip bakalım alacağımız gazinoya...

Hesap çok az geldi. Bütün o yiyip içtiklerimiz için 10 bin lira gelmişti. Bütün garsonları ve komileri sıraya dizip hepsine bol bol bahşiş dağıttım. Üzerimde sadece üç bin lira para kalmıştı ama yarın nasıl olsa bankadan alırdım...

Şimdi aklım bir gazino satın almaya kaymıştı ve o anda kararımı vermiştim. İzmir'de mutlaka bir gazinom olmalıydı. Koskoca bir bankerin gazino sahibi olması şarttı.

Biz müzikholden dışarıya garson Ali'yle birlikte çıktık. Kemal ve Prof daha önceden çıkıp arabayı ısıtacaklardı. Ancak biz kapıdan çıktığımızda arabanın şoför tarafı benim önüme gelmişti. Hemen bağırdım:

— Çevirin lan şu arabayı öbür tarafa... Benim her zaman nasıl bindiğimi daha öğrenemediniz geri zekalılar...

Kemal büyük bir hızla arabayı öbür yana çevirdi ve hemen inip bana kapıyı tuttu. Prof da esas duruşta bekliyordu. Ali'yi de alıp hareket ettik. Benim başım o sıralarda iyice döndüğü için nereye doğru gittiğimizin farkında bile değildim. Sonunda ışıklı bir bahçeye girip durduk. Kapılar aynı şekilde açıldı ve loş ışıklardan geçip şef garsonun gösterdiği lüks masaya oturduk. Yine rakılar geldi. Hiç içecek durumum yoktu ama orkestra Ankara Fidayda'sını ve misket oyunlarını çalmaya başlayınca önce içmeye, sonra da oynamaya başladım. Gazinonun işletmecisi de masamıza geldi. Patron kalkınca Ali sordu:

— Beğendin mi abi burasını?

İçkinin, loş ışıkların ve çalan müziğin etkisiyle cevap verdim:

— Beğendim arkadaş. Burasını satın alıyorum.

— Pazarlığı yarın mı yaparsınız?

— Şimdi yapıp bitirelim bu işi Ali...

— Abi mal sahibi Erdal Dalan'la konuşmak gerekir. Onu da ancak yarın görebiliriz.

Ali'yle ertesi sabah Etap Oteli'nde buluşmak üzere sözleştik ve gece sokağa çıkma yasağı başlayacağı için acele olarak bu otele daldık Ancak resepsiyon memuru gecenin o saatinde bizden 10 bin lira depozit istiyordu. Benim yanımda ise, en son paramızı da Ali'yle birlikte gittiğimiz gazinoda verdiğimiz için beş kuruş yoktu...

— Kardeşim size çek vereyim.

— Çek kabul edemiyoruz efendim, özür dilerim.

— Kardeşim ben Ankaralı Banker Yalçın Doğan'ım... Banker çeki karşılıksız çıkmaz ki... Yapma gecenin bu saatinde bize bunu... On dakika sonra sokağa çıkma yasağı başlıyor.

— Özür dilerim efendim.

İyice tepem attı ve bağırmaya başladım:

— Siktir lan puşt... Ne demek özür dilerim? Adamı çileden çıkarma hıyarağası.

Resepsiyoncu da bu sefer kibarlığı bırakıp kapıya koştu ve dışarıya doğru "Poliiisss" diye bağırmaya başladı. Ben de kendisine son olarak "Polis değil, git babanı çağır eşşoğlueşşek" dedikten sonra Kemal ve Prof'un umumi arzusu üzerine oradan çıkmaya razı oldum. Kemal'in "Yalçın Bey nereye gideceğiz?" diye sorması üzerine de "Çek lan otobüs garajlarına, arabada yatarız" dedim. Sokağa çıkma yasağı tam başlıyordu. Yolda arka kapıyı açtım ve nara ata ata, bağıra çağıra garajlara kadar geldik. O rezaletime Allah'tan ne askerler ne de polisler bir şey demediler. Sabaha kadar arabada donduk. Bir çorba içecek paramız bile yoktu. Mesai saati başlayınca ilk iş olarak bankadan yüz bin lira çektim ve doğru Etap Oteli'ne yollandık. Allahtan ki akşam nöbetçisi olan ukala herif yoktu. Bizden depozit falan almadan odalarımızı verdiler. Ben tasarruf olsun diye üç kişiye iki yataklı bir oda tutmuştum. Bir yatağa ben yattım, öbürü için de Profla Kemal'e yazı tura attırdım. Kemal kazanınca Prof odadaki koltuğa tünemek zorunda kaldı.

Banyomu alıp uykuya daldım. Bir saat sonra Prof uyandırdı ve garson Ali'nin geldiğini söyledi. Ben önce hatırlamadım, sonra kim olduğunu anladım. Anlaşılan dün gece çok içmişim.

Tekrar arabama atlayıp gazinoyu gündüz gözüyle görmeye gittik. Kamp İzmir yazılı tabeladan sola dönünce gazinoyu gördüm. Burası sanki benim dün gece gördüğüm muhteşem yer değildi. Çok ufaktı ve dekoru da çok basitti. Bu haliyle hiç de güzel bir yer sayılmazdı. Burayı mutlaka büyütmek ve baştan sona yeniden dekore etmek gerekirdi. Ben o sırada kafamı esas kurcalayan şeyleri Ali'ye sormaya başladım:

— Ali, karı kız ayakları nasıl burada? Çalışan sanatçılarla beraber olmak mümkün mü?

— Ne demek Yalçın abim? Parayı bastıran sensin. Kaymağını da elbette sen yiyeceksin.

— Peki bu işte biz ne kadar kazanırız?

— Abi sana dürüst konuşayım... Bu işten zengin olunmaz. Bedavadan yer içersin, şey yaptığın da yanına kâr kalır. Aslında istersen Nazan Ş.....'ı bile getirtiriz ama dediğin gibi çok güzel bir dekor lâzım.

— Nazan gelir mi buraya lan?

— Parasıyla değil mi abi? Niçin gelmesin? Gecede yüzlük verdin mi hem şarkı-türkü söyler, hem de anlarsın ya...

— Başka kimleri getirebiliriz?

— Hangisini istersen, canın hangisiyle yatmak isterse onu söyle. Mutlaka burada çalışmalarına gerek yok. Sen bana söyle yeter.

Vay beee... Bu Ali acaba pezevenk mi, yoksa bana ayak mı atıyor? Bu durumu mutlaka anlamalıydım:

— Ali bana bu akşama bir şey yapabilir misin?

— Emrin olur abim... Kimi istersin?

— Zerrin E.....olur mu?

— İzmir'deyse kolay.

— Kaç para alır?

— Abi o randımandan epeyce düştü. Kırk elliye bitiririz işi.

— Ali iyi ki seninle tanışmışım lan... Hadi hemen gidelim otele de sen Zerrin'i bir ara... Seni bu gazinoya ortak yapacağım Ali, tamam mı?

Ali galiba pezevenkti. Otele geldiğimizde bir iki yeri aradı ama Zerrin Hanım yoktu. Onun yerine Zerrin'den hiç de geri kalmayan Sevtap K.....'nu ayarladı. Gece buluşacaktık. O arada gazinonun sahibi Erdal Dalan'a gittik. Erdal Bey beni uyarıyordu:

— Bakın Yalçın Bey, siz bankermişsiniz. Bu gazino size para kazandırmaz. Ama iyi bir eğlence hayatınız olur. Masraf etmek de istiyorsunuz ama yaptığınız masrafları çıkaramazsınız.

— Mühim değil Erdal Bey. Ben Ankara'da müşteriler görür diye gece hayatını |istediğim gibi yaşıyamıyorum. Dışarılarda yiyeceğimiz parayı bu gazinoda yeriz. Banker arkadaşlarım var, onları da buraya getirip masrafları çıkarırım... Ayrıca sizin sabunculuk yaptığınızı da öğrendim. Ben de Ankara'da bir imalathane kuruyorum. O konuda da yardımlarınızı beklerim.

— Her yardımı yaparım kardeşim. Yalnız tekrar söylüyorum, iyi düşünün ve bu gazinoyu öyle alın. Son pişmanlık fayda vermez.

Erdal Bey'in uyarıları beni hiç etkilemedi. Gazino sahibi olmaya kesin karar vermiştim. Altı aylık peşin kira bedeli olan 300 bin liralık çeki derhal orada kendisine takdim ettim. .. Bundan sonra bir gazino patronu olarak karı kız ayaklarını daha iyi kullanacak ve istediğim her sanatçıyı emrime sokacaktım. Belki de bir süre sonra Fahrettin Aslan, Osman Kavran gibi bir gazinocular kralı olabilirdim. Benim onlardan neyim eksikti ki?... İşte o zaman seyredin siz Yalçın'ı...

Neyse, o gece Sevtap K..... bana otele gelecekti. O gelmeden önce acele gidip benim odada yatmakta olan Prof'la Kemal'i başka bir otele postaladım. Sevtap birazdan geldi. Çok şahane bir kadındı. Kendisiyle tanıştığım için iyi ettiğimi düşündüm. O da bir bankerle tanıştığına herhalde sevinmiş olacak ki, benimle çok içtenlikle konuşuyordu. Gerçi ağzından argo kelimeler düşmüyordu ama olsun... Çok gösterişli ve muhkem bir kadındı.

— Sevtap Hanım bu gece programınız yok mu?

— Var da önemi yok. Sizinle olmayı tercih ederim.

— Çok mersi... Afişlerdeki resimlerinizden daha güzelsiniz Sevtap Hanım...

— Aaaa... İltifat ediyorsunuz vallahi canım...

Sevtap'la muhabbet iyi gidiyordu. Bir ara söz açacağım gazinoya ve Ali'ye geldi:

— Sizin de gazino işi hayırlı olsun.

— Sağolun Oraya Ali'yi de ortak ettim, çünkü gazinoyla benim doğrudan ilgilenmem şanıma şerefime yakışmaz. Ayrıca orayı bir aile gazinosu yapmayı düşünüyorum. Damsız rezerve olmayacak...

— Çok iyi olur... Yalnız Ali'ye fazla güvenmeyin.

— Ben hayatta hiç kimseye güvenmem. Aksi halde bu yaşımda böyle büyük başarılara nasıl ulaşırdım?

— Ali'nin pezevenk olduğunu biliyor musunuz?

— Biliyorum. Bana sizi o buldu...

— Yaaaa... Öyle mi?...

Sevtap'la içkili muhabbetimiz ve cimnastik seansımız geç vakte kadar devam etti... Ertesi sabah gazinonun tadilatının başlaması için Ali'ye emir verdim ve Erdal Bey'in sabun fabrikasını görmeye gittim. Erdal

Bey benim fabrikayı sorduğunda "İnanın daha yerini bile bilmiyorum, ortağım ilgileniyor" dedim. Erdal Bey çok babacan, şen ve eğlenceyi seven bir insandı. Bundan sonra bazı hareketlerimde kendisi gibi davranmaya başladım. Beni çok etkilemişti. Ankara'ya döndüğüm zaman Enver albayıma gazino işinden bahsettim... Bana takdirle "Yalçın Bey, sizin bu yatırımcılık dehanıza hayranım" dedi. Ankara'ya benden önce Bursa'dan dönen Abdürrezzak usta bizim Salihli'deki kazayı ballandıra ballandıra anlatmış. Bütün personelim de bana numaradan mı, sahiden mi bilmem, geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Ancak ben arada bir "Tüh be... Kız gibi araba kazada gitti" diye üzüldükçe onlar da "Çok güzel arabaydı ama siz sağolun Yalçın Bey" diyorlardı.

İki gün sonra Ali de Ankara'ya geldi. Gazinonun tadilatı için kendisine para verecektim. Seksüel konularda kendisine bundan sonra çok işim düşeceğini tahmin ettiğim için Ali'yi Bulvar Palas Oteli'nde ağırladım. Gece de İntim Pavyon'a götürdüm. Beni uzun süredir göremeyen garsonlar yerlere kadar eğiliyorlar ve kendi masalarına oturtmak için çaba harcıyorlardı. Ben Kolombo lâkaplı garsonu tercih ettim... Ali'yi de garsonlara "İzmir'de açacağım gazinonun ortağı" diye tanıttım. Kolombo masamızı donattıktan sonra yanıma geldi ve Papatya isimli kızın masamıza gelmek istediğini söyledi. Papatya ile daha önce birkaç defa oturmuştum. Fazla masraflı bir kız değildi. Ali için de bir bayan isteyip Papatya'nın masamıza gelmesine razı oldum. Biraz sonra sahneye Eser Güneş isimli Halk Müziği söyleyen bir sanatçı çıktı. Bu genç çok güzel söylüyor ve beni çok etkiliyordu. Kendisine çiçek üstüne çiçek göndermeye başladığımı gören Papatya çok bozuldu:

— Yahu sen ne biçim erkeksin be?.. Sahnede ben olunca bu kadar çiçek yollamazsın. O herife niçin çiçek yolluyorsun? Kadın değil kız değil... O da senin gibi bir erkek... Yoksa sende biraz tuhaflık mı var?

Halbuki ben Eser'in hamiliğini yapmak istiyordum. Bazı iş adamlarının bazı sanatçıların hamiliğini yaptıklarını gazetelerde okumuştum. Eser Güneş yetenekli bir sanatçıydı. İleride meşhur olabilmesi kuvvetle muhtemeldi. Ayrıca kendisini İzmir'deki gazinomda da çalıştırabilirdim.

— Ali bu çocuk bizim gazinoda çalışsa nasıl olur?

— Abi iyi olur da, bize bayan sanatçı lâzım. Müşteri bayan için gelir. Buna ise sadece içmek için gelirler. Ama yine de sen bilirsin. Para senin.

Kararımı derhal vermiştim. Hemen Kolombo'yu çağınp Eser Güneş'e bir kart yazdım ve masama çağırdım. Biraz oturduktan sonra ertesi gün büroma gelmesini söyledim. Eser masamdan ayrıldıktan sonra şef garson Kayserili Hüseyin geldi ve "Abi, Papatya bu gece seninle gelecek mi?" diye sordu. Bu sorusuna bir yerde memnun olmuştum ama Ali'ye de bir tane ayarlamak lâzımdı. Ancak benden emir alan birine benim bir bayan ikram etmem doğru olmazdı. Bu nedenle Ali'yi ekintiye getirdim ve ben Papatya'yı alıp Maltepe'deki garsoniyerime gittim. Büroda işlerim normal devam ederken beş milyon liraya yakın alacak senedim geri dönmüştü. Parayı sattığım bazı firma ve kişilerden alacaklarımı tahsil etmek mümkün olmuyordu. Sonra anladım ki bunlardan bazılarının ne yöneticileri, ne de büroları ortada yok... Herifler bizim paraları alıp toz olmuşlardı. Bu durum beni çok kuşkulandırdı. Sattığım diğer paraları da alamazsam halim haraptı. Bu alacaklılarım için kovuşturma yapılması amacıyla avukatım savcılığa başvurdu. 1980 yılının sonlarına geldiğimizde, verdiğim paralar geri dönmemeye başlıyordu. Yine bu günlerde malî müşavirim Şevki Gürsoy büroma geldi ve Yalçın Holding'in kurulduğunu, kuruluşun Ticaret Sicili Gazetesi'nde yayınlandığını müjdeledi. Kurduğum holdingin Ticaret Sicili Gazetesi'nde yayınlanan metnini defalarca okuyup kendi kendimle öğündüm. Artık ben de bir holding sahibi olmuştum. Vehbi Koçlar'la, Sakıp Sabancılar'la Enka Holdingler'le yarışacak ve onları mutlaka geride bırakacaktım... Çünkü biliyordum ki onlar benim yaşımdayken her biri ana baba kuzusuydu... Henüz 19 yaşını bile doldurmadan önce hangisi benim düzeyime çıkmıştı acaba?

Demek ki Türkiye'de holding sahibi olmak zor değilmiş... Ben holdingimin Yönetim Kurulu Başkanı oldum. İki abim Yaşar Doğan ve Ahmet Doğan da yönetim kurulu üyesi oldular. Köylüm olan 1. Noter'de memur Abdullah Düngel'i de murakıplığa getirmiştim. Annemle babamı da şirket ortağı yapmıştım ama en büyük hisse benimdi... Tek söz sahibi ben olacaktım. Tüm kararları, her zaman olduğu gibi tek başıma alacaktım. İlk toplantımızı Hakan Yurdakuler Sokak'taki bankerlik büromuzda yaptık. Bu toplantıya benim dışımda iki abim, malî müşavirim Şevki Gürsoy ve yanımda çalışan genel koordinatörüm Özkaya Bey katıldılar... Orada herkesin alacağı maaşı falan belirledik. Ben kendilerine çok ciddi bir görev üstlendiğimizi

belirttim ve her attıkları adımda çok dikkatli olmalarını istedim. Benim de bundan sonra çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Tahminlerime göre bundan sonra yepyeni birtakım çevrelerle tanışacak ve onlarla bir holding sahibi olarak muhatap olacaktım, iş çevreleriyle daha çok birlikte olacak ve yemeğimi onlar gibi en lüks yerlerde yiyerek caka satacaktım. İlk şart, olduğumdan çok daha büyük gözükmek olmalıydı. Ancak bu iş çevrelerinin arasına girebilmek için kültürümü mutlaka arttırmalıydım. Bu nedenle gazetelerin ekonomi sayfalarını mutlaka izlemem gerekirdi. Ayrıca kendimi Ankara sosyetesine tanıtabilmem için bazı kokteyllere gitmem şarttı ama maalesef yanımda bana refakat edebilecek düzgün bir hanım yoktu. Sözlüm Cemile'yi söz kestiğimizden beri bir defa ya görmüştüm ya görmemiştim. Keşke Hayat Hanım'a duygularımı açabilsem ve her yere onunla gidebilsem... öyle çok istiyorum ki... Garson Ali'ye 500 bin lira verdim ve gazinonun tadilatını en kısa zamanda yaparak 15 gün içerisinde açmasını istedim. Ali parayı alıp İzmir'e döndü. Sözlüm Cemile ilk defa büroma geldi. İşlerim nedeniyle kendisini bir saat kadar dışarıda beklettim ve yanıma almadım. Enver albayım bu davranışımı hiç tasvip etmedi. Ben de Cemile'nin geldiğini unuttuğumu söyledim ve birazdan yanıma kabul ettim. Biraz konuştuk. Bu kızcağız bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir süre sonra bu işten sıyrılmam şarttı. Bizim veznedar Hasan'la arkadaşlığımız ve ilişkilerimiz iyi gidiyordu. Ne de olsa Bimbo'dan beri birlikte olmuştuk. O benden kısa bir süre için ayrılmış, ancak yine bana dönmüştü. Hasan bir gün yanıma geldi:

— Yalçın sana çok özel bir şey söyleyeceğim. Ben Hayat Hanım'a karşı içimde sıcak bir sevgi besliyorum. Ona arkadaşlık teklif edeceğim. Ne dersin?

— Valla Hasan bilmiyorum ama belki başkasını filan seviyordur. Sen bilirsin.

Hasan'ın bu sözleri kafamı karmakarışık etmiş ve ne diyeceğimi şaşırmıştım. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Hayat Hanım'ı aslında çok seviyordum ama kendisine bir türlü açılamıyordum. Ya Hasan'ın teklifine "Evet" derse ben ne yapardım? Herhalde kahrolurdum... Bir yandan da durumumu Hasan'a çaktırmamak için çaba harcıyordum. Hasan'a "Hayat'ı ben seviyorum" diyemezdim ki...

İşte bazı ibne patronlar bazı dürüst ve namuslu insanları sekreter diye işe alıp çirkin amaçları için kullanmaya kalkışıyorlar ve bu durum dürüst iş adamlarına bile leke sürüyor. Namusuyla para kazanıp evinin geçimini sağlamaya çalışan namuslu bayanlara bu ibne patronlar tarafından bir sürü çirkin teklif geliyor. Kimisi bunu kabul ediyor, kimisi de hemen işten ayrılıyor. Ben şimdi Hayat Hanım'a evlenme teklif etsem beni mutlaka yanlış anlar ve işten ayrılır. O zaman ben kendisini tamamen kaybetmiş olurum. Hem de yeni atılımlar içerisinde olan bir müteşebbis olarak alnıma leke sürülmüş olacak. O zaman da millet diyecek ki "Kızcağıza öyle bir asıldı ki, işten ayrılmasına sebep oldu. Ben kendime böyle bir şey dedirtmem.

Birkaç gün sonra Hasan'ın bir vesileyle benim odamda Hayat Hanım'a arkadaşlık teklif etmesine mecburen izin verdim. Odayı Hasan'a bırakmadan önce iki teyp hazırladım ve mikrofonlarını gizlice oturacağı yerin yakınına yerleştirdim. Hasan dışarıya çok kötü çıktı. Hayat Hanım teklifini reddetmişti. Sonra ben de bütün konuştuklarını teyplerden dinledim. Aferin Hayat Hanım'a... Dürüst insanmış... Bakalım ben bu sorunu nasıl çözecektim. Bu arada Hasan'ı da Hayat Hanım'ın yanından uzaklaştırıp diğer büroya verdim. Süreyya Bey ilk günden itibaren ciddiyetle çalışıyordu. Çok onurlu bir insandı. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen kendisine emir verirken bile çok dikkatli davranıyordum. Yağcılık yapmaktan kesinlikle hoşlanmazdı. Özkaya Bey ise Holding'in genel koordinatörü olmuştu. Yağcılığı severdi. Bazen sohbet ederken yanıma gelir ve omuzuma dökülmüş saç ve kepekleri temizlerdi. Bazen ceketimi, pantolonumu sildiği de olurdu... Enver albayım da komisyon karşılığı müşteri getirmeye devam ediyor ve çok iyi yolunu buluyordu. Kendisinden gizli bazı yatırımlar yaptığımdan kuşkulandığı için beni bu konuda her zaman yoklardı. Ama benim gizli kapaklı hiçbir şeyim yoktu... Müşterilerimle de çok güzel ilişkiler kurmuştum. Bu ilişkilerim devam edip gidiyordu. Bir gün bir hanım müşterim evinden aradı:

— Yalçın Beyciğim bizim evde arkadaşlarla konken oynuyoruz. Benim de biraz şanssız bir günüm. Sizden on gün sonra alacağım bir faizim var... Acaba şimdi ödemeniz mümkün olur mu?

— Tabii efendim. Emriniz olur. Derhal evinize gönderiyorum.

Bu müşterim lüks ve eğlenceye düşkün bir hanımdı. Sevim Hanım'ın kocası beş yıl önce bir trafik kazasında rahmetli olmuş. Hanım, evli

olduğu sürece kendisini evden dışarı çıkartmayan kocasının öldüğüne hem seviniyor hem de üzülüyordu. Geçim kaynağı da kocasından kalan emekli maaşı ve bende bulunan bir buçuk milyon lira parasıydı. Önce paraya bizim Hasan'la göndermeyi düşündüm. Sonra da kasadan 120 bin lira alıp kendim götürmeye karar verdim. Makam arabamla Çankaya'ya gittim ve kapıyı çaldım. Sevim Hanım karşısında beni görünce çok şaşırdı... "Aaa, Yalçın Beyciğim sizin getireceğinizi bilsem vallahi istemezdim" falan dedikten sonra içeriye davet etti. Ayakkabılarımı çıkarmama izin vermedi.

Salonda bir kumar masası kurulmuştu. Diğer hanımlar bana merakla baktılar. Sevim Hanım da beni "Bu genç, yakışıklı bankerimiz Yalçın Bey" diye tanıştırdı. Ben de Tülin, Ayla, Hülya ve ismini hatırlayamadığım diğer hanımlarla tanışırken "Memnun oldum efendim" dedim ve hepsinin ellerini nazikçe sıktım. Sevim Hanım bir de beni yeğeni Ayça ile tanıştırdı. Ben bu iyi giyimli ve güzel hanımları dışarıda görsem lâf atardım. Büyük kanapeye geçip oturdum. Birazdan Ayça Hanım bana bir içki getirdi, bu içkinin ne olduğunu sorduğumda da Cinfiks dedi. İlk defa duyduğum bu adı ezberlemek için kendi kendime birkaç defa Cinfiks, cinfiks, cinfiks diye tekrarladım. Sonra da salondakilere çaktırmadan not defterime "Cinfiks" diye yazdım. Demek ki bu bir sosyete içkisiydi... Sevim Hanım arkadaşlarına benden övgüyle söz ediyordu:

—İnanın şekerim, Yalçın Bey'i ilk gördüğüm günden beri takdir ediyorum. Hangi banker bu kadar centilmen olabilir? Her ay faizimi tıkır tıkır alıyorum.

Diğer bayanlar yüzde kaç faiz verdiğimi, parayı hangi işlerde falan kullandığımı sordular, ben cevap vermeden Sevim Hanım benim adıma hepsini anlattı. Onlar da benden birer kart isteyip, yakın zamanda geleceklerini söylediler. Hepsine birer adet Yalçın Holding kartvizitimden takdim ettim... İçkimi bitirince bu tatlı bayanlardan izin istedim ama gitmeme razı olmadılar. Sevim Hanım'ın yeğeni Ayça da beni sıkılmayayım diye odasına götürdü. Ancak ben odaya girince utanır gibi oldum, çünkü bir bayanın odasına girmek ayıp olabilirdi. Dışarıya çıkmak isteyince de kolumdan tutup oturttu... Hemen ardından da pikaba bir plak koyup, yeni tanıştığım cinfiks'ten bir bardak daha getirdi. Aynı zamanda kendisi de içiyordu. Pikapta çalan müzik çok hoşuma gitmişti. Kimin olduğunu sordum, birisinin gitar bilmemnesi dedi ama onu şimdi unuttum... Bana yabancı marka kahverengi bir uzun sigara uzattı, ben de kendisine kendi içtiğim

Marlboro'dan ikram ettim... Ayça'nın, halası içeride konken oynarken benim yanımda çok serbest hareketlerde bulunması acayibime gitmişti. Yeni tanıştığı bir erkekle kendi odasında baş başa içki içiyor ve müzik dinliyordu. Vay bee... Neler oluyordu şu dünyada... Ben bu sosyeteyi hiç tanımıyordum.

Ayça aslında İstanbul'da Nişantaşı'nda oturuyormuş. Burada ODTÜ'de okuduğu için halasıyla birlikte kalıyormuş. Birazdan birbirimize "Bey, hanım" demeyi bıraktık. Bana nasıl banker olduğumu sordu:

— Dedem çok zengin bir tüccardı. Benim de kendisi gibi olmamı istediği için hep onun nasihatlarıyla büyüdüm. Babam da çok zengin bir iş adamıdır. Dedem rahmetli olduktan sonra büyük bir miras bıraktı. Eh işte, ben de o kalan parayı daha büyütmeye çalışıyorum kendi çapımda...

Yalan söylüyordum. Eğer sosyetik Ayça'ya daha önce çaycı olduğumu, dedemin köy bakkalı, babamın MTA'dan emekli şoför oluğunu söylesem benimle bütün samimiyetini keseceği gibi, ertesi gün halası da gelip bendeki bütün parasını çekerdi. Çünkü hiç kimse bir çaycıya para teslim etmez... Para ancak kravatlı sosyetiklere teslim edilir. Sade Ayça'ya değil, karşıma çıkan pek çok müşterime de bu yalanı söylüyordum. Gerçeği söylesem, bana şimdi "Beyefendi" diye hitap edenlerin tavrı bir anda değişir ve "Sen ne anlarsın lan bankerlikten? Paramı derhal öde, yoksa karışmam" derlerdi.

Ayça birazdan benim elimi tuttu... Bardağından bana içki içirip, kendisi de benim bardağımdan yudumlar almaya başladı. İş ilerliyordu... Bakalım sonu nereye varacaktı... Düşündüğüm gibi de kalmayıp yanıma geldi ve beni ansızın öpüverdi. Ben aptal aptal bakacak olduysam da Ayça'nın bakışlarında bir acayiplik sezdim ve o anda yumuluverdim... Bir taraftan gitar müziği, bir taraftan aşk... Kendimi başka bir gezegende gibi hissetmeye başlamıştım. Müşterimin yeğeniyle müşterimin evinde şey yapıyordum. Halası bu durumu görse herhalde feryadı basar ve belki gelip benden bütün parasını çekerdi... Ne çekecek lan?... Belki de daha fazlasını yatırırdı... Büroya gittiğimde Süreyya beni bekliyordu:

— Yalçın Bey yanlış anlamayın... Enver albayıma sizin olduğu kadar benim de saygım vardır. Ancak madem ki beni idare amirliği ile

görevlendirdiniz, sizin çıkarlarınızı korumak zorundayım. Albayım, daha önceden müşterimiz olan Nami Yağsan Bey'in yeni para yatırması sırasında "Bu benim getirdiğim müşteri" deyip kendisine komisyon işletti. Kim gelirse gelsin "Bunu da ben getirdim" deyip kendisine komisyon tahakkuk ettiriyor. Hayat Hanım da durumun farkına vardı.

— Vay beee... Enver Bey'e bak, ne filmler çeviriyor. Ben yarın konuşurum kendisiyle.

— Yalçın Bey bizim komisyonla müşteri toplamaya ihtiyacımız yok ki... Niçin Enver Beye boş yere komisyon ödüyorsunuz?

Aslında Süreyya haklıydı ama her zaman üst haklı, ast haksız olur. Enver Beyin çevresi vardı. Süreyya'nın ise hesap kitaptan anlaması dışında nesi vardı? Enver albayımı kaybedeceğime Süreyya'yı kaybetmeyi tercih ederdim. Ertesi sabah bu konuyu Enver albayıma açtım:

— Enver Bey siz biliyormusunuz ki Nami Yağsan benim ilk müşterilerimdendir... Milli Savunma Bakanlığı İnşaat Emlâk Dairesi'nde çalışıyor. Bütün bu dairenin bende parası vardır.

— Olabilir Yalçın Bey ama Nami Bey'in dün para yatırmasını ben sağladım.

— Nasıl olur albayım? Nami Bey zaten iki üç ayda bir gelip yeni hesap açar.

— Tamam Yalçın Bey... Siz nasıl uygun görürseniz öyle olsun.

Enver Bey numarasının anlaşılması nedeniyle fazla ısrar etmedi. O gün öğlen eşi Rezzan Hanım da bir büyük tencere mantı pişirip büroya geldi. Albayım ne zaman benim kafamı bozsa, karısına hemen bir tepsi mantı pişirtip büroya gönderir ve benim gönlümü almaya çalışırdı...

Büroya iki bey geldi... Ben para yatırmaya geldiklerini zannedip kendilerini yanıma kabul ettim, öndeki şişmanca adamın yakasında kırmızı bir gül vardı ve başını sağa sola zor döndürüyordu. Hemen kendini tanıtıp "Bendeniz Veysi Gün" dedi. Onun arkasından giren de kalıplı bir adamdı. O da kendisini "Ayhan Afşar" olarak tanıttı... Meğer bunlar para istemeye gelmişler. Böyle olduğunu bilseydim yanıma kabul etmezdim... Çünkü verdiğim paralardan beş milyon lira geri dönmemiş ve batmıştı. Bir süre kimseye para vermemeye karar vermiştim. Ayhan Afşar konuşmaya başladı:

— Yalçın Bey, bizim inşaatlarımız için bir miktar paraya ihtiyacımız var. Devletten istihkaklarımız gecikti. Bir müteahhidin istihkaksız yaşaması takdir edersiniz ki mümkün değildir. Aslında 24 Ocak Kararlarından sonra bu sıkı para politikasıyla Turgut Özal bizi mahvetti. Şimdi sizden 500 bin lira kadar bir kredi isteyecektik.

— Başka bankerlere baktınız mı?

— Hayır Yalçın Bey... En genç ve en başarılı banker olarak sizi duyduğumuz için size geldik.

Parayı vermeyi kabul ettim. Bir defaya mahsus yüzde 5 komisyon keseceğimi, ayrıca aylık yüzde 15 faiz alacağımı söyledim. Kabul ettiler. Veysi Gün'e 500 bin, Ayhan Afşar'a 300 bin lira verdim. Çeklerini ve senetlerini imzalattım ve peşin komisyonla birlikte ilk ayın faizini de kesip paralarını hemen verdim. Bana verdikleri adresten, iş yerlerinin Onur İşhanı'nda olduğunu anlamıştım. Benim avukatımın yazıhanesi de oradaydı. Gerekirse bu adamların nasıl bir şey olduklarını ileride avukatıma sorardım.

Onlar çıkar çıkmaz Kasım Akarsu geldi ve kurmakta olduğumuz sabun imalathanesi için biraz daha para aldı. Onunla otururken Ayça gelmez mi?... Çok hareketli ve sempatik bir kız olduğundan hemen masamı karıştırmaya, telefonlara çıkıp "Bağlayın" demeye başladı... Birazdan da "Yalçın burada ikram edeceğin cinfiks yok mu?" diye sordu. Ben de sadece rakı olduğunu ama iş saatlerinde koktuğu için içmediğimi söyledim. Ayça kardeşinin adına 50 bin lira yatırdı ve senetleri benim saklamamı istedi. Gece buluşacaktık. Kendisini makam arabamla evine

yolladım...

Birazdan yanıma Enver albayım girdi:

— "Yalçın Bey, iş yerinin ciddiyeti bakımından size bazı konuları açmak istiyorum. Büroda çok erkek eleman var. Hasan'la Süreyya akşama kadar mutfakta kafa çekiyorlar. Ayrıca Hasan'ın yaptığı veznedarlık görevine ihtiyaç yok. Bu işi bayan görevlilerden biri yapabilir. İkincisi bu Prof iyi hoş da, fiziği ürkütücü bir çocuk. Büromuzun estetiğini bozuyor. Bunlara bir hal çaresi bulursanız iyi olur.

— İçki içildiğini gördünüz mü albayım?

— Görmedim ama personelden duydum. Ayrıca Prof sizin hesabınıza bakkal Orhan'dan rakı alıyormuş...

— Vay beee... Ben bu işi bir soruşturayım albayım. Hasan'ı yakında İzmir'deki gazinoya göndereceğim... Zaten buradan başka bazı personel de gazinoya gidecek. İçki işine de ben bakarım.

Hemen telefon açıp bakkal Orhan'a durumu sordum. Gerçekten de Prof benim hesabıma beleş içki alıyormuş. Süreyya'yı da çağırıp fırça çektim. Bir daha yapmayacaklarına dair söz verdiler...

O sırada sanatçı Eser Güneş babasıyla birlikte geldi. Ben birkaç gün önce Eser'e İntim Pavyon'da kart verdiğimi bile unutmuştum. Eser bana son derece saygılı davranıyordu...

— Bak Eser, senin sesini beğendim. Sana hamilik yapmak bana zevk verecektir. Çok yakında İzmir'de bir gazino açıyorum, önce orada çalışırsın. Eğer orada başarılı olursan seni bundan sonra açmayı planladığım diğer büyük gazinolarda meşhur ederim. Tabii ki senin hamiliğini babanın hayrına yapacak değilim. Bundan sonra nerede çalışırsan aldığın ücretin yüzde 30'u benim olacak. Şimdi seninle bir sözleşme imzalayalım ve avans olarak 30 bin lira vereyim. İzmir'deki

gazinomda assolist olacaksın.

Konuşma sırasında Eser'in ayrıca siyah kuşaktan karateci olduğunu öğrenince daha da zevklendim:

— Eser benim dostum kadar düşmanım da var. Madem ki karate biliyorsun bundan sonra her gün büroda otur ve beni koru. İzmir'e geldiğim zaman da gündüzleri benim yanımda gezersin, geceleri çalışırsın.

— Tamam abi... Senin için canım feda olsun.

Gazino birkaç gün sonra açılacaktı. Sanatçı olarak Eser Güneş ve Refik Demir, personel olarak İzmir'de kalmak üzere Prof, Hasan ve diğerleri... Yanıma ayrıca Enver albayımı ve avukatımı da almıştım. Gece otobüsüyle İzmir'e hareket ettik. Refik Demir'in sahne adını Onur Eren olarak kararlaştırmıştım.

Garson Ali açılış davetiyelerini birkaç önceden dağıtmıştı. İki günden beri de Yeni Asır Gazetesi'nde ilânlarımız çıkıyordu: Ankaralı Yalçın idaresinde Kamp İzmir Gazinosu bu akşamdan itibaren siz savın Egeli halkımızın hizmetinde olmaktan gurur ve mutluluk duyar .

Çerçeveli ilânların sağ üst köşesinde Onur Eren (Refik Demir), onun hemen altında Ege'nin İncisi Mine Can'ın resmi yer alıyordu. Sol köşede ise Türk Müziği'nin Kralı Eser Güneş'in resmi vardı. Alt kısımda Şantözler Kraliçesi Banu'nun, onun yanında da şantöz Neslihan'ın resimleri vardı.

Resimdeki iki karı da harikaydı. Benim daha önce hiç görmediğim bu iki karıyı bizim garson Ali bulmuştu. Ben de hemen içimden "Bu gece acaba bunların hangisini şey yapsam" diye düşündüm... Boru değil bu... Koskoca gazino sahibine herhalde bu karılar "Hayır" diyemezlerdi.

Bu arada şoförüm Kemal de İzmir'e geldi ve gidip gazinomu gördüm.

Şahane olmuştu. Ankara'daki hiçbir gazino böyle değildi. Şu dakikaya kadar gazino için kaç para harcadığımı bilmiyordum ama herhalde birkaç milyonu bulmuştu. Gazinonun sahibi sabuncu Erdal Dalan da bizimle gazinoya geldi ve "Yazık etmişsin, bir gazino için bu kadar para harcamaya değmez" dedi. Böylece benim bu işe daha fazla para akıtmamı da önlemiş oldu...

Artık bu gece açılışı bekliyordum. Kasaya bizim Hasan'ı oturttum. Kapıda da kaba görünüşüyle Prof'a görev verdim. Yine Ankara'dan getirdiğim Malatyalı odacım Adıgüzel Çelebi'yi de komi yaptırdım. Ankara'da bizim depoda fazlalık olan Hüseyin'i mutfakta görevlendirdim.

Garson Ali çok şık giyinmişti. Gazinonun bütün sorumluluğu kendisinde olacağı için bütün personeli tamamlamıştı. Yanına da İlyas adında bir şef garson almıştı... Bu arada bizim eski şoför Fuat da Ankara'da fazlalık olduğu için, kendisini gazinonun müdürlüğüne tayin ettim. Aslında Ali tüm kadroyu tamamlamıştı. Benim Ankara'dan getirdiğim adamlar orada fazladan bulunarak hem denetleme görevi yapacaklar hem de hesabı yüksek bularak ödemek istemeyenlere dersini vereceklerdi.

Gece sokağa çıkma yasağı erken başladığı için açılışı saat 19'da yaptık. Orkestra ile hafif müzik çalınıyordu. Tüm masalar dolmuştu. Sahneye Eser Güneş çıktı. Masalar alkış sesleriyle çınlıyordu. Sonra bir dansöz ve dansözden sonra Mine Can... Diğerlerinden sonra assolist olarak Onur Eren sahnede göründü ve ilk defa sahneye çıkmasına rağmen o da büyük alkış aldı. Biz de Enver albayım, Erdal Dalan ve bazı arkadaşlarıyla en ön masada, patron masasında programı izliyorduk. Onur sahnede iken bizim gazinonun bulunduğu semt olan Narlıdere'nin kabadayıları hesaba itiraz etmişler. Garson Ali gelip kulağıma fısıldadı ve bunların daha önce de bu gazinonun haracını yediklerini söyledi. Hemen kalkıp, kabadayı denilen o üç kişinin masasına gittim:

— Beyler hayrola, hesap vermiyormuşsunuz...

— Vermiyoruz... Bir itirazın mı var?

— Lan üçünüzün de ananızı skerim eşşoğlueşşekler... Çıkarın lan paraları ibneler...

Olanca gücümle bağırıyordum. İlk geceden bu puştlara taviz verip de haraca bağlanırsak bu işin sonu gelmezdi. Ben haraç yedirecek kadar keriz miydim?.. Enver albayım beni yatıştırmaya çalışırken ben masanın üzerindeki örtüyü çekip aldım ve bütün masa bir yana savruldu... Bu arada da Çakal adıyla tanınan kabadayıya bir tekme savurdum. Bizim Eser hemen koşarak geldi ve birkaç karate numarasıyla heriflerin üçünü de gazinodan attı. Programa normal olarak devam ettik... Herkes bana "Yalçın Bey bu kadar adamınız varken siz niçin kavgaya karıştınız? Onlar halletsin" diyordu... Bu arada şef garson İlyas da patronuyla yakından ilgilenmeye başlamıştı:

— Yalçın Bey bu akşam otelinizde misafir emreder miydiniz?

— Estağfurullah... Ricamız olur. Yalnız yanımda avukatım da var.

— Sorun değil efendim... Ben iki kişi ayarlarım...

İlk gecenin misafirleri tek tek ayrıldılar. Enver albayım da bir akrabasının evine gitti. Birazdan İlyas'ın bahsettiği karılar da geldiler ve avukatımla birlikte otele yollandık... Yolda giderken avukatıma dedim ki "İşte arkadaş, gazino patronu olmanın avantajları bunlardır".

O geceyi bayanlarla birlikte geçirdik ama ben şahsen pek memnun kalmamıştım. Sabah ikisi de benden hesabı istediler. Yanımda bol para olmasına rağmen bunlara para ödemedim ve hoşuma gitmedikleri için tam bir yıl öncesinin tarihini atarak bir çek imzaladım. İkisi de çek için teşekkür ettiler ve memnun bir şekilde ayrıldılar. Daha sonra Garanti Bankası İzmir şubesine gidip çekin karşılığını almak istemişler, memurlar da çek tarihinin bir yıl öncesine ait olması nedeniyle parayı ödememişler. Bu ikisi de doğruca gazinoya gidip İlyas'ı bulmuşlar...

— İlyas çabuk öde bu parayı bize... Herif bize karşılıksız çek verdi...

— Ablacığım ben karışmam... Ben mi yattım sizinle? Kiminle yattıysanız parayı ondan alın.

Bunun üzerine karılar çok bozulmuşlar ve İlyas'a "Ulan Allah senin belanı versin. Bir daha biz de çek senetle birisiyle bilmemne yaparsak Allah bizim de belamızı versin" diye bağırmışlar.

Ertesi gece bizim gazinoyu boş verip İlyas'la birlikte Ekspres Müzikhol'e gittik. Sahnede İçişleri eski bakanı Hasan Fehmi Güneş'i deviren kadın olarak ün yapan değerli sanatçı Aynur Aydan Hanımefendi vardı. İlyas'a sabahtan talimat vermiş ve bununla beni tanıştırmasını istemiştim. İlyas da "Yalçın abi, canın sağolsun ama bu kadın bakan deviriyor. Seni de altüst etmesin" dedi. Ben de "Ulan İlyas bende yıkılacak göz var mı?" dedim... Hemen bir kuyumcuya uğrayıp 90 bin liraya pırlanta bir yüzük aldım ve bu yüzüğü kartımla birlikte Aynur Hanım'ın kaldığı otele gönderdim. İlyas kendisine yüzüğümü ve kartımı verince Aynur Hanım "Kim bu bey?" diye sormuş. İlyas da benden daha önceden aldığı talimat doğrultusunda beni anlatmış. Aynur Hânım tabii ki böyle muhteşem bir yüzüğe çok sevinmiş... İlyas da otelin çıkışında kendisini beklemeye başlamış. Sanatçımız otelinden çıkar çıkmaz doğruca bir kuyumcuya uğramış. Herhalde bizim yüzüğün sahte olup olmadığını ve fiyatını sordu. Benim tahminime göre "Hanımefendi bu yüzük yüz bin civarında eder" dedi ki, sevine sevine oradan çıkıp Alsancak'ta bir kuaföre gitmiş. Bizim İlyas da peşinde... İlyas bana gelip bu durumları anlattığı zaman "Balık oltaya takıldı" diye düşündüm.

O gece yine Ekspres Müzikhol'e gittim. Aynur Hanım sahneye çıkar çıkmaz güzel bir çiçekle birlikte kartımı gönderdim. Sahnede, çiçeği götüren garsondan beni göstermesini istedi. Garson da eliyle beni işaret etti. Aynur Hanım başıyla ve gözleriyle "Çok çok memnun oldum" der gibi bir işaret verdi. Ben de hafifçe yerimden kalktım ve kendisine başımla çok nazik bir selâm verdim.

Aynur Hanım'ın programı bittiği zaman İlyas'ı tekrar yanına gönderdim ve "Yalçın Bey sizinle bir duble viski içmek istiyor dersin" dedim. O da "Ben zaten kendilerinin masasına geleceğim" demiş. Birazdan masama geldi ve viskilerimizi içmeye başladık. Biz

viskilerimizi yudumlarken bir fotoğrafçı gelip resimlerimizi çekti. Ben de fotoğrafçıya on bin lira verip “Sakın gazetelere falan verme. Al şu kartımı, adresime gönder" dedim. Fotoğrafçı on bin lirayı görünce az daha takla atacaktı. Aynur Hanım da aklından herhalde "Bu genç mutlaka keriz. Bana yüz bin liralık yüzük aldığına, fotoğrafçıya on bin lira verdiğine göre bu herifte büyük para var. İleride bana çok şey alır" diye düşünüyordu.

— Yalçın Bey hangi otelde kalıyorsunuz?

— Efes Oteli’nde efendim.

— Aaaa ne güzel... Yazın oranın havuzu o kadar güzel olur ki... Eeee, burada ne oturup duruyoruz? Biraz da sizin mekâna gidelim...

"Memnuniyetle" deyip kürkünü giymesine yardımcı oldum. Otele çok yakın olduğumuz halde biraz da hava olsun diye faytona bindik ve 108 numaralı odama çıktık. "Buyurun Aynur Hanım" diyerek yol gösterdim, kürkünü askıya astım. Bu arada balkon kapısını açıp dışarıdan gelen romantik ağaç ve kuş seslerini biraz dinledikten sonra oda servisine telefon edip bir şişe viski, kuruyemiş, soda ve buz istedim... On dakika sonra odaya giren garson içeride Aynur Aydan’ı görünce çok şaşırdı ve ters ters baktı. Orada kendisine bin lira bahşiş verdim. Sonra da arkasından koşarak beş bin lira daha verdim ve "Aman arkadaş, gördüğünü unut ve kimseye söyleme" dedim. Garson çok sevindi ve "Allah razı olsun abi... Ben bir şey görmedim ki" dedikten sonra "Hayırlı işler" dercesine bana bir de göz kırptı.

Aynur Hanım’la muhabbete başlarken devirdiği bakan hakkında konu açtım ama konuyu hemen değiştirdi. Halbuki bu olayla ilgili olarak bana bazı şeyler anlatsa bunları Sancak Gazetesi’nde belki yazar ve çok iyi bir gazetecilik yapmış olurdum.

O gece aklıma bir şey takıldı... Ulan ben o yüzüğe 90 bin lira para vermiştim. Bu çok büyük paraydı ve ayda bana epeyce faiz getirirdi. Bu yüzüğü ne yapıp yapıp mutlaka geri almalıydım. Bütün gece kafamda bunun planını hazırladım... Sabah aklıma gelen fikri uygulamaya başladım:

— Aynur istersen kahvaltıyı aşağıda yapalım, ne dersin?

— Çok iyi olur sevgilim...

Kahvaltı salonuna indik. Kahvaltımızı yaparken dedim ki:

— Aynur, seninle beş dakika yukarı çıkabilir miyiz?

— Tabii sevgilim... Bir şey mi oldu?

— Bir şey olmadı... Gel benimle.

Ben bu arada suratımı korkunç bir şekilde asmıştım... Yüzümden düşen bin parça olsun diye iyi rol yapmaya çalışıyordum. Odama girdik. Dün hediye ettiğim 90 bin liralık yüzüğü takmış olduğu elini sıkıca tutup sinirli bir şekilde bağırdım:

— Aynur niçin bakıyordun o garsona acayip acayip?

— Hangi garsona sevgilim?

— Hangisine olacak lan? Kahvaltı servisini yapan o herife... Beni beş paralık bir garsonla masamda aldatmaya utanmadın mı? Orada benim yemeğimi yerken elalemin herifiyle kesişmek var mı?

— Aman sevgilim...

— Her şey bitti Aynur... Aslında benim niyetim seninle evlenmekti ama sen bunu anlayamadın... Yazık.

Bunu der demez Aynur Aydan'ın zaten sıkı bir şekilde tutmakta olduğum eline iyice yapıştım ve parmağındaki yüzüğü bir anda çekip aldım. Aynur şaşırmıştı. O kibar görüntüsü bir anda yok oldu ve bana bağırarak küfretmeye başladı. Ben hiç aldırmadım ve yüzüğü cebime yerleştirirken "Hoşça kal kızım... Git istersen Allah'ına kadar şikayet et" dedim. O gün yüzüğü aynı kuyumcuya 50 bin liraya geri sattım. Bana para yatıran vatandaşlarımızın 50 bin lirasını da böylece kurtarmış oldum.

Otelden çıkınca Narlıdere'de gazinoma gittim. Ankara'dan gelen personelim için burada yatacak yer ayarlanmasını sağlamıştım. Onlarla vedalaştık ve aynı gün Enver albayım ve avukatımla birlikte Ankara'ya döndük.

Ankara'ya döndüğüm zaman Süreyya'nın benim yokluğumda işleri çok iyi yürütmüş olduğunu gördüm. Ancak bazı müşterilerim ben olmadığım için para yatırmamışlar ve benim gelmemi bekleyeceklerini söylemişler... Şoförüm Kemal. Salihli'de kaza yaptığımız 62 Şevrole'yi tamirden getirdi ama pek iyi olmamıştı. Ben yine de, bu kazadan sonra aldığım 63 Şevrole'yi Ahmet abime verdim ve 62'yi makam arabası olarak kullanmaya devam ettim... Ahmet abimi Mine Hanım'la nişanlanacağını bana söylediği zaman işten kovmuştum ama aramız kısa süre sonra düzelince yeniden yanıma almıştım. Tekrar birlikte olmuştuk. Eskiden olduğu gibi yine depo ve toptancılık işlerimle ilgileniyordu.

Sevgili okuyucularım, 1980 yılının Kasım ayını yaşıyorduk ve bana sorarsanız işlerim hiç de fena değildi. Müşterilerin faizlerini normal bir şekilde, hiçbir aksama olmadan ödüyordum. Gelen para faiz ödemelerini karşılıyordu. Birçok bankerden parasını çeken müşteriler gelip bana yatırıyorlardı. O günlerde topladığım para acaba ne kadar olmuştu? Rakamları hiç bilmiyordum. Ankara'nın sayılı bankerleri olan Başak Ticaret'ten, Banker Aktürk'ten, Martı Ticaret'ten, Banker Semiramis'ten ve diğer pek çok bankerden bana para akıyordu. Bu arada önüne gelen herkes bankerliğe soyunduğu için, piyasada banker sayısı çığ gibi büyüy or ve bankerler arasındaki rekabet kızışınca aylık faizler de ister istemez yükseliyordu. O günlerde faizler yüzde 10'a yükselmişti. Bu yükün altından acaba nasıl kalkacaklardı?.. Devlet ve hükümet bu banker furyasına mutlaka bir son vermeli ve önüne gelenin banker olmasını önlemeliydi... Ben bile henüz bankerlik ruhsatı falan almamıştım. Yalçın Ticaret olarak para topluyordum ve

hiç kimse karışmıyordu... İki ay kadar önce gerçekleşen 12 Eylül Harekatı da vatandaşın bankerlere karşı güvenini arttırmıştı. Vatandaş bize yatırdığı paraların askerî yönetimin güvencesi altında olduğunu zannederek rahat uyuyordu.

Kasım ayında bir gün Banker Semiramis'in 100 milyon lirayla birlikte ortadan kaybolduğunu Hürriyet Gazetesi'nde okudum. Bu çok fena bir haberdi. Piyasadan bir bankerin kaybolması bizim çok aleyhimize sonuçlar doğurabilirdi. Bugün beni arayan müşterim çok oldu. Hatta faiz almasına daha 20 gün olanlar bile büroma gelip tedirginliklerini belli ediyorlardı. O kadar çok gelen giden ve arayan oldu ki, tuvalete bile gidemedim. Öğle yemeğini de iki simitle geçiştirdim.

Bir hanım müşterim gelip bütün parasını olduğu gibi çekti. Çeker çekmez de "Ben sizi denemek için yapmıştım" diyerek tekrar yatırdı. Bu para ortanca kızının çeyiz masrafı olarak bende duruyormuş. Halkımız bana son derece güveniyordu. Ben nasıl olur da topladığım paralarla birlikte ortadan kaybolurum? Böyle bir durum onların iyi niyetini tamamen kötüye kullanmak olmaz mı? Beni bu mertebeye getiren müşterilerime lâyık olmak için çalışacağım. Eğer ben bu koltukta banker olarak oturuyorsam, müşterilerimin sayesinde oturuyorum.

Aslında bütün bankerleri mutlaka disiplinli bir çatı altında toplamak gerekiyor. Hayır, hayır... Bütün bankerleri değil... Kapkaççıları bu işten uzak tutmak gerek... Çünkü birçok üçkağıtçı banker oldu. Bu heriflerin sonu gelmeyecek. Belki bunlar yüzünden bir gün biz de batacağız...

Banker Semiramis'in ortadan kaybolmasına çok üzülmüştüm. Ne de olsa Semiramis Hanım benim ilk göz ağrım sayılırdı. Banker olmaya onun bürosunda karar vermiştim... Akşamüstü dışarıya çıktım ve Semiramis hakkında bilgi toplamaya başladım. Vah zavallı Semiramis Hanım... Ben bürosuna gittiğim zaman havasından geçilmiyordu. O akşamüstü ve gece bizim alemin yetkililerinden en az yirmi kişiyle konuştum. Ortalıkta pek çok söylenti vardı. Kimisi bu hanımın daha önce bir başka bankerin sekreteri ve metresi olduğunu söylüyordu. Bazısına göre, sonradan bir ihracatçı ile yaşamaya başlamış ve topladığı paraları ona senetsiz sepetsiz vermiş. Aradan beş altı ay geçince bu ihracatçı İskenderun yolunda trafik kazasında ölmüş ve

Semiramis bu durumu duyduğunda felç geçirmiş ve hemen Hacettepe Hastanesi'ne kaldınlmış. Yanında çalışan müdürü bir hafta para toplamaya devam etmiş ve sonra da bürodaki bütün belgeleri alıp toz olmuş... Yani aslında Semiramis, olayın gazetelere yansımasından daha önce batmış... Vah zavallı Semiramis... Vah o gün bürosunda bana hava basan ve beni saatlerce beklettikten sonra istediğim 200 bin lirayı vermeyen alımlı kadın... O gün beni banker yaptın ama senin bankerlikteki kısmetin bu kadarmış... Semiramis böylece, daha sonra Türkiye'de patlayacak olan banker skandalının ilk kurbanı olma şerefini kazanmış oluyordu.

Aradan birkaç gün geçince Semiramis olayı hem basında, hem de kamuoyunda unutuldu ve bize yeniden yağmur gibi para yağmaya başladı. Ben de böylece biraz ferahlamış oldum... Birkaç gün sonra bir bey büromda beni ziyarete geldi. Ulus'ta dersanesi olan Zühtü Erdoğan benden 750 bin lira borç istiyordu:

— Zühtü Bey ben yüzde 20 aylık faiz alıyorum. Siz dersanecilikle bu parayı ödeyebilir misiniz?

— Efendim benim hem dersanem var, hem de emlâk komisyonculuğu yapıyorum. Ama yine de bu kadar yüksek faizi ödemem mümkün değil...

— Eeee Zühtü Bey, ben halkın parasını kullandığım için çok dikkatli olmak zorundayım. Mecburum bu kadar yüksek faiz almaya.

Zühtü Bey parayı almadan gitti... Sonra karşıma yeniden çıkacaktı.

Bu günlerde kafamı yine çeşitli projeler sarmaya başlamıştı. Bizim sabun imalathanesi bir süre sonra açılacaktı. Bu sabunların başbayiliğini yapmak üzere Davut Pazarlama diye bir şirket kurmayı düşündüm. Davut, Kastamonu'daki köyümüzün adıydı. Bu şirketi Ahmet abimle birlikte kuracak ve bütün pazarlama işlerimizi buradan yapacaktık. Böylece hem vergiden hem de kazançtan kârlı çıkacaktık Ertesi gün mali müşavirim Şevki Gürsoy'la konuştum ve pazarlama şirketinin bir an önce kurulmasını istedim. Topladığımız yüz milyonları böyle değerlendirmeye çalışıyordum.

Birkaç gün sonra sabun imalathanemizin açılış töreni yapıldı. Ben bunca para döktüğüm bu imalathaneyi ilk defa açılış gününde gördüm, burası için emekli komiser Kasım Akarsu'ya kaç para verdiğimi bile bilmiyordum. Kurban kesip açılışı yaptım. Malî müşavirim Şevki Gürsoy veciz bir konuşma yaptı:

— Kıymetli misafirler, bugün burada Yalçın Holding'e ait sabun fabrikasının açılışı için toplanmış bulunuyoruz. Bankerlikten topladığı paraları burada değerlendiren genç müteşebbis Yalçın Doğan Bey'e huzurunuzda bir kere daha teşekkür etmek istiyorum. Tamamen halkımızın hizmetinde olacak bu fabrikada günde on ton sabun yapılacak ve yirmi aile buradan ekmek yiyecektir. Yalçın Bey böylece, hedefi olan sanayi sektörüne de ilk adımı atmış olmaktadır. Bundan sonra çok daha büyük tesisler kuracağına ve atılımlar yapacağına inancım sonsuzdur. Hayırlı uğurlu olsun!

Bu arada kurdelayı kestik ve açılışı tamamladık. Kasım Bey de dedi ki "Yalçın Bey birçok para döküp kurduğu bu fabrikayı ilk defa görüyor. Bu demektir ki, bana güveni var. Bu güvene lâyık olmaya çalışacağım. Ayrıca Yalçın Bey, cesaretinizin hayranıyım".

Bizim imalathane çalışmaya başladı. Neyin nasıl olduğunu bilmediğim için orada büyük patron havalarında biraz bilgi aldım ve kendi tesisimi gezerken kendimi Vehbi Koç gibi hissettim... Beri bir süre sonra inşallah bütün sanayi dallarına el atacak ve nice Vehbi Koç'ları cebimden çıkaracaktım. Birkaç yıl sonra o büyük holdingçiler benim kapıma geleceklerdi.

Ertesi gün uçağa atladım ve Demokratik Parti Gençlik Kolları'nda ve Fazilet Tüketim Kooperatifinde birlikte çalıştığımız Burhan Tan'la buluşmak üzere İstanbul'a gittim. Aslında Burhan Tan benim başıma epeyce iş açmış, verdiği bazı karşılıksız çek ve senetler sonra benim başıma yıkılmıştı ama kendisini yine de seviyordum. Hatta onun ve adamı Osman'ın bu davranışları yüzünden bir defa savcılığa, bir defa da emniyete düşmüştüm... Ama yine de, birkaç gün önce beni İstanbul'a davet ettiği zaman kendisini kıramamıştım.

Ankara'dan çıkarken yanıma 500 bin lira nakit para aldım.

Burhan Tan beni karşıladı ve bir taksiyle doğruca Bebek Oteli'ne indik. Orada oda tuttum. Bar'a geçtik bir de ne göreyim... Kadir İnanır fıstık gibi bir karıyı yanına almış, içki içiyorlar. Kadir İnanır'ı ilk defa böyle yakından görüyordum...

— Haydi Yalçın, Hilton'a çay içmeye gidelim...

— Gidelim Burhan abi.

Yine bir taksiye atlayıp Hilton'a girdik. Eskiden böyle lüks yerlere girmeye korkardım ve "Acaba buraya girsem tipimden falan hoşlanmayıp beni dışarı atarlar mı?" diye kendi kendime düşünürdüm. Ama o günler artık geride kalmıştı. Para her kapıyı açıyordu.

İlk defa girdiğim Hilton Oteli şahane bir yerdi. Gözlerimle lobide oturanları süzerken hemen yanımızda Sadri Alışık'ın birkaç kişiyle oturduğunu gördüm ve hemen yerimden kalkıp ceketimi ilikleyerek yanına gittim:

— Efendim, ben Yalçın Holding Yönetim Kurulu Başkanı Yalçın Doğan.

El sıkıştık. Sadri Alışık bana zoraki bir gülümsemeyle baktı ve fazla yüz vermedi. Ama olsun... Sadri Bey'le tanışmıştım ya... Orada grup halinde viski içiyorlardı. Garsonu yavaşça çağırıp "Sadri Bey'in hesabı ne kadar?" diye sordum... Dokuz bin liraymış... Garsona parayı ve yüklü bahşişi verip "Sordukları zaman Banker Yalçın hesabı ödedi efendim dersiniz" dedim.

Akşam yemeği sırasında aklıma bir karı kız işi yapmak geldi. Hemen bana daha önce Ahu'yu ayarlayan Sevtap Hanım'ı aradım:

— Aman efendim, efendim. Bu ne şeref Yalçın Bey'ciğim... Emredin...

— Sevtap Hanım bu akşam sizi rahatsız etsem, bir şeyler ayarlamak acaba mümkün olur mu?

— Ayarlarız tabii efendim.

— Ahu bana telefonunu vermişti ama kaybettim. Yine onu çağıralım.

— Yalçın Bey'ciğim ondan çok daha güzel bir kızım var... Manken Nil...

— Ahu gelemez mi Sevtap abla?

— İnan ki onunla aramız açıldı. Benim sayemde İstanbul'un en kafa adamlarıyla tanıştı, sonra da havası değişti. Ben de yüz vermiyorum artık.

— Peki o halde, ben yarım saate kadar gelirim...

Burhan Bey ne de olsa Müslüman adamdı. O benimle gelmedi. Ben de taksiye atlayıp Sevtap Hanım'ın yine Ahu ile birlikte olduğum zamanki gibi şahane olan evine gittim. Bazı bayan arkadaşlarıyla okey oynuyorlardı. Beni arkadaşlarına tanıştırdı... Ben bu sefer kerizliği bırakmış ve eve girerken ayakkabılarımı falan çıkarmaya kalkışmamıştım... Birazdan bayan arkadaşları gidince Sevtap bana şöyle dedi:

— Yalçın Bey birazdan gelecek olan kız Hilton'da, Sheraton'da podyumlara çıkıyor. Ahu'dan hem on kat güzel, hem de on kat kaliteli. Ağzından Ahu gibi kaba lâflar katiyen çıkmaz...

Biraz bekledikten sonra başında beyaz yünden örülmüş çok güzel bir eşarp, boynunda küçük midye kabuklarından yapılmış çok güzel kolyesiyle Nil geldi. Saçları sarı siyah gibiydi. Gerçekten de Sevtap'ın

söylediği gibi Ahu'dan on kat değil, bin kat daha güzeldi. Sevtap beni tanıştırırken "Nil, bu gördüğün yakışıklı delikanlı Yalçın Holding'in varisidir. Babası da Türkiye'nin en büyük bankerlerinden biriydi, kendisi şimdi hem bankerlik hem de sanayicilik yapıyor" dedi. Manken Nil de tatlı tatlı gülümseyerek "Çok memnun oldum Yalçın Bey" dedi ve bana elini uzattı. Ben de sosyeteden gördüğüm gibi hafifçe eğilerek elini nezaketle öptüm ve biraz tuttuktan sonra bıraktım. Sevtap, Nil'den izin isteyip beni içerideki odalardan birine götürdü:

— Yalçın Bey beğendiyseniz ister otelinize götürün, ister burada kalın. Sokağa çıkma yasağına bir saat kaldı.

— Ben Bebek Oteli'nde yer ayarlamıştım denize karşı... Beğenmez olur muyum? Nefis bir kadın. Borcum ne kadar?

— Siz takdir edin lütfen.

— Elli yeter mi?

Elli bin lira yetti, Sevtap teşekkür etti.

Nil Hanım'la bir taksiye atlayıp Bebek Oteli'ne geldik. Resepsiyondaki memur beni tanımadığı için "Beyefendi evlenme cüzdanınızı rica edeyim" dedi. Ben de "İşte evlenme cüzdanımız" diyerek kendisine beş bin lira uzattım. Resepsiyon memuru teşekkür edip parayı cebe indirdi. Halbuki böyle güzel bir turistik otelde evlenme cüzdanı sormak çok ayıptı. Bizim turizm işleri bu yüzden bir türlü gelişmiyor zaten.

Havanın soğuk olmasına rağmen, denizin hemen üzerindeki odamızın kapısını açtık ve bir süre geçen gemileri seyrettik. Bu arada viskilerimiz geldi. Nil çok kibar ve çok kültürlü biriydi. Ben böyle güzel ve kültürlü kızların bu alemde olmalarına çok kızıyordum... Muhabbete başladık. Nil bana genellikle yabancı giyim firmalarıyla Vakko'nun defilelerine çıktığını anlattı. Ben de dedim ki:

— Nil sana bir şey söyleyeyim, sen iki üç yıl sonra tanınmış bir artist olursun. Bunu sana iltifat olsun diye söylemiyorum. Gerçekten çok güzel ve çok tatlısın...

— İnşallah sevgilim. Herşey kısmete bağlı... Bakarsın bir sabah bir arabanın altında can vermişiz... Bakarsın bir gün serserinin biri suratına jilet atıp hayatını kaydırmış. Allah hayırlısını versin.

Nil'le birlikte güzel zaman geçirdik. Sabah kahvaltısını otelin kafeterya kısmında yaptık ve öğlen Burhan Bey gelene kadar burada oturduk Daha sabahın 10'unda sosyete kızları ve oğlanları buraya dökülmeye başladılar. Benim yanımda Nil'i gören makyaj güzeli sosyete kızları, başlarını eğip yanımızdan öyle geçiyorlardı. Şu anda burada güzellik yarışması olsa bunların hepsi elenir ve Nil birinci olur.

Benim yanımda böyle güzel bir kızın oturması sadece sosyete kızlarının değil, baba parasıyla sağda solda sürten disko çocuklarının da dikkatini çekiyordu. Aslında benim yaşım, bu disko çocuklarıyla aynıydı ama benim ciddi bir giyim kuşamım vardı. Onların ise ne pantolonlarının rengi çoraplarına uyuyor ne de üzerlerine giydikleri çuval gibi kazaklar bir şeye benziyor. Bunların kılık kıyafeti aynen Almanya'daki faşing karnavalına benziyor. Faşinglerin resmini Sevtap Hanım'ın evindeki bir dergide görmüştüm... Bu sosyete çocuklarını görünce kendi kendimle bir defa daha övündüm. Ben hiç değilse bunlar gibi baba parasıyla caka satmıyordum.

Burhan Bey otele gelince Nil izin istedi. Benim içimden o sırada Nil'e bir hediye almak geldi ve kendisini otelin hemen yan tarafında bulunan bir kuyumcuya götürdüm. Nil oraya niçin girdiğimizi anlamamıştı. Kuyumcuya "Bir pırlanta yüzük lütfen" dedim... Kadife kaplı tepsiye benzer bir şeyin üzerinden Nil'in parmağına uygun bir yüzük beğendik. Yüzüğü alıp kendi elimle Nil'in parmağına taktım. Fiyatı otuz bin liraymış.

Fakat Nil çok asil bir insandı. Bu hediyenin altında kalmamak için o da aynı yerden bana şahane bir altın kaplama Dupont çakmak aldı ve bütün ısrarlarıma rağmen çantasından çıkarıp 23 bin lira ödedi. Vay beee... Dünyada neler vardı. O gece Ankara'ya döndüm.

Enver albayımın gelini Akbank Altındağ şubesinde şef olarak çalışıyormuş. Benden gelinini müdürüne karşı onore etmek için orada hesap açmamı istedi, ben de kabul ettim. Biraz sonra da bankadan bir görevli hesap defterimizi ve boş çek defterlerini getirdi.

Müşterilerimle aramda bazen çok ilginç konuşmalar oluyordu. Bu müşteriler arasında Milli Savunma Bakanlığı İnşaat Emlâk Dairesi'nde görevli olanlar çoğunluktaydı, bunlardan sivil müşterim Nami Bey çok tedirgin bir adamdı. Her geldiğinde bana yeni bir gelişme olup olmadığını sorar, bankerlerle ilgili olarak duyduğu her söylentiyi bana aktararak ağzımı arardı. O gün yine geldi:

— Yalçın Bey, sizi bizim bütün bakanlık takdir ediyor. Cieneralinden astsubayına kadar herkes sizden hayranlıkla bahsediyor. Sayenizde kimimiz araba aldık, kimimiz mobilyaları değiştirdik. Çoğumuzun da taksidi bitti. Bundan sonra sizden alacağımız faizler cebe girecek.

— Yalçın Beyciğim siz güvenilir bir bankersiniz. Ben ve arkadaşlarım size para yatırırken bile bile riske girdik. Ben de dahil hepimiz bankaların sizden kat kat daha sağlam olduğunu biliyoruz ama bankalarda risk yok, kazanç da yok. Bundan sonra param batsa bile Allah sizden razı olsun. Yalçın Beyciğim bir de şunu sorayım, Nihat albayım size Şadi Pehlivanlı adında bir müşteri göndermiş. Geldi mi acaba?

— Valla efendim Pehlivanlı soyadı taşıyan o kadar çok müşterimiz var ki... Bunlar geniş bir sülale galiba...

— Peki Yalçın Bey, ben izninizi alayım... Sizin her saniyeniz para demektir. Hoşçakalın.

Dediğim gibi asker sivil bütün müşterilerime çok saygılı davranırdım ve bütün müşterilerim de beni yakından izlerlerdi. Ama yine de Enver albayım bir gün benim masamda pavyonlarda karılarla çekilmiş resimlerimi yakaladı ve çok kızdı.

— Yalçın Bey, bu resimlerin büromuzda bulunması çok çirkin bir olay. Bunları ya yakın ya da eve götürün. Hem böyle yerlerden nasıl zevk alıyorsunuz? Pavyon, mavyon, buraları gayrimeşru insanların yeridir. Size daha kibar yerler yaraşır. Oralara niçin gitmiyorsunuz?

— Enver amca özür dilerim, hepsini yakalım onların...

Enver albayıma "Enver amca" demem, benim çok hoşuma gitmişti...

— Enver amca sana söz veriyorum, bir daha pavyona falan gitmeyeceğim. Erkek sözü.

— Erkek sözünü kabul etmem. Asker sözü ver...

— Peki, asker sözü veriyorum...

Enver amca da beni yanaklarımdan öptü. Gerçekten de o anda bir daha pavyona gitmemeye karar vermiştim.

— Enver amca, bizim Hayat Hanım'ın acaba bir sözlüsü veya sevdiği biri falan var mı?

— Bildiğim kadarıyla yok ama yine de bir araştırırım. Hayrola, bir şey mi oldu?

— Bir şey yok... Sadece merak ettim...

Hayat Hanım'a açılmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Bu durum da beni çok üzüyordu. O da, patronu olduğum halde bana hiç yüz vermiyordu. Hayat Hanım, benim kendisini sevdiğimin farkında bile değildi ve ben de durumu çaktırmamak için çaba harcıyordum. Kendisine kızmaya ve birtakım cezalar vermeye başlamıştım. Meselâ öğlen yemeğine gitmesine izin vermiyordum veya akşam geç çıkmasını sağlıyordum. O da bana kızıp birkaç defa istifa etmeye

kalkmıştı. Bunu önlemek için ben de kendisine ceza vermekten vazgeçtim.

Şimdi artık kafamda bir şeyin mücadelesini yapıyordum. Enver albayıma “Asker sözü” verdiğim için bir daha pavyona, gazinoya gitmemem gerekirdi. Hayat Hanım’la evlenebilsem buralara hiçbir zaman gitmezdim. Ama yine de asker sözümde durup, gitmemeye şimdiden başlamalıydım. Askerlik, üniforma, benim için çok önemliydi. Askerleri, Türk Bayrağı’nı, İstiklâl Marşı’mızı çok severdim.

Bu sevgimin belirtisi olarak büromuzun hemen dışına iki adet büyük bayrak direği diktirmiştim. Her Cuma günü akşamüstü bizim Prof'u falan toparlayıp apartmanın önüne çıkar ve esas duruşa geçip İstiklâl Marşımızı söyleyerek direklerden birine şanlı bayrağımızı, diğerine ise turuncu renkli, üzerinde "Yalçın Ticaret-Banker Yalçın Doğan" yazılı diğer bayrağı çekerdik. Pazartesi sabahları da yine İstiklâl Marşı’mızı okuyarak iki bayrağı da hazırol vaziyetinde indirirdik.

Bir Cuma akşamı biz bu işlemi yaparken yanımıza yaşlıca bir bey geldi:

—Evlâdım affedersiniz, ben Defterdarlık’tan emekli İhsan Ataç... Siz burada habire bayrak çekip indiriyorsunuz. Biri Türk Bayrağı da, öbürünü anlayamadık. Buraya büyükelçilik falan mı açıldı?

İhsan Bey'e durumu anlattım. Çok şaşırdı...

— Aman efendim, biz de çoluk çocuk evde merak ettik de.

Ancak bazı personelim bayrak törenlerine, mahalle arasında çıkmaktan utandığı için bir süre sonra bu görevi bir tek kişiye verdim.

Enver albayıma söz verişimden bir gün sonra Hasan Güngör Sağ adlı birinin beni aradığını söylediler. Telefonu aldım:

— Yalçın Bey size 150 bin lira para yatıracağım. Siz senetleri lütfen hazırlayın ki zaman kaybetmeyelim. Ben yarım saat sonra gelirim...

İlk defe bir müşterimiz, bizi görmeden para yatırıyordu. Demek ki ünümüz her yere yayılmıştı. Hayat Hanım'a senetleri hemen düzenlemesini söyledim. İçimden de düşündüm "Acaba Enver albayım bu müşteriyi de kendisinin getirdiğini iddia edip yüzde 3 komisyon ister mi?" diye...

Hasan Güngör Sağ birazdan geldi. Gümrük Tekel Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığı görevinden emekli olmuş, uzun süre yurt dışında görevli kalmış bir kişi... Kendisine dosya içinde hazırladığımız senetleri verdim:

— Ne kadar ciddi çalışıyorsunuz Yalçın Bey... Ankara'da hiçbir bankerde bu sistem yok.

— Teveccühünüz efendim... Ama sistemimiz iyidir. Bir dosyanız da bizde açıldı şimdi... Her ay faizinizi almaya geldiğinizde dosyanıza işlenir. Eğer senedinizin üzerinde yazılı tarihte gelmezseniz, tahsil edilmeyen senetler dosyasına aktarırız ve almanız gereken parayı da bir zarf içinde saklarız. Tabii bu arada niçin gelmediğinizi öğrenmek için size ya telefon ederiz ya da evinize özel ekip göndeririz.

— Çok güzel, çok... Maşallah çok da gençsiniz.

Sonra odada benim yanımda bulunan toptancı Vedat Kesikbıyık'a döndü:

— Siz de ortak mısınız beyefendi?

— Hayır efendim, ben Demetevler'de toptancıyım. Yalçın bey arkadaşım olur...

— Yalçın Bey'ciğim ben Mülkiye mezunuyum. Dışişleri görevlisi

olarak da uzun süre dışarıda görevli olduğum için bir kenara üç beş kuruş ayırmıştım. İnşallah ileride daha çok para yatırmak nasip olur.

Hasan Güngör Sağ yanımızdan ayrıldı...

Enver albayım işlere iyice el koymuştu. Paraya epey düşkün olmasına ve gelen her müşteriden komisyon istemesine rağmen, çok da müşterisi olduğunu biliyordum, özellikle kahraman ordumuzun çoğu mensupları albayım kanalıyla geliyorlardı. Albayım olmadığı zaman bazı müşteriler para yatırmaya çekiniyorlardı. Artık yavaş yavaş, para satacağım kişi ve firmaların soruşturmasını yapma görevini de Enver albayım üstleniyordu. O "Ver" deyince hiç bakmadan para veriyordum.

Sayıştay'da çalışan müşterim Tansu Atasev beni kayınbiraderi Ali Engin Fırat'la tanıştırdı. Ali Bey, Lider Turizm'in sahibiydi. Tansu Bey bana, Ali Engin Bey adına 200 bin lira yatırdı. Yurt dışına turistik geziler düzenleyen Ali Bey bana müşterilerimi Kıbrıs'a göndermeyi önerdi. Oturup bir formül düzenledik. Buna göre, bana yüz bin lira yatıran müşterilerimi onbeş gün süreyle Kıbrıs'a gönderecek ve onlardan para almayacaktım. Ancak o müşterim bende parasını bir yıl yatacak ve karşılığında faiz almayacaktı. Bu çok kârlı bir iş oluyordu. Ali Bey'le aramızda bir sözleşme imzaladık ve ben hemen gazetelere ilânlar verdim:

"Yalçın Ticaret'ten bedava Kıbrıs ve yurt dışı gezileri..."

Pek çok kişi başvurdu. Mali Şube'den bir müşterim, hakkımda ihbar olduğunu ve büromda arama yapılacağını bana bildirdi. Meğer turizm ruhsatım olmadığı için bu işi yapmamız yasakmış. Ben, büroda bu konuda ne varsa hepsini toz ettim ve yarım saat sonra arama için geldiler. Benim sanık, Ali Bey'in tanık olarak ifadelerimizi aldılar. Oradan da mahkemeye sevkedildim. Hayatımda ikinci defa mahkemeye çıkıyordum. Suçüstü savcısı, suçun oluşmadığı gerekçesiyle beni serbest bıraktı. İstesem bu işi çaktırmadan yine yapabilirdim ama yapmadım. Gereksiz riske girmenin anlamı yoktu... Nasılsa ben yeterince büyümüş ve meşhur olmuştum. Her evde ben konuşuluyordum. Vatandaş, akrabasını ziyarete gitse konu bankerlikten açılıyordu. Herkes banker olmuştu ve bankerlik işi zirvedeydi.

1980 Kasım ayının son günlerinden birinde büro sahibim emekli albay Vecdi Uysal bana sinirli bir şekilde telefon etti. Çok Müslüman bir adam olan ev sahibimi kızdırmaktan her zaman çekinir ve ona karşı kendimi hep iyi bir Müslüman olarak gösterirdim...

— Oğlum Yalçın, bak dokuz aydan beri benim yerimde oturuyorsun ama senin yaptığına ayıp derler.

— Ne yaptım Vecdi amca?

— Daha ne yapacaksın oğlum?... Sen benim yerimi tutarken pazarlamacılık yapacağını söylemiştin. Ama şimdi öğreniyorum ki bazı haram işlere girişmişsin...

— Tövbe tövbe Vecdi amca... Allah-ü Taâlâ kursağımızdan haram geçirmesin. Ben namazımda, niyazında kendi halinde bir insanım.

— Oğlum gazetelerde ilânlarını görüyorum, bankerlik yapıyorsun. Para alıp para satıyorsun. Faiz haram değil midir? Ben bu yaşımdan sonra hacı olmuşum, senin günahlarına ortak mı olayım?

— Vecdi amcacığım tövbe faizcilik yapmıyorum. Gazete ilânlarında yanlışlıkla yüzde sekiz faiz verilir diye çıkmış.

— Yok Yalçın, bana yutturamazsın. Büroyu derhal tahliye et. Ben de zaten mal sahibi olarak hem elektriğini, hem de bürodaki telefonumu kestireceğim.

— Amca sen Müslüman değil misin yoksa?

— Ne demek o?

— Eeee Vecdi amca, yani kiranı ödemedik mi? Sana ne yaptık? Gel büroma bir acı kahvemi iç de burada konuşalım.

— Neuzubillah... Ben oraya gelir miyim oğlum... Arkadaşlarımın yüzüne bakamıyorum faizciye büro verdim diye. Gelirsen sen Küçükesat Orduevi'ne gel.

— Kusura bakma, ben de gelemem Vecdi amca.

— Öyleyse ben de şimdi gidip telefonumu kestiriyorum.

— Git Allah'ına kadar kestir. Ben de yenisini alırım be...

— Alooo, ben albay Hüseyin.

Telefonu Vecdi albayımın arkadaşı almıştı. Sonuçta ev sahibim günah olur diye büroya gelmeyince ve ben de inat olsun diye orduevine gitmeyince, ikimizin arasındaki Boğaziçi Kıraathanesinde buluşmaya karar verdik Vecdi amca hacı, hoca ve dini bütün Müslüman olmasına rağmen paraya tapıyor. Bakalım ne yapacağız... Kıraathaneye girip önce Vecdi amcamın elini hürmetle öptüm. Şimdi onun yanında mecburen yine çok dindar gözükmem gerekli... Bir iskemle çekip yüksek sesle "Bismillahirrahmanirrahim" dedim ve oturdum. Ismarladığımız çayı da "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek içmeye başladım. Albayım, yanındaki arkadaşına benim çok Müslüman bir insan olduğumu anlatmaya başladı... Sonuçta albayıma, kendi mülkünde tefecilik ve bankerlik yaptığımı itiraf ettim. Ancak kirasına beş bin lira zam yapmayı önerdiğim zaman albayım bunu seve seve kabul etti ve yanından ayrılırken "Allah kazancını arttırsın oğlum Yalçın" diye dua etmeyi bile ihmal etmedi.

O gece erkenden eve gidip yattım. Gece saat 11 civarında polisler kapıyı çaldılar ve beni götüreceklerini söylediler. Niçin götüreceklerini söylemiyorlardı. O sırada evde bulunan akrabam asteğmen Halil abi de polislerle kavga etti ve Merkez Komutanlığı'ndan ekip istedi. Halil abi polislerden davacı olmuştu. Biz polislerle birlikte apar topar Merkez Komutanlığı'na götürüldük.

Aylar önce Mamak Cezaevi'ne düşmeden önce karşılaştığım albay yine oradaydı ve beni hemen tanıdı:

— Yine ne bok yedin de buraya düştün lan?

— Memur beyler hiçbir neden olmadan beni emniyete götürmek istediler... Bu arada asteğmenimle aralarında bir boğuşma çıktı, onun için geldim komutanım.

— Sen halâ hamburgercide müdür müsün?

— Hayır komutanım. Şimdi bankerlik yapıyorum. Yalçın Ticaret'in sahibiyim.

— Adın ne senin?

— Yalçın Doğan, komutanım.

— Vay beee... Helal olsun sana... Demek ki Banker Yalçın Doğan sensin.

— Evet komutanım...

Albayım bana çok nazik davrandı... Sonradan öğrendiğime göre hanımının bende parası varmış...

O gece Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüm. Polislerden biri orada bana dedi ki: "Yalçın senin 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nden gıyabî tutuklama kararın var. Yarın mahkemeye çıkacaksın. Polisler gece onun için geldiler".

— Eeee... Yani hapishaneye mi gireceğim? Suçum neymiş?

— Dolandırıcılık?

— Allah Allah... Kimi dolandırmışım?

Sabaha kadar polisler bana büyük yakınlık gösterdiler ve odalarında oturttular. Sabah adliye binasına gittik ve mahkemeye çıkarıldım. Hâkim sordu:

— Oğlum sen bir müddet evvel Ali Kemal Hacısalihoğlu'nu dolandırmışsın. Patates alıp iki adet çek vermişsin. Bu çekler de karşılıksız çıkmış. Doğru mu?

Vay, Ali Kemal vay... Ben kooperatifte çalışırken Burhan Bey'in arkadaşı olarak benden iki adet hatır çeki almıştı. Sonra da bu durumu hatırlattığım zaman Burhan Bey bana teminat vermiş ve çeklerin ödendiğini söylemişti... Bu yüzden daha önce de bir defa karakolluk olmuştum. Bu Ali Kemal bundan birkaç gün önce de bana gelmiş ve kendisine borç para vermiştim...

—Sayın hâkimim ben kimseyi dolandırmadım. Çekler benimdir ama kendisine kıramayacağım bir büyüğüm vasıtasıyla hatır için vermiştim. Kendisi ödeyecekti. Sonra bana bunların ödendiği söylenmişti...

Hâkim bağırdı:

— Oğlum bırak bu hikâyeleri... Bu devirde kim kime hatır için çek verir.

Hâkimin bağırması beni çok korkuttu ve söyleyeceklerimi de unuttum...

— Gereği düşünüldü. Dolandırıcılık suçundan sanık, Ali oğlu 1962 doğumlu okur yazar, bekâr, sabıkasız sanık Yalçın Doğan hakkında açılan dava, delilleri tamamlandığından dolayı sonuçlanmıştır... TCK'nin 503. Maddesi gereğince üç ay onbeş gün hapsine, aynı suçu ikinci defa işlediğinden, TCK'nin 522. maddesi gereğince cezasının altıda biri kadar arttırılmasına, paranın fahiş olması nedeniyle altı ay hapis cezasıyla cezalandırılmasına... Temyiz yolu açık olmak üzere yüzüne karşı okundu...

Eyvah... Şimdi boku yemiştim. Altı ay hapis cezasını duyunca neredeyse bayılacaktım. Ayaklarımın bağı çözüldü, korkudan tir tir titremeye başladım. Hem de suçsuz yere içeri giriyordum. Koskoca Banker Yalçın Doğan'ın galiba sonu gelmişti.

Bu arada savcı bana sordu:

— Oğlum sen 1962 yılının hangi ayında doğmuştun?

— 17 Şubat 1962, komutanım...

Savcıya heyecandan ve korkudan "Komutanım" demiştim. Savcı, hâkime dedi ki "Hâkim Bey, çeki verdiği tarihte yaşı doluyor. Hâkim evraklara bir defa daha baktı ve kâtibe "Kararı yeniden yaz... Sanığın çek verdiği tarihte cezaî ehliyeti olmadığından beraatine karar verilmiştir.

Ben "Beraat" kelimesini duyunca çok sevindim. Mahkemeye teşekkür edip dışarı çıktım. Orada sevincimden hüngür hüngür ağlamaya başladım. Hemen büroya geldim. Personelin bu durumdan haberi yoktu. O gün personelime öğle yemeğini, sevincim dolayısıyla ben ısmarladım ve büroya kebap getirttim. Personel yine "Hayırdır inşallah... Yalçın Bey bize kebap ısmarladı" diye hayret etmiş.

Kasım ayının 28'inde, avukatımla birlikte İzmir'e gittik. Gazino mükemmel görünümünü koruyordu. Hesap ödemek istemeyen Narlıdere kabadayıları benim personelden bir iki defa dayak yiyince artık gelmez olmuşlar. Benim şöhretim Narlıdere'de kısa süre

içerisinde “Ankaralı Yalçın” diye yayılmış. Ama burada kimse benim banker ve holding sahibi olduğumu bilmiyor.

O gün Erdal Dalan’la sabun konusunu da konuştuk. Benim imalâthane açılmıştı ama henüz ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. Erdal abi beni uyarmaya çalışıyor ve Ankara’da kurulu bir sabun tesisinin kâr edemeyeceğini söylüyordu. Ben “Beni herhalde kıskandığı için böyle konuşuyor” diye düşündüm...

— Bak Yalçın, biz burada birinci kalite beyaz sabunu 60, prina yeşil sabunu 70 liraya mal ediyoruz. Hammadde ayağımızın altında, bu işten anlayan işçi bol. Sen Ankara’da hammadde bulamazsın. İşçilerin de dışarıdan geldi değil mi?

— Gaziantep’ten getirttim abi...

— Bu işçilerin yatacak yerini temin edeceksin, hammaddeyi ta İzmir’den ya da başka yerden getireceksin. Bunun hammaddesini taşıyan tanker geriye boş döneceği için senden iki kat para ister. Sen Ankara’da beyaz sabunu 90, prina yeşil sabunu 110 liraya mal edersin ve satamazsın.

— Yok abi... Ben senin maliyet dediğin fiyata sabun satıp kar ediyorum.

— Kandırıyor olmasın?

— Kim kandırabilir abi?.. Ben kaçın kurasıyım...

— Yalçın dikkat et... Büyük zarar edersin. Maliyetini iyi hesapla...

Erdal abi, konuyu kafasını yavaşça sallayarak ve gülümseyerek değiştirdi. Ben o gece yine gazinoma gittim. Onur Eren, Kastamonulu hemşerimdi. Sahneye çıktığı zaman çok muazzam bir alkış aldı. Kendisiyle bir hemşerim olarak iftihar ettiğimi yüzüne karşı söyledim.

Ancak ne yazık ki henüz her şey istediğim gibi değildi. Geleceğin bu ünlü Türk Müziği sanatçısı Efes veya Etap Oteli yerine, gazinonun personel yatakhanesinde yatıp kalkıyordu. Gerçi bugünün nice şöhretleri aynı yollardan geçmişlerdi ama Onur, hiç taviz vermeden as olmak istiyordu ve bu onun hakkıydı. Ben de onun için kendisine elimden gelen her gayreti gösteriyordum. Birini kalkındıracaksam önce Kastamonulu hemşerilerimden başlamam gerekir. Kendi memleketimden gelen herhangi bir yardım kararını geri çevirmeme kararı almıştım. Yeter ki benden yardım talebinde bulunsun, derhal karşılamaya hazırdım. Ancak şu ana kadar hiç kimse gelmedi.

ARALIK 1980

2 Aralık sabahı Ankara'ya döndüm ve gelir gelmez büro personelimin para konusunda sıkışmış olduğunu gördüm. Salonda beklemekte olan üç müşteriye faizlerini ödeyememişler. Süreyya bekleyen kişileri "Efendim bankadan henüz provizyon alamadık, sizi biraz daha bekleteceğiz" diyerek uyutuyordu. Müşteriler çok telaşlanmışlardı. Ben gayet sakin odama geçtim ve teybimi çıkarıp şahane bir müzik kaseti dinlemeye başladım... Orhan Gencebay beni mestetmişti. Süreyya odama girdi:

— Yalçın Bey özür dilerim ama bir şey yapmamız lâzım. Kasada beş kuruş yok. Bütün Ankara'ya rezil oluruz.

— Doğru söylüyorsun... Valla reklâm oluruz.. Ben şurada bin tane fakiri giydirip yardım etsem reklâm yapmazlar ama bir kodamanın faizini zamanında ödeyemesek ağzımıza sıçar puştlar... Ben bu durumu iyi anlayasınız diye böyle yaptım. Çok tedirginsin, halbuki bak bana... Ne kadar sakinim... Sigaramı yakmışım, kahvemi söylemişim, teybimi dinliyorum. Sen de her zaman benim gibi ol... Bir sıkışıklıkta ilk şart sakin olmaktır. Söyle bakalım, kaç para lâzım?

— Şimdi yüz bin yeter Yalçın Bey...

Çantamı açıp yüz bin lirayı verdim. Halbuki bende çuvalla para olmasına rağmen personelimin bu durumdan haberi yoktu. Yüz bin lira için sıkıştıklarını zannetmişler. Ben kendi durumum hakkında personelime kesinlikle bilgi vermezdim. Benim kaç param olduğunu bilmemeleri daha doğru olur. Zaten kaç param olduğunu ben de bilmiyordum.

Dışarıda bekleyen müşterilerin ödemeleri yapıldıktan sonra Süreyya'yı tekrar yanıma çağırdım ve nasihat verdim:

— Bak demin o üç kişinin faizini ödeyemezken, birkaç dakika içinde

dört kişi gelip yeniden para yatırdı. Bir banker hiçbir zaman sıkışık duruma düşmez. Birisi para çeker, üç kişi gelip yatırır. Yani banker bir istasyondur, para da trendir. O gün mutlaka senin istasyona birkaç tren girip çıkar. Ama tren istasyonda ne kadar uzun kalırsa o kadar iyidir...

Ancak İzmir'de, Erdal Dalan'ın bana sabun konusunda anlattıkları moralimi iyice bozmuştu. Bizim Kasım'ın bu konuda bana verdiği hesaplar herhalde yanlıştı. Acaba bir ayağa mı geliyordum? İmalâthaneyi açmış olmama rağmen Kasım habire benden para istemeye devam ediyordu. Gerçi o seksen istese ben elli veriyordum ama olsun... Bu işin içinde bir bit yeniği galiba vardı.

İlk sabun imalâtım için gazetelere büyük boy ilânlar vermiş ve fiyatlarda damping yapmıştım. Bunları Tunalı Hilmi Caddesi'ndeki satış depomda ve süpermarketimde satışa çıkarttım. Sabunlarıma epey de rağbet vardı ama ben bu işten kâr mı ediyorum, yoksa zarar mı ediyorum farkında değildim. Elimizde hiçbir hesap yoktu. İmalâthanenin başındaki emekli komiser Kasım'a bakarsanız yüzde 40 kâr ediyoruz. Bu işin ustası Erdal abiye bakarsanız zarar ediyoruz.

İmalâthanedeki işçilerimizin hepsi, Ankara'da sabun işçisi olmaması nedeniyle Gaziantep'ten gelmişti. Üçüncü üretimimizin yarısında bunlar hesaplarını alıp kaçtılar ve böylece biz de yeni işçi buluncaya kadar üretimi durdurmak zorunda kaldık.

Bu arada Kasım'ı işçi bulmak için İzmir'e yolladım. Onu da bulamadı. Erdal abi ve Kasım'ı, bizim sabun maliyetlerini çıkarmak için masa başında buluşturdum. Bunun için de uçağa atlayıp İzmir'e gittim. Kasım yüzü kızara kızara Erdal abinin hesabını çürütmeye çalıştı ama başaramadı. "Bu meseleyi Ankara'da seninle konuşuruz" diyerek konuyu değiştirdim.

Ankara'da soruyorum "Kasım kârımız ne kadar?"... Bana diyor ki "Parayı Ahmet abinize verdim". "Peki kaç para verdin?" ... "Para olarak değil, sabun olarak verdim. Size 300 bin lira vermesi lâzım"... Dürüstlüğüne son derece güvendiğim Ahmet abim ise Kasım'ı yalanlıyor. Ben ne yapacağımı şaşırdım.

Bir süre sonra Kasım altı işçi bulup getirdi. Maltepe'deki garsoniyerimi telefonuyla ve eşyalarıyla birlikte işçilere tahsis ettim. Bu beylere bir de Ford minibüs alıp bir şoför tuttum. Üretim yeniden başladı.

Sabun işinin bana astarı yüzünden pahalıya geliyordu ama yapacak bir şeyim yoktu. Yalçın Holding'in yönetim kurulu başkanı olarak, bu ilk sanayi tesisimi mutlaka çalışır durumda tutmalı ve diğer alanlardaki sanayi tesisleri hamleme bundan sonra başlamalıydım.

Ancak benim yanımda görevli bazı personelden bıkmıştım. Gazetelere ilân versem bu kadar çok sahtekâr, üçkağıtçı, yalancı ve pis yağcı personel bulamazdım. Benimle tanışmadan önce hiç kimsenin yüz vermediği sıradan bir adam, benim yanımda birden bire tavırlamı değiştiriyor ve adam olduğunu zannetmeye başlıyor. Bunlara "Sktir git lan yanımdan... Kovuldun" desem, piyasada benim için mutlaka yalan yanlış haberler yayacaklar ve beni belki de batıracaklar. İşte bu adamları yanımdan bir türlü kovamıyordum. Bunlar hata yaptığında, eski mevki ve unvanları ne olursa olsun azarlardım ve o koskoca herifler seslerini bile çıkaramazlardı. Zaten bunlar benim yanımda bir şey çalmadan ve avanta sağlamadan sadece maaşlarıyla duran adamlar olsalardı, ben bunlara fırça çekince "Sen kimsin lan çaycı parçası? Ben senin şamar oğlanın mıyım?" deyip istifayı verirlerdi. Demek bunlar benim yanımda çalıp çırpıyorlar ve avanta sağlıyorlar ki, hakaretlerime tahammül edebiliyorlar...

Kasım'ı tekrar çağırdım:

— Bak arkadaş bu işin sonunda rezil oluruz. Ankara'da yüzlerce banker arasında altıncı sırayı alıyorum. Sonra Semiramis'in durumuna düşeriz...

— Yalçın Bey siz ileride bana dua edeceksiniz. Hiç merak etmeyin...

Kasım beni yine ikna etmişti. Yanımdan ayrılırken benden yüz bin lira daha istedi. Onu da çıkarıp verdim. Vermeyip ne yapacaktım? Bir kere bu batağa dalmıştım.

Biraz sonra Ahmet abim yanıma geldi:

—Yalçın birisine bir milyon lira civarında mal vermiştim, parayı ödeyemedi. Kendisi Ulucanlar'da toptancı. Telefonlu bir bürosu varmış. Para yerine orayı vermek istiyor. Alayım mı?

— Al tabii... Tam toptancıların içinde. Davut Pazarlama'yı oradan yürütürüz...

Bu arada abime başka bir konuyu daha açtım:

— Anneme ara sıra para veriyorum ama buna rağmen evde başkasının çocuğuna parayla bakıyor. Kaç defa söyledim, ayda beş bin lira için bu yapılır mı?

Gerçekten de annem bizim evde bir komşu çocuğuna parayla bakıyordu. Ben bunu hiç istemiyordum ama anneme dinletemedim. Bana "Oğlum sen banker olmadan önce bu çocuk için aldığım para bizim mutfak masrafımızı karşılıyordu" dedi. Daha açık söylemek gerekirse ben annemin çocuk bakmasından utanıyordum. Milyonlarla oynayan bir holding sahibi bankerin annesi çocuk bakar mı? Ama aklıma, anneme yeterince para vermek ve onu bu işten böylece vazgeçirmek hiç gelmiyordu. Kendim krallar gibi yaşadığım halde ne babama ne abilerime bir katkım olmuyordu. Anneme arada sırada birkaç bin lira cep harçlığı veriyordum, hepsi o kadar... Meselâ, yanımda çalışan Ahmet abim, Mine Hanım'la evlendiği zaman, kendisine bir düğün hediyesi almayı bile akıl edemeyecektim.

Bize borçlu olan adamın, Ulucanlar'daki bürosunu aldık. Yeni şirketimiz Davut Pazarlama'yı artık buradan yönetecek, imal ettiğimiz sabunları da buradan satacaktık. Bu büronun yönetimini Ahmet abime verdim. Ancak çıkardığımız sabunlar için bir türlü marka bulamamıştık. Önce "Sabuncu Yalçın" markasını denedik... Yalçın markası başka biri tarafından daha önce tescil ettirilmiş. Ne isim bulursak bulalım, karşımıza önceden tescilli çıkıyordu. Bunun da epeyce cezası vardı. Ben de bunun üzerine düşündüm... Köyümüzün adı Davut'tu... Yanımda çalışan ve kendisini gizlice sevdiğim bayanın

adı Hayat, teyzemin küçük kızının adı Elif'ti... Ben kafadan Duygu diye de bir isim uydurdum ve böylece markalarımızı Sanayi Bakanlığı'nda Hayat, Duygu, Davut ve Elif olarak tescil ettirdim. Hayat Hanım'a ismini sabunlara verdiğimi söyleyip tescil belgesini de gösterdim. Tatlı tatlı tebessüm etti. Ben de "Herhalde kendisini sevdiğimi artık anlamıştır" diye düşündüm ve çok sevindim.

Daha önce reklâmcım Osman Mortaş'ın tanıdığı olduğu için epeyce para verdiğim Fatih Çağatay borcunu ödeyemiyordu. Bu Fatih Çağatay'ı epeyce kovaladım. Ayrıca büroma gelip bir ay kadar önce benden büyük ricalarla para alan Ayhan Afşar ve Veysi Gün de ilk faizlerini ödemediler. Hemen Ayhan Afşar'ın, Kızılay Onur İş Hanı'ndaki adresine gittim ve gördüm ki büro tamamen boşaltılmış. Bir iki alacaklı kapıda bekliyor ve yaşlı bir kadın da kendini yerlere atarak "Allah belasını versin, beni bile dolandırdı" diye bağırıyordu. Kadının kulağına eğilip yavaşça "Teyze, sen kaç para verdin?" dedim... "200 bin lira" dedi. Ben de bunun üzerine "Tanımadığın adamlara para verirsen işte böyle olur. Banker Yalçın dururken başkasına para mı verilir" deyince kadıncağız yüzüme aptal aptal baktı:

— Oğlum bu adam banker değildi ki... Müteahhitlik yapıyordu. Ben de bunun yanında odacı olarak çalışıyordum. Benden borç para istedi, ben de sakladığım bütün paramı getirip verdim. Ne bileyim böyle olacağını...

Yaşlı kadıncağızın söylediklerine aklım durdu. Demek ki bu herif beni de dolandırmıştı. Avukatımın bürosu üst kattaydı. Kendisine senetleri bırakıp, işleme koymasını söyledim.

Asansörle aşağıya inerken elim az daha kapıya sıkışıp kopuyordu. Büyük bir kazayı çok ucuz atlatmış oldum ve kendi kendime hemen karar verip Seyranbağları'ndaki güçsüzler yurduna yüz bin liralık yiyecek içecek ve sigara aldım. Orada, yaşlılar boynuma sarılıp dualar ettiler. Yurt müdürü de genç yaşımda böyle bir hayırseverlik yaptığım için beni tebrik etti. Ben, çok servetim olsa bir apartman satın alır ve burada yaşlılarla küçük çocukları barındırırdım. Aslında bu kutsal bir görevdi. Ben şimdi asansöre elimi kaptırmadığım için bu işi yapmıştım ama bundan sonra ara sıra böyle yardımlarda bulunmalıydım. Ayrıca bu yardımı reklâm amacıyla da yapmadım. Eğer böyle yapsaydım gazetelere bir haber uçurdum mu, ertesi gün hepsinde "Türkiye'nin en

genç bankeri Yalçın Doğan büyük bir yardımsever...” diye manşet haber çıkardı... Büroya geldiğim zaman bu yardımım nedeniyle çok ferahlamıştım. Hemen Sakıp Sabancı gibi olmayı hayâl ettim. Sabancı’nın bazı hayır işleri yaptırdığını gazetelerde okuyordum. Ben de holding sahibi bir banker olarak böyle yapmalıydım. Hemen daktilomu önüme alıp Milli Eğitim Bakanlığı’na hitaben bir dilekçe yazdım:

“Tüm masrafları tarafımdan karşılanmak üzere memleketim olan Kastamonu Daday kazası Davut köyüne ismimi taşıyan bir ilkokul yaptırmak istiyorum. İsteğimin kabulünü, emir ve müsaadelerinize arzederim. Yalçın Doğan... Yalçın Holding A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı...”

Hemen Milli Eğitim Bakanlığı’na gittim ama beni Sayın Bakan Hasan Sağlam’la görüştürmediler. Dilekçemi verip ayrıldım.

Bu arada Sancak gazetesinin sahibi Salim Taşçı ile samimiyetimiz ilerliyordu. Artık ben kendisine "Dayı" diyordum, o da bana "Yeğenim" diye hitap ediyordu. Bu Atatürkçü gazetenin genel koordinatörü emekli albay Baha Vefa Karatay ile de tanıştım. Baha Bey benim çok zeki bir insan olduğumu söyledi. Kendisinin birçok subay arkadaşı vardı ve Milli Güvenlik Konseyi’ne de çok yakın bir insan olduğunu hissetmiştim. Sancak gazetesi ve Baha Vefa Karatay albayımla yakınlık kurabilirsem, bu işten ben çok kârlı çıkardım.

Ben bu durumu değerlendirmek için Sancak gazetesine Yalçın Holding ve Yalçın Ticaret’in ilânlarını vermeye başladım. Ayrıca tüccar terzim Ruhi’nin ilânlarını da gazetede büyük boyda yayınlıyorlardı. Bunların parasını aslında ben veriyordum ama durumu hiç belli etmiyordum... Çünkü gazetenin sahibi olan Salim Taşçı çok onurlu bir insandı. Bu durumu bilirse üzülür diye düşündüm. Tüccar terzi Ruhi ile beni, toptancı Vedat Kesikbıyık tanıştırmıştı. Subay müşterisi çoktu. Hem o bana müşteri gönderirdi, hem de ben ona...

Salim Taşçı ile sık sık beraber olmaya başlamıştım. Benimle param olduğu için değil, zeki ve çalışkan olduğum için arkadaşlık ediyordu. Salim abi bir gün bana emekli albay Baha Vefa Karatay başkanlığında Kemalist Atılım Birliği adlı bir demek kurmak için çalışmaları

olduğunu söyledi. Bu dernek, 12 Eylül Harekâtı'ndan sonra yeniden coşan Atatürkçülük ve Atatürk İlkeleri'nin yılmaz bir bekçisi olacaktı. Birçok emekli subayın ve siyasetçinin üye olacağı bu derneğe girmeyi içimden ben de geçirdim. Ama ben bunu söylemeye henüz fırsat bulamadan Salim abi dedi ki "Yalçın, seni de kurucu üye olarak aldıracağım". Çok sevindim.

Gazetecilik sevgim nedeniyle beni Sancak gazetesinin önce Halkla İlişkiler Müdürü, daha sonra da Genel Müdür'ü yaptılar. Tabii ben aslında gazetede fiilen görev yapmıyordum. Sadece ilân veriyor ve tanıdıklarımdan ilân buluyordum.

Sancak, çok Atatürkçü bir gazete idi. Başlığının solunda, içinde ayyıldız olan bir Türkiye haritası ve onun altında "Önce Vatan" sloganı vardı. Başlığın hemen altında "Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" yazıyordu. Sağ tarafta ise büyük Ata'mızın bir portresi ve yanında "Ne mutlu Türk'üm diyene" vecizesi yer almıştı... Ben de hem vatanı için çalışan hem de iliklerine kadar Atatürkçü olan asil bir Türk evladı olarak artık bu gazete çatısı altında yer alıyordum.

Salim Taşçı'yı çok sevmiştim. Benimle her zaman çok açık konuşurdu. Üst düzeyde subay tanıdığı çok olduğu gibi, meselâ, imamlıktan banker olan Dursun Aktürk de yakın arkadaşıydı. Salim abi bir gün beni Balâ Jandarma Komutanı Yüzbaşı Adem Baransel'le tanıştırdı. Konuşurken yüzbaşım bana bir soru sordu:

— Yalçın senin araban var mı?

— Var komutanım.

— Bırak komutan falan demeyi... İstersen abi de, istersen Adem de... Arabanın markası ne?

— Otomatik vites 62 Şevrole.

— Yahu bu benzin fiyatlarıyla Şevroleye binilir mi? Bende bir BMW

var. İstersen bir bakalım o arabaya.

O anda kafamda fikir canlandı... Adem abi arabasını anlattıkça ağzımın suları akmaya başlamıştı... Doğru be... Benim gibi bir holding sahibi 62 Şevroleye herhalde binmezdi. Hemen kendimi o BMW arabanın içinde düşünmeye başladım. Ertesi gün galeriye gidip arabayı gördük. Makam şoförüm Kemal'e sordum:

— Ne dersin Kemal?

— İyi dayı... Son model araba.

— Alalım mı?

— Al dayı... Sana acayip yakışır...

Adem abiye "Kaç para abi?" diye sordum. Pazarlık yapmasını ben hiç beceremiyordum... "Şu olsun, bu olsun" demek beni çok utandırıyordu. Bir banker olarak birkaç yüz bin lira için boyun eğmeye değmez diye düşünerek arabayı iki milyona aldım... 500 bin peşin, gerisi taksitle. Aslında iki milyon peşin de verebilirdim ama vatandaşın tasarruflarını bir arabaya peşin olarak yatırmak bana yakışmazdı.

BMW, kız gibi arabaydı. Kemal artık bu şahane arabada benim şoförlüğümü yapacaktı. Şimdi ben de Ankara'nın büyük bankerleriyle denk duruma gelmiştim. Onların hepsinin altında son model BMW, Mercedes, Ford gibi lüks arabalar varken benim gibi bir adamın 62 Şevrole'yi makam arabası olarak kullanması yakışık almazdı... Ancak bazı külüstür Ankara bankerleri hâlâ işlerine dolmuşla veya Murat 124 arabalarıyla gidip geliyorlardı. Bunların itibarı zaten yoktu. BMW arabamı alınca çok sevindim ve o gün personelime yine kebap ısmarladım... 62 Şevrolevi Ahmet abime, 63 Şevroleyi de Kasım Akarsu'ya verdim.

Adem yüzbaşımın kafası ticarete çok yatkındı. Bana uygulamaya

konulsa çok büyük para getirecek bir iş önerdi:

— Yalçın, bir kampanya açıp herkesten okunmuş on adet gazete toplayacaksın. Türkiye çapında okunmuş on gazeteyi sana gönderen herkese bir kura numarası vereceksin. Sonra bir piyango çekilişi düzenleyeceksin ve çekilişe bir otomobil, on çamaşır makinası, on televizyon, elli bisiklet falan gibi şeyler koyacaksın. Bu hediyelerin toplam tutarı beş milyonu geçmeyecek. Sonra büyük bir depo kiralayacaksın. Şu andaki araştırmalarıma göre gazete kağıdının hurda olarak kilosu 40-45 lira arasında değişiyor. Çok daha fazla toplarsın ama, diyelim ki 250 ton topladın. Bunun tutarı yaklaşık on milyon lira eder. Koyduğun ikramiyelerin iki milyonunu da kendine çıkardın mı, sana kalır net yedi milyon. Tabii bu rakam çok daha yüksek de olabilir...

Adem abi haklıydı... Söylediklerini not aldım. Zaten bankerlik olayı çıktığından beri halkımızın Spor Toto, Milli Piyango gibi şans oyunlarına rağbeti de azalmıştı. Halk bunlara pek fazla para yatırmıyordu. Bize yatıranlar ise hiçbir zahmete katlanmadan aylık faizlerini tıkır tıkır alıyorlardı. Ancak bu gazete işini çok düşünmeme rağmen uygulama alanına koymaya zaman bulamadım.

Aralık ayında da paralar gelmeye devam ediyordu. Artık askerden, müsteşara; genel müdürden, emekliye; öğrenciden, seksüel prodüktöre kadar her kesimden müşterim vardı. Hangisine telefon edip bir ricam olduğunu söylesem seve seve yaparlardı. Benimle tanışamayan bazı bürokrat müşterilerim randevu alarak gelirlerdi. Geldikleri zaman da başka müşterilerle ilgilendiğim için genellikle biraz bekletir ve böylece havamı da basmış olurdum. Maliye Bakanlığı'nda üst düzeyde bir bürokrat müşterim bir gün bana "Yalçın Bey, Sayın Başbakan Bülend Ulusu'yla konuşmak bile sizinle konuşmaktan daha kolay. Saat 10'da randevu verdiniz, saat 12 oldu" dedi... Ben de bu müşterime hükümetin, bankerler hakkında ne düşündüğünü sorduğumda şu cevabı verdi:

— Valla bu işlere biliyorsunuz Turgut Özal bakıyor. Turgut Bey sizlerin ekonomiye çok yararlı olduğunuza inanıyor, dedi.

Ben de Sayın Turgut Özal'ı bu görüşünden dolayı bir defa daha

takdirle andım. Sonra müşterime sordum:

— Peki sayın Maliye Bakanımız ne düşünüyorlar?

— Dedim ya, o işlere Turgut Bey bakıyor. Onun dediği esastır. Kaya Bey bu konulara pek bulaşmak istemez...

Davut Pazarlama'nın faaliyetleri beni sevindiriyordu. Ayrıca toptancı depomuz ve süpermarket de devam ediyordu. Ancak ben bu iş yerlerime çok ender olarak gidiyordum, çünkü eğer fazla gidersem bana karşı personelin duyduğu saygı azalır ve yüz göz olurum. Ancak yine de bir tüccar arkadaşa iş yerlerimi gezdirirken personelimden çok büyük saygı görüyordum. Bu durumda tüccar arkadaşın bana duyduğu ilgi ve alâka da artıyordu.

Sabun imalâthanemiz de çalışıyordu. Burası Orta Anadolu'nun tek sabun imalâthanesiydi... Ben buraya tabii ki "Fabrika" diyor ve kendimi bir fabrikatör olarak görüyordum.

Toptancılık işlerim de iyi gidiyordu... Ancak bendeki bu hızlı gelişme nedeniyle evimi ve ailemi tamamen ihmal etmeye başlamıştım. Eve çok az gidiyordum. Bu yüzden aile içerisinde huzursuzluklar başladı ve ben de geçimsiz bir çocuk durumuna düştüm. Annem veya babam "Oğlum eve niçin gelmiyorsun?" diye soracak olsalar hemen sinirlenip evi terkediyordum... Çünkü tam eve gideceğim sırada mutlaka bir müşterim geliyor ve "Haydi gel bu akşam biraz kafa çekelim" diyor. Aslında o kadar çok akşamcı değilim. İçkiye karşı fazla bir zaafım falan da yok. Sadece yemekli davetlerde biraz içip kafayı bulurum. İşte bu şekilde tam eve gideceğim zaman bir davet çıkar ve gidemezdim. Büroda kanapelerin üstünde uyuduğum çok olmuştur.

Aralık ayında bir gün Bimbo Hamburger'den tanıdığım garson Mustafa büroma geldi. Hatırlayacaksınız, Mustafa orada birkaç kişiyi dövüp Mamak Cezaevi'ne düşmemize sebep olan arkadaştı... Kendisini severdim ama ailesine karşı en ufak bir sorumluluğu yoktu. Mustafa'yla birlikte viski içmeye başladık. Bana dedi ki:

— Yalçın, tanıdığım bir kulüp var. Oyun oynarsan bu akşam seni oraya götüreyim.

— Ne oyunu yani?

— Ne istersen... Poker, kılıç, zar, barbut, çanak...

— Mustafa ben kumar nedir bilmem. Bir tek pişti bilirim, onu da küçükken evde abimle oynardık

— Oynamasan da olur... Benim yanımda otur, beni seyredersin.

— Mustafa ne seyrederim, ne de oynarım...

Bende paranın çok olduğunu bilen bu arkadaşım demek ki bir kumar kulübünde işe girdi ve patronuna da "Yalçın benim arkadaşım, istersen getireyim" dedi. Patron da "Vay beee... Getir, getir" dedi... Bu nedenle şimdi Mustafa benim yanıma geldi. Oyun bilmiyorum ama pişti bile oynasam önce bir iki el bana kazandıracaklar, sonra makasa getirip paraları alacaklar. Sabaha karşı da birkaç milyonluk çek yazıp yallah dışarı... Ben keriz miyim? Bu oyuna gelecek göz bende var mı?

Mustafa büyük bir eziklik içinde yanımdan ayrıldı. O güne kadar hiç kumar oynamamıştım, ondan sonra da oynamadım. Sonra birkaç defa daha böyle kumar teklifleri geldiyse de hepsini reddettim. Birtakım kirli adamlar, paralı bir insan gördükleri zaman onu mutlaka kumar masasına çekmeye çalışıyorlardı.

Büroda çalışırken telefon çaldı. Annemin ayağı buzda kaymış ve SSK Dışkapı Hastahanesi'ne götürmüşler. Hemen eve gittim. Annem başı sarılı ve yarı baygın bir durumda yatıyordu... "Anne geçmiş olsun" dedim ama cevap bile alamadım. Annem beni tanıyamamıştı. Ertesi sabah annemi Hacettepe Hastanesi'nde bir beyin cerrahına götürdük., Beyinde kan pıhtılaşması olduğunu ve hemen ameliyat edilmesi gerektiğini söyledi. Ben ağlamaya başladım. Ahmet abimin nişanlısı Mine ve benim sözlüm Cemile annemin başucunda bekliyorlardı.

Annemi iki gün sonra Özel Güven Hastanesi'ne yatırdık Saat 17.00'de ameliyat olacaktı. Ben büroda çalışıyordum, Ahmet abim telefon etti ve dedi ki "Hemen gel, annem birazdan ameliyata giriyor... Seni görmek istedi". Ben de "Tamam, hemen geliyorum" dedim ama o sırada bir müşteri gelince bürodan çıkamadım. Yarım saat sonra abim beni yine çağırdı, yine "Hemen geliyorum" dedim. Annem ne olur ne olmaz diye beni son bir defa daha görmek istemiş. Tam çıkacağım sırada bir müşterim telefon etti ve Ankara dışına gideceğini belirterek faizini gelip almak istediğini söyledi. O saatte büroda başka personel kalmadığı için mecburen bu adamı bekledim. Bürodan ayrılsam hakkımda kötü şeyler düşünebilirdi. Yani bir müşteriye ödenecek faizi anneme tercih etmiştim. Bu affedilmez bir hataydı. Abim yine telefon ederek "Anneme bir şey olursa, sana gösteririm" dedi. Başka zaman olsaydı ağzının payını verirdim ama büyük hatamı bildiğim için hiçbir şey diyemedim.

Ben hastaneye yetiştiğimde annemi ameliyata almışlardı. Üç saat sonra çıktı. Ben kendisini görür görmez bayılmışım... Annem iyileşti. Taburcu olacağı gün hiç değilse hatamı affettirmek için kendisini eve ben götürdüm, bir buket çiçek de yaptırdım. İki gelin adayı, evde anneme canla başka hizmet ediyorlardı.

Ertesi gün Adana'ya gittim ve daha önce Salim Taşçı'ya uğrayarak tanıdığım bazı firmalardan Sancak gazetesi için ilân alacağımı söyledim. Adana'dan uçakla İzmir'e geçtim... Acaba bizim gazino işleri nasıl gidiyordu? İzmir'de bizim Piç Yaşar'la yolda karşılaştık... Piç Yaşar bir süre önce bana yük olduğunu söyleyip Ankara'dan ayrılmıştı. Babam, abim ve bütün yakın çevrem Piç Yaşar'ın benimle olmasına son derece bozuluyorlar ve Piç Yaşar da bu durumu biliyordu.

25 Aralık 1980

Piç Yaşar'a yeniden rastladığıma çok sevinmiştim. Gece bırakmak istemedim ve birlikte bizim gazinoya gittik. Benim gazinoya geldiğimi duyan ve daha önce personelimden dayak yiyen Narlıdere kabadayıları o gece yine hesap ödemek istememişler ve "Gelsin patronunuz alsın" demişler. Bulundukları masayı hemen adamlarımla kuşatma altına aldırıp masaya bir tekme koydum ve bir saniyede

dağıttım. Bundan sonra herifler üzerimize hücum edince ben, Onur Eren ve şantöz Mine Can, gazinonun yazıhane bölümüne kaçtık. Nasıl olsa adamlarım onları iyi edecekti.

Birden elektrikler söndü. İçeride kan gövdeyi götürüyor ve cam çerçeve kırılıyordu. Yazıhanenin kapısı açıldı ve kabadayıların bir çömezi elinde bıçağa benzeyen bir aletle içeri daldı. Mine Can çok korkmuş olacak ki benim arkama saklandı. Aslında ben de çok korkmuştum. Neredeyse donuma etmek üzereydim. Son cesaretimi toplayarak "Erkeksen gel de senin ananı skeyim lan" diye bağırdım. Herif hemen kaçıp gitti. Halbuki benim cılız vücuduma bir vursa beni havalara uçururdu.

Işıklar birdenbire yandı. Benim adamlarım bu kabadayı bozuntularını yerle bir etmişlerdi ama gazinoda en az birkaç yüz bin liralık hasar vardı. Böylece İzmir'deki ilk gecem olaylı geçmişti. Piç Yaşar bana dedi ki:

— Yalçın senin gazinoculukla ne işin var? Sen bankersin... Ankara'daki müşterilerin şu durumunu görseler ne derler?

— Abi haklısın... Aslında bir hevese kapılıp burayı aldım. En kısa zamanda elden çıkaracağım.

Ertesi sabah Piç Yaşar'la yeniden gazinoya gidip hasar tesbiti yaptık. Şef garsonum Ali yeni yıl için Yeni Asır gazetesine ilânlar verecek ve gazinoyu yeniden açacaktık. Ali yeni yıl sürprizlerini güya benden saklıyordu:

— Ne diye saklıyorsun lan Ali? Yoksa bana Nazan'ı mı getireceksin?

— Nazan'ın nesi var abi? Sen bakma bu boktan karıların adam yokluğunda iki şarkı ezberleyip meşhur olduğuna... Ben sana daha iyilerini getireceğim.

— Hadi bakalım Ali... Göreyim seni...

O gece Piç Yaşar'la ve bizim gazino personeliyle birlikte içmeye karar verdik... Böylece gazino personelime de moral verecektim. Gece yine bir banker sofrası kurdurdum... İyice içtik ve eğlendik. Sonra o gece yanımızda olan İzmir'den tanıdığım Burhan abinin arabasına doluştuk, öbür arabayı o gün İzmir'de kiralamıştım, ona da doluştuk... Ben Ankara'da Esat Taksi'de çalışan arkadaşım Emrah'ın kullandığı Murat 124'ün ön tarafına oturmuştum... İki araba da kıyak kafalarla yola çıktık... Emrah adeta uçuyordu. Bir iki defa kırmızı ışıkları durmadan geçti... "Lan Emrah dikkat et" dedikçe, o kafayla gazlıyordu. Sonuçta tam Vali Konağı'nın önünde "Emraaaahhh" diye bağırdığımı hatırlıyorum. Bir otobüsün altına girmişiz. Emrah direksiyona sıkışmıştı. Hepimizden kanlar fışkırırken, konserve kutusu gibi ezilen Murat'ın kapıları açılmıyordu. Beni ön kapının kırılan camından dışarıya çektiler. Çevre bir anda ana baba günü oldu...

İzmir Devlet Hastanesi'nde plastik cerrahı o gece alnıma çuvaldız gibi bir şeyle dikiş atmaya başladı. Alkolün tesiriyle fazla acımıyordu ama ben yine bağırıyordum. Onur Eren'e de benim yanımda dikiş attılar. Gecenin o saatinde Hürriyet gazetesinin muhabiri yanımıza geldi ve resim çekmeye başladı. Tabii resim gazetede çıktığı zaman altına "Sarhoş banker kaza geçirdi" diye yazacaklardı ve ben müşterilerime rezil olacaktım. Bunun üzerine yattığım sedyeden doğruldum ve "Ne çekiyorsun lan eşşoğlueşşek" diye bağırıp ayağımdan çıkardığım ayakkabımı herife fırlattım.

Bir de ayağımda korkunç bir sancı vardı. Ben dışarı çıkarken bir polis hastaneye Emrah'ı getirdi. Emrah adını bile söyleyemeyecek kadar içkiliydi. Polisin sorduğu sorulara cevap veremediği gibi, adını bile söyleyemiyordu... Neyse oradan karakol, adli tabip falan derken sabaha karşı otele gittik. Bu, ölümden döndüğüm üçüncü trafik kazasıydı.

Gazinoda görevlendirip İzmir'e tayin ettiğim Prof dedi ki:

— Dayı bu İzmir sana çok uğursuz geldi. Buradan gidelim ve bir daha da gelmeyelim...

— Haklısın Prof... İzmir uğursuz geldi...

Piç Yaşar, ayağımdaki sancıların dinmesi için bana biraz daha içki verdi.

27 Aralık 1980

Sabaha kadar uyuyamadım. Saçlarımda kuruyan kanlardan yastık kıpkırmızı olmuş. Ayağımı yere basamıyordum. Piç Yaşar da sabaha kadar uyumadı ve başucumda beni bekledi. Hasan da hiç iyi değildi... Bütün bunların sorumlusu bendim. Hasan'ı da İzmir'e ben tayin edip gazinoda görevlendirmiştim. Ya ölseydi ne olacaktı?

Ayağımdaki sancılara rağmen bir taksi tutup arkadaşlarımızı görmeye hastaneye gittik. Önce Emrah'ın yattığı ortopedi servisine girdik. Burada her hastanın ayağına bir taş bağlamışlar, ayağı askıda yatırıyorlardı. İzmir gibi bir yerde böyle ilkel bir tedavi tuhaftı... Emrah ameliyat olacakmış. Burhan abi dahiliye servisinde yatıyordu ve durumu çok iyi değildi. Onur Eren'i taburcu ettirdim ve uçakla Ankara'ya döndüm. Bugün çıkan Hürriyet gazetesinin İzmir baskısında bizim arabanın resmi yayınlanmıştı ve altında da "Bu arabadan beş kişi sağ çıktı" diye yazıyordu.

Ankara'ya döndüğüm zaman personelim benim durumuma çok üzüldü. Ağrılarım devam ediyordu ama annemin sağlık durumunun iyiye doğru gitmesiyle biraz teselli buluyordum... Yeni yıl yaklaştığından devlet büyüklerimize ve müşterilerimize yeni yıl kartlan atılmasını personelime daha önceden tenbih etmiştim, özel müşterilerimin yeni yılını telgrafla, normal müşterilerimin yeni yılını ise firmamın amblemini taşıyan normal kartlarla kutladım.

28 Aralık 1980

Müşterilerimle tebrikleşmek için sabah erkenden büroya gittim. Kaza yaptığımı duyan üst düzey asker ve sivil müşterilerim bizzat gelerek ya da telefonla "Geçmiş olsun" dileklerini iletiyorlardı.

Tabii onlar da bunu, beni çok sevdikleri için babalarının hayrına yapmıyorlardı. Eğer o kazada bana bir şey olsaydı, yılbaşı hepsine zehir olurdu... Maksat benim iyi olup olmadığım değil, ölüp ölmediğim. Şurası da bir gerçek ki eğer ben hafif bir nezle olsam bile iyileştirmek için çeşitli doktor ve ilaçlar tavsiye ederlerdi. Bu kaza haberi duyulduktan sonra da pek çoğu benim ölüp ölmediğimi kontrol için büroya geliyor veya telefon edip sesimi duyuyorlardı.

Vücudumdaki sancılar devam ediyordu ve hâlâ ayağımın üzerine basamıyordum. Ben bu durumdayken bile Enver albayım yanıma gelmiş, para konuları konuşuyordu:

— Aman Yalçın Bey'ciğim elinizde ne kadar para varsa gelinimin bankasına yatırırsanız çok memnun olurum. Yılbaşından sonra çekersiniz. Gelinim müdürüne karşı biraz onore olsun.

— Tamam albayım, fazla bir para yok ama elimizdeki mevcudu yatıralım.

Albayım böylece aklı sıra beni de kontrol ediyor ve kaç param olduğunu öğrenmek istiyordu... Büyük bir sevinçle gelinine telefon açtı... Bugün çok gelen gidenim oldu. Prensip olarak her müşterimle çay içtiğim için, bugün yaklaşık 60-70 bardak çay içmiş oldum... Bazı bakanlara ve devlet büyüklerimize yeni yıl için kutlama telgrafları çekmiştim. Bugün Milli Güvenlik Konseyi Üyesi Tahsin Şahinkaya ve Devlet Bakanı İlhan Öztrak'tan birer yeni yıl mesajı aldım. Orgeneral Sayın Tahsin Şahinkaya'dan geleni bütün müşterilerim görsün diye hemen camlattırıp büromun en görünen yerine astım.

31 Aralık 1980

Bugün personelimle 1981 yılının vatanımıza milletimize ve bu arada da Yalçın Holding A.Ş.'ye hayırlı olmasını temenni ederek 2 Ocak 1981 gününe kadar ayrıldık. Ayağımdaki ağrılar biraz hafiflemişti. Ama yine de yılbaşı gecesini İzmir'de veya güzel bir gazinoda kutlamak yerine evde televizyon seyrederek kutlayabildim. Gece saat tam 24.00'de Allah'a dua ettim. Yeni yılda da işlerimin iyi gitmesini

ve beni hiç kimseye mahçup etmemesini istedim.

Bugünkü bütün gazeteler çarşap çarşaf banker ilânlarıyla doluydu... "Yalçın Holding bütün müşterilerine yeni yılda başarı ve mutluluklar diler”... "Başak Ticaret yeni yılda tüm halkımıza başarılar diler”... "Banker Aktürk yeni yılda bütün müşterilerine bol kazanç diler”... "Banker falanca yeni yılınızı kutlar, tasarruflarınıza yüzde 10 net aylık faiz verir”... Rekabet nedeniyle bazı bankerler aylık faizi yüzde 10’a kadar çıkarmışlardı.

Yılbaşı gecesi yatağıma uzanmış televizyon seyrederken, hayatım bir film gibi gözümün önünden geçti. Bir yıl önceki yılbaşında kooperatifte çalışırken Burhan Tan bana yılbaşı harçlığı vermişti... Daha önceki yılbaşında çaycıydım ve geceyi birkaç arkadaşla birlikte şarap içerek kutlamıştım... Oysa şimdi 18 yaşında bir bankerdim... Hesap kitap biraz belli olmasa bile yüz milyonlarla oynuyordum. Holding sahibi olmuştum. Vatandaş bana güvenip oluk gibi para yatırıyordu... Param çoktu... Bütün pavyonlar, gazinolar, eskiden girmeye korktuğum lüks yerler bana açıktı... Artık kimse beni oralardan kovamazdı... Türkiye’nin en ünlü kadınlarıyla yatıyordum. Parayı bastırınca hepsi emrimdeydi... Çevremde pezevenklerim vardı...

Dergilerde, mecmualarda Amerika’nın bir "Fırsatlar ülkesi" olduğunu, kafasını çalıştıranın zengin olduğunu hep okurdum. İşte en büyük fırsatlar ülkesi Türkiye’ydi... Ben 18 yaşımda banker olmuştum. Kafayı çalıştıran kazanıyordu. Kimse bana "Dur" dememişti... Sayın Başbakan Yardımcımız Turgut Özal’ın uyguladığı liberal politikalar sayesinde ileride inşallah benim gibi binlerce iş adamı ortaya çıkacak ve bunlar Atatürk İlkeleri doğrultusunda vatanımızı kalkındıracaklardı... Ben de onlardan biriydim... Ben de inşallah çok büyük sanayi tesisleri kuracaktım... Vehbi Koçlarla, Sabancılarla, Şarık Taralarla, Sapmazlarla aşık atacaktım... Hodri meydan hepinize... 1981 yılında göreceksiniz Yalçın’ı... Allah’ım beni mahçup etme yarabbim... Amin.

OCAK 1981

Bu ayın ilk haftasında 1981 yılının çalışma programını hazırladım. Şu anda tam 80 milyon lira alacağım var. İş adamlarına, müteahhitlere, toptancılara ve biraz da hatırını kıramadığım eşe dosta borç para vermişim. Bu paranın galiba 15 milyon lirasını alamayacağım şimdiden kesinleşti. Avukatım bunları icraya falan verdi ama banker alacakları o günlerde çığ gibi büyümeye başlamıştı. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Geriye kalan alacaklarımın bir bölümünü de herhalde alamayacaktım... Anlıyordum ki bize gelip de çok yüksek faizle borç almayı kabul edenlerin önemli bir bölümü bankadan daha ucuz kredi alamayan batak iş adamlarından oluşmaktadır. Bakalım bu duruma nasıl bir çözüm bulacaktık? Piyasaya satamadığım paraları ise bankaya yatırıyordum. Gelen paralar her akşam bankaya yatıyordu... Bu yıl artık biraz daha tecrübe kazanmıştım. Bir daha önüme gelene para vermeyecektim... Çünkü bu paralar benim değil, bana güvenen sayın halkımın parasıydı.

Personelimin maaşlarına bir miktar zam yaptım. Ankara'ya dönen gazino ekibimden Hasan'ı yeniden kasaya verdim. Prof'u da Mithatpaşa Caddesi'ndeki büroda görevlendirdim. Onur Eren ve Eser Güneş de yeni bir sahne buluncaya kadar kendi hallerinde kaldılar. Artık onlara hamilik yapmak hevesim sönmüştü. Gazinoculuk işinden soğumuştum. Hasan, Eser Güneş'in İzmir'de bize yakışmayan bazı hareketleri olduğunu söyleyince, Eser'i yanımdan uzaklaştırdım... Süreyya artık bürodaki ikinci Yalçın Doğan olmuştu. Benim adıma her türlü işlemi yapıyordu.

Piyasada yeniden Banker Kastelli'nin kaçtığı konusunda dedikodular yayıldı. Böyle bir dedikodunun yayılması benim için de elbette ki avantajdı. Birçok müşterim gelip bana "Yalçın Bey acaba Kastelli gerçekten kaçmış mıdır veya kaçar mı?" diye soru soruyorlardı. Ben de bu konuda hiçbir şey bilmememe rağmen "Valla bu adamın ne yapacağı hiç belli olmaz. Bugün kaçmadıysa bile yarın mutlaka kaçar. İşleri çok kötüymüş" diyordum. Bu gibi dedikoduları en çok da Başak Ticaret'in sahibi Banker Yakup Atay çıkarıyor, sonra çıkardığı dedikodulara kendisi de inanmaya başlıyordu. Bu Yakup Atay'ın genellikle bayan müşterileri vardı. Bunlar kocalarından habersiz biriktirdikleri paraları Yakup'a yatırırlar ve faizini alınca da ya kumar

oynarlar ya da kendilerine giyim kuşam, makyaj malzemesi falan alırlardı. Keriz kocalar da karılarının evin geçiminden tasarruf yaptığını zannedip "Aferin lan bizim karıya... Valla evi gül gibi geçindirip gidiyor, bu arada benden hiç para istemiyor" derlerdi. Bunu da nereden biliyorum? Benim de böyle bazı bayan müşterilerim vardı.

Banker Yakup Atay sekreteri Nevin Hanım'la dedikodu yapmaya ve bu dedikoduları yaymaya bayılırdı. Zaten sekreter durumu, bankerlikte çok önemlidir. Meselâ bu Nevin Hanım öyle etkili ve çenesine kuvvetli bir bayandı ki, bir gün oraya gittiğimde az daha benim de Yakup'a para yatırmamı sağlayacaktı. Oradan zor kaçtım. Ama şunu da itiraf edeyim ki, Ankara'daki bankerlerin en seçmecesi Yakup'tu. Onun yerini hiç kimse dolduramazdı. Mesleği icabı biraz palavra atsa da, güvenilir bir insandı. Bazı müşterilerimin orada da parası vardı. Yakup'un benim için ne dediğini bilmiyorum ama kendisini bana sorduklarında "Güvenilir insandır" diyordum.

Bu arada ben Kastelli Ankara şubesinde çalışan A. Hanımı da kafakola almıştım. İki üç haftadan beri bana epeyce müşteri yolluyordu. Oraya gidip de faizin piyasa bankerlerine göre daha düşük olduğundan yakınan müşterilere "Gidin paranızı Yalçın Doğan'a yatırın. En sağlamı ve en yüksek faiz vereni o'dur" diyordu. Sonra da gönderdiği müşterinin adını bana telefonla bildirip komisyonunu alıyordu. O günlerde Kastelli'den bana epeyce para geldi... Ben, buna benzer daha çok ilginç şeyler yapacağım. Ankara'nın on büyük bankerinde çalışan bütün sekreterleri kafaya alıp kendime oralardan müşteri çekeceğim. Ayrıca içlerinde ne olup bittiğini öğreneceğim. Ayrıca nasıl olsa elimde Sancak gazetesi de var. Orada istediğimi yazdırırım. Bunların aleyhine yazı çıkartıp çökertebilirim ama bunun ucu bana da dokunur. En iyisi bunları içinden parçalamak.

Bu arada mutlaka bir iki fabrika daha almalı ve iyi bir sanayici olma yolunda sağlam adımlar atmalıyım. Alacağım fabrikalar için tahvil bastırıp halka daha garantili şeyler satarım... Anlayacağınız, senetli bankerliğe son vermek istiyorum. Bu iş çek ve senetle yürümez. Çek ve senetle değil de, Kastelli gibi tahvil ve sertifika satarak bankerliğe başladığım anda da bir basın toplantısı düzenleyip bu işin sakıncalarını anlatacağım ve vatandaşı uyaracağım:

— Ey vatandaş, çek ve senet karşılığında senden para toplayanlara

inanma, güvenme. Aksi halde paran batmaya mahkûmdur. Bu sistem tam bir rezilliktir. Tam bir üçkağıttır. Paranı çek, senet karşılığında değil, tahvil ve sertifika karşılığında benim gibi çalışan bankerlere yatır.

Böylece tahvil, sertifika ve hisse senedi satan bankerler ayakta kalacak, diğerleri gümmm... Ben de ayakta kalacaklar arasında olacağım.

Gümrük Tekel Bakanlığı emekli müsteşar yardımcısı müşterim Hasan Güngör Sağ evini satıp parasını bana yatırmak istiyordu...

— Yalçın Bey Allah razı olsun sizden tıkır tıkır faiz alıyorum. Ama ben bu evi altı milyona satabilsem hepsini size yatırırım ve ayda 500 bin lira kadar faiz alırım. Ayda 200 bin vadeyle de istediğim yerden güzel bir ev alırım.

— Hasan Bey ben evinizi Yakup Atay'a da söyledim ama henüz satamamışlar. Acele etmeyin efendim. Eviniz çok güzel. İnanın ki kara param olsa ben alırdım...

Hasan Bey gittikten sonra büroma toptancı Vedat Kesikbıyık ve zeytinci Musa geldiler. Bunlar hemen her gün yanıma gelirlerdi. Zaten insanda para çok olunca akıl vereni de çok oluyor. Bu ikisi de her gün değişik iş teklifleriyle karşıma çıkarlardı. Musa bana dedi ki, "Yalçın Bey, Bozüyük'ün bir köyünde satılık bir mandıra varmış. İstersen üçümüz birlikte alıp burayı işletelim...

Benim de programımda zaten peynir üretmek ve mandıracılık yapmak vardı. Bu teklif kafama hemen yattı. Üçümüz arabaya atlayıp Bozüyük'e gittik. Köylü gerçekten de çok güzel bir mandıra yaptırmıştı. Bunu mutlaka tek başıma almalıydım.

Mandıranın fiyatı ve satış şartları konusunda bütün yetkiyi köylüler muhtara vermişlerdi. Bu köy çok dindar bir köydü. Muhtar da dinine imanına çok bağlı bir adamdı. Bu vaziyeti hemen çaktım.

Muhtar, bize mandırayı gezdirdi. Satış konusunda köylülere ne sorsa adamlar "Sen bilirsin muhtar" diyorlardı. İş para hesabına dökülünce ben peşin iki buçuk milyon liraya mandırayı almayla hazırdım. Aslında köylüleri ve özellikle muhtarı bu fiyata kazıklayabilirsem çok ucuza düşürmüş olacaktım. Bu yüzden de çok dindar görünmem gerekiyordu. Kahvede muhtara ve bütün köylülere hitaben bir konuşma yaptım ve aynen şöyle dedim:

— Bismillahirrahmanirrahim... Konuşmama rahim ve rahman olan büyük Allah'ın adıyla başlıyorum. Sevgili vatandaşlarım, size hitap etmeden önce Allah'ın bereketi üzerinizde olsun temennimi belirtirim. Değerli vatandaşlar, ben Ankara'da büyük bir holdingin sahibiyim. Amacım size hizmet etmektir. Eğer bu mandırayı bentm şartlarımla satarsanız sağlayacağınız avantajları Cenab ı Hak huzurunda size tek tek anlatayım. Birincisi, köyünüz en kısa zamanda gelişecek. İkincisi, inekçilik gelişecek ve bu konuda elde edeceğiniz kazancı da ben ayrıca değerlendirmenizi sağlayacağım. Üçüncüsü, cümlenize Ziraat Bankası'ndan bile alamayacağınız miktarda krediler vereceğim. Bana süt satan veya satmayan siz muhterem din kardeşlerimizin cümlesine kefilsiz kefaletsiz ve de faizsiz borç vereceğim. Faizin haram olduğuna inanan ve faizsiz kredi vermeye hazır olan benim gibi bir Müslüman çocuğu Türkiye'de acaba kaç tane kalmıştır? Lütfen beni soruşturunuz... Benim söylediklerime güvenmeyiniz ve hakkımda mutlaka bir soruşturma yaptırınız... Bu faizsiz kredilerle ister çocuğunuzu evlendirin, ister inek alın... Bu sizin bileceğiniz bir iştir. Dördüncüsü, köyünüzden kısa zamanda telefon çektireceğim ve yolunuzu yaptıracağım. Karar sizlerindir. Ben size iki buçuk milyon lira peşini hemen vermeye hazırım. Belki bir başkası çıkıp daha fazlasını verir ama o adam sizi mutlaka sömürür. Elinizi vicdanınıza koyup öyle karar verin. Cenab-ı Hakk'ın bereketi üzerinizde olsun...

Bu konuşmayı yaparken kendimi aynen seçim nutku çeken Necmettin Erbakan hocaya benzetmiştim. Sandalyeden inerken köylülerden "Amiiin" sesleri yükseldi. Birazdan Vedat Kesikbıyık kulağıma eğilip "Yalçın aynı Erbakan gibi konuştun. Bırak bu üçkağıtları... Adamlara yazık. Ellerinden iki buçuk milyona alacaksın. Burası en az yedi milyon eder" dedi... Vedat da bunları köylüye acıdığı için falan değil, hani ya belki beni saf dışı bırakıp da tek başına kendisi alabilmek için söylüyordu.

Bu sefer muhtar "Bey, sana sütü otuz liradan satarız" demeye başladı. Halbuki sütün o zamanki fiyatı 22 liraydı. Ayrıca on milyon lira da teminat istemeye başladılar. Eğer ben süt parasını köylüye ödemezsem bu parayı köylüye dağıtacaklarmış... Vay beee... Bu köylüler amma da uyanık çıkmıştı. Ama ben yine umudumu kesmemiştim. Muhtara kartımı verdim:

— Muhtar emmi, buyur benim kartımı. Ankara'ya geldiğinde beklerim. Yalnız gelişini Cuma gününe denk getir ki namaza Hacıbayram'a gidelim.

— Oldu yeğenim, Allah senden razı olsun. Yalnız sizi şimdi bırakmam. Buyurun bizim eve yemeğe gidip Allah ne verdiyse yiyelim... Yahu yeğenim ben seni bir yerden tanıyorum ama çıkaramadım.

Elime bir fırsat daha geçmişti. Hemen saldırıya geçtim:

— Muhtar emmi ben de seni tanıyorum be... Sen hacca gittin mi?

— Gitmez olur muyum hiç?

— Haaa... O zaman biz birbirimizi Mekke'de gördük. Belki de yolda beraber olduk. Sen karayoluyla mı gittin?

— Heee...

— Ben de karayoluyla gittim. Ben en son geçen yıl gittim. Ya sen?

— Tesadüf muhtar da geçen yıl gitmiş. Benim bütün palavralar tutmuştu. Muhtar bana daha büyük bir saygı göstermeye başladı. Benim amacım muhtara yalan söyleyip üçkağıt açmak değil... Sadece "Mandırayı almak için benden iyisini mi bulacaksın" demek. Bu da bu adama ancak böyle manevi yönden yutturulur.

Muhtarın evine gittiğimizde onbeş kişilik yer sofrası hazırlanmıştı. Muhtar bana yemek başlarken yemek duasını okutturmak istedi. Ben böyle bir şeyi ilk defa duyduğum için hiç bozuntuya vermedim ve “Olur mu muhtar amca, sofrada senin gibi büyüklerimiz varken bize dua okumak mı düşer” diyerek duayı muhtara okuttum. Dua bitince de bütün gücümle “Amiiiiinnn" diye bağırdım.

Kahvelerimizi de içtikten sonra arabaya binip yola çıktık. Bizim arabaya Bozüyük’e kadar muhtarın damadı da bindi ve yolda benden bir milyon lira avanta istedi. Eğer bu avantayı kendisine verirsem, işi halledecekmiş. Ben de reddettim.

Toptancı Vedat ve zeytinci Musa Ankara’ya döner dönmez muhtarın Halk Bankası’nda çalışan bir yakınını buldular ve mandırayı benim almamı engellediler. Aslında işe üçümüz birlikte girişmiştik önce ben onları uyutmaya çalıştım, sonra da onlar bana numaralarını yaptılar.

Ankara’da Vedat Kesikbıyık ve zeytinci Musa yine yanıma geldiler. Akıllarınca benden alacakları borç parayla mandırayı ikisi alacaklardı:

— Yalçın’cığım, bana normal faizinle üç milyon verebilir misin?

— Vermem arkadaş. Gerçi ben bankerliğe başlarken doğru dürüst bir elbisem bile yoktu ve bana sen elbise aldın... Bu iyiliğini hiçbir zaman unutamam ama sana üç milyon verememem. Geçenlerde 50 bin lira verdim ve zor aldım. Kusura bakma.

Gerçi toptancı Vedat’a bizim depodan mal satıyordum ve bana 700 bin lira kadar borcu vardı ama bu seferki parayı sırf mandırayı alamasınlar diye vermedim.

Salim Taşçı ile de sık sık beraber olup Sancak gazetesi hakkında görüş alışverişinde bulunuyorduk. Bu arada Salim abinin de tanıdığı banker Kâzım Yıldız’a gidip bir "banker teftişi" daha yapmayı düşündüm.

Kâzım Yıldız dürüstlük taslayan kendini beğenmişin biriydi. Millet

böyle adamlara nasıl para yatırıyordu, anlamıyordum. Seçme sekreterleriyle bürosunda "En büyük benim" havasını vermeye çalışan bu adama normal bir müşteri adayı gibi gittim:

— Kâzım Bey benim babamın Yalçın Doğan'da parası var. O nasıl acaba?

— Kardeşim "çoluk çocukla etme sohbet" diye bir lâf vardır. Gerçi siz de çok gençsiniz, üzerinize alınmayın ama babanız o çocuğa nasıl para yatırmış acaba? Hayret... Zaten müşterisi elli kişiyi geçmez. Topladığı paralarla müşterinin faizini veriyor. Yakında kaçıp gider... Zavallı bir maceracı...

— Çok doğru söylediniz Kâzım Bey... Benim yüz bin liram var. Bari babamın eşşekliğini ben yapmayayım da onu size yatırayım...

Kâzım Yıldız sekreteri Ümit Hanım'ı çağırdı ve bana Milli Piyango bileti gibi küçücük ve uydurma altı adet senet tanzim ettiler... Ben de peşin faiz düştükten sonra 93 bin lirayı Kâzım Yıldız'a verip ayrıldım. Hemen sonra da bir çiçekçide bir buket çiçek yaptırıp üzerine "Yalçın Doğan'ın parasını güle güle harca" yazdırıp kendisine gönderdim. Alınca ne yaptığını bilmiyorum... Herhalde şaşırmıştır.

Demek benim hakkımda piyasada neler konuşuluyordu da haberim olmuyordu... Ankara'daki on büyük banker arasında olmamı bu tip adamlar çekemiyorlardı. Benim 18 yaşında olmam onları rahatsız ediyordu. Kendileri 40-50 yaşına gelmişlerdi. Onlar benim yaşımda baba parasıyla avantadan yaşıyorlardı ve mahallede arkadaşlarıyla misket oynuyorlardı... Halbuki ben onların yaşadığı güzel çocukluk günlerinin hiçbirini yaşayamamıştım. Nasıl ki taşrada 14 yaşında bir kızı 50 yaşındaki koskoca herifle zorla evlendirirler ve o kız çocukluğunu yaşayamazsa, ben de kendimden çok büyük biriyle evlenmiştim. Kendimi bildim bileli kader kısmet satıcılığından başlayıp para kazanmaya çalışmıştım. Şimdi banker olmuştum ama hep aklımda o günlerim, çocukluk özlemim vardı. Canım bisiklete binmek istiyordu, binemiyordum... Çünkü koskoca holding sahibi bisiklete binerse ayıp olurdu... Bazen de Ankara dışına gittiğimizde arkadaştan zorla Lunapark'a götürüp atlıkarıncaya, çarpışan otomobillere, motora biniyordum. İnsanı zayıf ve şişman gösteren

aynaların karşısına geçip gülüyordum, acayip kıyafetlerle resim çektiriyordum.

Yanımdakiler bunlardan sıkılıyordu ama ne yapayım? Ben Ankara dışında biraz olsun çocukluk özlemlerimi gidermeye çalışıyordum... Kimisi benim parama saygı gösterip atlıkarıncaya benimle zorla biniyordu... Ama onlar iyi kötü bir çocukluk yaşamışlardı. Ben hiç yaşamamıştım. Bazen büroda oturup düşünürken canım misket oynamak istiyordu... Hiç misket oynamamıştım. Oynayan çocukları görünce kendimi hep onların yerine koyuyordum. Saklambaç da oynamamıştım. Ne tuhaf...

Ankara'da önüne gelen üçkağıtçı banker olurken, sekreterleriyle yazlıklarda, kışlıklarda ve hatta bürolarında gönül eğlendirirken ben yarın ne yapacağımın programını yapıyordum. Evet, ben de gönül eğlendiriyordum ama onlar gibi sekreterlerimle değil, başka yolun kadınlarıyla yapıyordum bu işi. Yoksa parası olan genç bir insan bunu yapmazsa keriz olur.

Kumarhaneler de bu batık, üçkağıtçı ve sahtekâr bankerlerle dolup taşıyordu. Halkın parasıyla utanmadan kumar oynarlardı. Kendilerine "Vay bee... Helâl olsun adama... Banker bu gece üç milyon kaybetti, hiç aldırmadan kalkıp gitti... Adamda para çuvalla" dedirtirlerdi... Veya arkalarından "Allah kerizlere zeval vermesin" derlerdi. Bunları kaç defa kulağımla duydum.

Hangi gazinonun şef garsonuna bir bankeri sorsanız "Oooo... Banker abimiz çok kraldır... Eli çok açıktır" der. Ama o garsonla biraz samimi olup da aynı bankeri sorduğunuz zaman "Bırak be abim... Kerizin Allah'ıdır" diye cevap verir... Hatta o günlerde bankerler için bir bilmece çıkmıştı... "Banker kimdir?" diye sorulduğunda bankerlerin gece hayatı kastedilerek "Banker, keleklerin parasını meleklerle yiyenlere denir" diyorlardı.

Dürüstlük taslayan ve "En büyük benim" ayağına yatan bu para babası bankerleri bir çiçekçiye sorsanız "Allah onlardan razı olsun. Sayelerinde iş yapıyoruz" der... Ama bunlar hep iş için çiçek gönderirler... Meselâ metresine, sevgilisine, sekreterine parayı bastırıp fıstık gibi çiçek buketi gönderir ama karısının doğum gününü hiç

hatırlamaz... Veya evlilik yıldönümünün tarihini bile bilmez... Karısı sorarsa da "İşim çoktu karıcığım... Valla bugün beş milyon tokatladım da onun için doğum gününü unutmuşum" der...

Tabii bu söylediklerimin hepsi, kumar ve kumarhaneler dışında, bendeniz Yalçın Doğan için de bir miktar doğruydu. Aksini iddia etsem hem yalan söylemiş, hem de siz sayın okuyucularımı keriz yerine koymuş olurum.

Annem ve babam Cemile'yle nişanımın bir an önce yapılması için ısrar ediyorlar. Annemin hastalığı için geçmiş olsuna gelen Kastamonulu akrabalar bile "Yalçın, annen senin nişanını görmek istiyor. Kadıncağız yarın öbür gün ölse, gözleri açık gidecek" diyorlar. Bense, değil nişan yapmak, sözden bile caymak istiyorum. Cemile'ye karşı içimde hiçbir duygu yok... Onu eskiden çok severdim ama çaycıyım diye vermediler. Zaten söz kestiğimiz günden beri kendisini ya bir ya da iki defa gördüm. Enver albayım da birkaç defa nişanı mutlaka yapmam için ısrar etti. Ben de kendisini "Tamam, bir icabına bakarız" diye oyaladım.

Paralarını geçen yıl yatırıp, bu ay ana parasının günü dolan müşterilerimden bazıları bu süreyi uzattılar. Ancak şubat ayında anapara iadesi olarak elli milyon lira ödemem gerekiyordu. Mart ve nisan aylarında ise bu rakam yüz milyon liraya çıkıyordu. Bu kadar para elimde yoktu. Müşterilerim arasında "Evli bankere daha çok güvenilir" gibi bazı söylentiler yayıldığını duydum. Bunun üzerine Genel Koordinatörüm Özkaya Akçağlar'la birlikte Marmara Oteli balo salonunu 17 Şubat gecesi için kiraladım. 17 Şubat benim doğum günümdü. Aslında benim amacım o gece nişan yapmak bahanesiyle doğum günümü kutlamaktı. Tabii bunu etrafa çaktıramazdım. Eğer o gece doğum günümü kutlamak için otel kiralasaydım, müşterilerim "Vay alçak banker vay... Herif bizim paramızla doğum günü kutladı" derlerdi. Halbuki nişan yapıp evliliğe ilk adımı atmam müşterilerimi sevindiren bir olay olurdu. Hiç değilse müşterilerim bundan sonra "Herif artık evleniyor... Demek ki kafasında kavak yelleri esmiyor" diye düşünürlerdi.

Bu günlerde Salim Taşçı bana geldi ve kurulmakta olan Kemalist Atılım Birliği'ne benim de kurucu olarak alındığımı bildirdi. Bu havadise çok sevindim. Böylece hem büyük önder Atatürk için bazı

çalışmalar yapacak hem de çevremi genişleterek yeni müşteriler kazanacaktım. Kemalist Atılım Birliği Genel Başkanı emekli albay Baha Vefa Karatay o günlerde açılış hazırlıklarını tamamlıyordu Selanik Caddesi'ndeki genel merkez için 300 bin liralık büro eşyası aldım ve Ata'mızın amaçları için Birliğe hediye ettim. Tabii bütün bu işleri müşterilerimin tasarruflarından yapıyordum ama herhalde hiçbir müşterim Atatürk yolunda harcanan paraya itiraz etmezdi.

Kemalist Atılım Birliği'nin açılış günü, Birlik kurucuları olarak toplu halde Anıtkabir'e gittik ve protokol düzeninde Aslanlı Yol'dan yürüyerek Ulu Önder Atatürk'ün huzurunda saygı duruşunda bulunduk. Baha Vefa Karatay bütün kurucular adına özel defteri imzaladı. Ben de kendi fotoğraf makinamla bol bol resim çekip gazetecilik heveslerimi tatmin ettim.

Bu törene makam şoförüm ve BMW arabamla gelmiştim. Dönüşte bazı emekli albayları arabama aldım ve genel merkeze geldik. Oraya TRT kameraları ve basın mensupları da gelmişlerdi. Baha Vefa Karatay albayım basın toplantısına başlamadan önce teveccüh göstererek beni sağ tarafına oturttu, ben de gerek TRT'ye ve gerekse ertesi gün çıkacak gazetelere iyice poz verdim. Bu durum benim için çok iyi bir reklâm olacaktı. O gece beni televizyonda izleyen müşterilerim herhalde çok şaşırırlardı... Bundan daha iyi bir reklâm bir banker için olamazdı.

Akşam Ankara Orduevi'nde Kemalist Atılım Birliği'mizin kutlama kokteyli vardı. Kokteyle, Milli Güvenlik Konseyi Üyesi Sayın Orgeneral Nurettin Ersin, bazı büyük komutanlarımız ve Sayın Turhan Feyzioğlu'nun da geleceğini söylediler... En yeni elbiselerimi giyip akşam saat 19'da kokteyle gittim. Memleketimizde gelmiş geçmiş en büyük Atatürkçülerden biri olan Turhan Feyzioğlu bir koltuğa oturmuş, bazı bürokrat tipli şahıslarla görüşüyordu. Hemen yanına gidip "Efendim bendeniz Banker Yalçın Doğan... Sizinle uzun süredir tanışmak istiyordum, kısmet bugünmüş. Nasılsınız efendim?" dedim. Sayın büyüğüm de yerinden hafifçe doğrularak benim elimi sıkmak nezaketini gösterdi.

Saatler ilerledikçe kokteyle gelenler çoğalıyordu. Ankara Orduevi tıklım tıklım dolmuştu. Ben de Kemalist Atılım Birliği kurucu üyesi sıfatıyla bu fırsatı çok iyi kullandım ve pek çok üst düzeyde kişiyle tanışma fırsatını buldum. Tanıştığım herkese de bir kartımı takdim

ettim.

Orgeneral Nurettin Ersin Paşa da kokteyle geldiğinde içimi ayrı bir heyecan kapladı, içimden hemen yanına gidip "Hoşgeldiniz paşam" diyerek elini öpmek geçti. Paşamın etrafını birçok kişi çevirmişti. Salim Taşçı abi bir ara "Yalçın gel seni paşamızla tanıştırayım" dedi ama paşamın etrafı çok kalabalık olduğu için biraz beklemeyi tercih ettik. Kendisiyle tam tanışacağım zaman Salim abi "Yalçın koş... Televizyonun 20.30 haberleri başlıyor. Aşağı salona in de kendini seyret" dedi. Hemen aşağı salona koştum. Spiker Kemalist Atılım Birliği ile ilgili haberi görüntülü olarak verirken Baha Vefa Karatay albayımın sağında bütün heybetimle ben oturuyordum. Kendimi televizyonda görmek bana tatlı bir heyecan verdi... "Acaba müşterilerim de beni izlediler mi?" diye düşündüm. Eğer izledilerse benim için muazzam bir reklâm olurdu.

Haberler bitince zevkten dört köşe vaziyette kokteyl salonuna çıktım. Nurettin Ersin paşamın etrafı yine çok kalabalıktı. Karatay albayımla bir süre sohbet ettik... Ben böyle bir toplantıda ilk defa bulunuyordum. Hele ki Türkiye'nin müreffeh bir ülke olabilmesi amacıyla ülkemizin birlik ve beraberliğe kavuşmasına imza atan bu büyük komutanla ilk defa karşılaşıyordum. Benim için en büyük mutluluk buydu. Bir de paşama kendimi tanıtabilseydim ve kartımı takdim edebilseydim, çok daha mutlu olacaktım.

Ertesi sabah erkenden büroya gittim. Birçok müşterim büroya gelerek veya telefon ederek beni kutladılar... "Yalçın Bey size helâl olsun... Dün televizyonda çok yakışıklıydınız" diyenlerden tutun da "Yalçın Beyciğim Kemalist Atılım Birliği'ne katıldığınız için sizi candan tebrik ederim" diyenlere kadar her birinden ayrı ayrı iltifat aldım. Ben de böyle iltifatlar karşısında çok mu çok gurur duydum. 12 Eylül Harekâtı'nı gerçekleştiren beş büyük komutanımızla tanışmak kadar Allah'tan başka isteğim yoktu. Meselâ Kenan Evren Paşa'yı çok merak ediyordum. Sonra Evren Paşa da benim bankerlik maceralarımı duyunca çevresindekilere beni çok merak ettiğini söylemiş... Benim çaycılıktan nasıl banker olduğumu ve sonra başıma ne işler geldiğini merak ediyormuş. İnşallah kendileri bu kitabı okurlarsa, meraklarını belki biraz olsun gidermiş olabilirler. Bu vesileyle de kendilerine hasiphane saygılarımı sunar, ellerinden öperim.

İzmir'de kaza geçiren şoför Emrah'ın ameliyatını yaptırdım, sonra da özel araba tutup Ankara'ya getirttim. Bu Emrah'ı ilk defa Adana'ya giderken tanımıştım. Adana'daki ilk sözlümü görmeye gidiyordum. Prof'la birlikte bize yakın olan Küçükesat Taksi'ye telefon edip "Teypi en iyi olan arabayı" göndermelerini istemiştik. Emrah'ı o yolculukta çok sevdim ve hemen yanıma aldım... O büyük kazadan sağ salim kurtulduğumuz için Emrah'ın evinin önünde davul zurna eşliğinde kurban kestik ve halaylar çektik. Emrah'ın bütün ev masraflarını ben üzerime aldım. Ne de olsa bana emeği geçmişti.

Emekli komiser Kasım Akarsu sabun imalathânesinin, Ahmet abim ise toptancı mağazasının başındaydılar. Her ikisi de benden habire para istiyorlardı. Gerçi Ahmet abimin istediği paralar yerini buluyordu ama Kasım'a para vermekten bıkmıştım. Bunların nereye gittiği belli değildi. Belki de dünyanın en pahalı sabununu yapıyorduk. Bu iş için İzmir'den işçiler getirmiş ve kendilerine Maltepe'deki garsoniyerimi tahsis etmiştim. Ayrıca işe gidip gelmeleri için altlarına minibüs almıştım.

O gün Kasım ve Ahmet abim yeniden para istediler. Ben İzmir'e gidiyordum. Akşama Enver albayımdan gelip almalarını söyledim ve iki zarf hazırlayıp içlerine on'ar lira koydum.

Ertesi gün ben İzmir'de gazinoya gitmiştim. Bana uğursuz gelen bu yeri elden çıkaracaktım. Çok yanlış bir iş yapmış ve başıma resmen belâ almıştım. O gün bir de baktım ki gazinonun bahçesine Kasım Akarsu ve reklâm acentam Osman Mortaş giriyorlar... Kasım, şamar yemiş oğlan çocuğu gibi yanıma yaklaştı:

— Yalçın Bey siz ne demek istiyorsunuz? Sizden para istedim, zarfın içinden on lira çıktı... Bu ne demek?

— Bak Kasım, ben sana para vermekten bıktım, sen para istemekten bıkmadın. Evime telefon lâzım dedin, 125 bin lira bastırıp telefon aldım. Arabam yok dedin, 63 Şevroleyi sana verdim. Onu sattın, kendine başka araba aldın. Seni ortağım olarak bir fabrikanın başına getirdim, hâlâ benden para istiyorsun. Gel seninle yer değiştirelim, sen banker Kasım ol... Ben de sabun imalâthanesi müdürü Yalçın olayım ve işi böyle götürelim... Var mısın buna?

— Yalçın Bey, böyle söyleseniz gücenmem ama zarfın içine on lira bırakmakla beni o değerde gördüğünüzü söylemek istediniz.

— Kasım, sen koskoca bir emniyet mensubuymuşsun... Ben yerini bile hiç görmeden saati güvenip milyonlar verdim. Bana dedin ki, Yalçın Bey fabrika açılınca ben size para vermeye başlayacağım... Hani nerede bana vereceğin paralar? Bana bugüne kadar on bin lira olsun verdin mi?... Gerçekten de Kasım'a o güne kadar hesap kitap sormadan dört milyon lira kadar para vermiştim. Hammadde alımlarını da katınca bu rakam iki katına yükselirdi. Bana "Ortaya bir eser çıkardım" diyor ama o eserden beş kuruş gelmiyor... Tahminime göre, ben zarfın içine on lira bırakınca Kasım'ın paçaları tutuşmuş ve kendisini ortaklıktan kovacağımı sanmıştı... Onun için de reklâmcım Osman Mortaş'la birlikte arabaya atlayıp benim peşimden İzmir'e gelmişler... Çünkü Osman'ın bana nazı geçerdi... Ama benim fikrim bundan sonra Kasım'a para vermemekti.

O sırada yanımızda bulunan sabuncu Erdal Dalan beni bir kenara çekip "Yalçın'cığım, Kasım yaşlı başlı çoluk çocuk sahibi adam. Fazla kafana takma, bak senden özür diledi dedi... Kasım'la tekrar tokalaşıp öpüştüm ve barıştım. Bu sefer de Osman benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi ve arabanın içine girdik:

— Yalçın gelelim benim meseleye... Gazete ilânlarından bana 750 bin lira borcun var. Bunu halledersen memnun olurum.

Meseleyi anladım. Osman bir şeylerden çekindiği için bendeki parasını acele istiyordu. Kasım'ı da yanımıza alarak Anba Oteli'ne gittik. Otelin lobisinde çay içerken Osman dedi ki:

— Yalçın senden korkuyorum. Yükünü kaldıramayacağın işlere giriştin. Bu durumu bir ay bile devam ettiremezsin. Yol yakınken dönmeni tavsiye ederim. Aksi halde batıp gidersin.

— Sen ne demek istiyorsun Osman? Ben on tonluk bir kamyonum ama on beş tonluk yükü sırtlamış gidiyorum. Ben bu yükü götürürüm

arkadaş...

— Yalçın, benim sana söylemek istediğim, Ankara'da banker sayısı hızla artıyor. Biliyorsun banker olmak serbest. Önüne gelen sahtekâr banker oluyor. Kim fazla faiz verirse halk parasını oraya götürüyor. Eskisi gibi güvenli bir yer arayan kalmadı. Sen, bu durumda ne tedbir alıyorsun?

— İsteyen gelip bendeki parasını çeker, istediği yere yatırır. Bütün müşterilerim gelip de paralarını çekmek isteseler önce elimdeki nakit parayı dağıtırım, sonra da bütün malımı mülkümü satıp onun parasını dağıtırım. En sonunda da elimdeki alacak senetlerini müşterilere ciro ederim. Benim burada açığım taş çatlasa yirmi milyonu geçmez. Bu da, bana borçlu olan kişilerin ödeme yapmamasından kaynaklanıyor.

— Çok haklısın Yalçın ama evdeki hesap çarşıya uymaz. Dikkatli ol.

Ben durumu hemen çaktım. Osman'ın niyeti benim ağzımı arayıp reklâm paralarını alıp alamayacağını öğrenmek. Ben bunları sezmeyecek kadar aptal değilim ama biraz tecrübesizim.

Ankara'ya döndüğüm zaman, onun zarfına da on lira koyduğum için Ahmet abimin bana gücenmiş olduğunu gördüm. Hiç değilse bu hareketi abime yapmamam gerekirdi. Ben hatalı olduğumu bile bile, abimden özür dilemeyi onuruma yediremedim. Ama Kasım konusunda haklıydım. Enver albayım da Kasım zarfı açtığı zaman suratının durumunu bana alaycı bir dille anlatıyordu.

Kasım'ı ve sabun imalâthanesini denetlemeye gittim. Oraya açılıştan sonra ikinci defa ayağımı basıyordum. Kasım beni büyiik saygı gösterileriyle karşıladı ve çalışmalar hakkında bilgi verdi. Fabrikaya yeni aldığımız kimya mühendisi müdüre, Kasım'ın anlattıklarının doğru olup olmadığını sorduğumda doğru olduğunu ima eden bir biçimde cevap verdi... Kendi babam bile fabrikadan depoya ve dükkana sırtında sabun taşıyordu. Babam karda kışta benim iyiliğim için hamal gibi çalışırken Kasım fabrikadaki odasında keyif yapıyordu. Babama rahat etmesini, çalışmamasını söylemek kaç defa içimden geçtiyse de bir türlü söyleyemedim. Arada bir çıkarıp para vermek ve

ona yardım etmek aklıma bile gelmiyordu.

Ben bu sabun işini iyice öğrenmeye karar verdim. Ahmet abime de işi iyice öğrenmesini söyledim. Ancak Kasım bana öylesine yakınlık gösteriyordu ki, kendisine yaptığım son olaydan dolayı üzüntü duyuyordum.

Birkaç gün sonra İzmir'e gidip gazinoyu boşaltacaktım. Yaptığımız anlaşmaya göre orada yaptırmış olduğum sabit dekorları olduğu gibi bırakacak, sadece masa sandalye ve diğer ıvır zıvırı alacaktım. Kasım'a dedim ki, İzmir'e seninle birlikte gidelim... Hem de kıyak bir gece geçiririz...

İzmir'de Etap Oteli'ne yerleştik. Önce bizim pezevenk Ali'yi buldum ve o gece bana, Kasım'a ve avukatıma üç karı ayarlamasını söyledim. Gidip gazinonun eşyalarını boşalttık ve kamyona yükledik... Bu gazino işinin maliyeti bana birkaç milyon liraya ulaşmıştı.

Ali, akşam otele üç bayan getirdi ve bunların İzmir'in en sosyetik ailelerinden olduğunu söyledi. Birinin babasını tanıyordum. Benim payıma düşen Nuran T., sadece spor olsun diye paralı adamlarla düşüp kalkıyordu. Sonunda bir keriz bulunca onunla evlenecekti. Bakalım bu keriz hangi şanslı erkek olacak?

Bunlar Erbakan hocamızın deyimiyle Batı zihniyetli bir aileydi. Bu sosyetik aileler için her şey çok normaldir. Meselâ bunlardan biri hırsızlık yaptığı zaman parayı bastırıp "Kleptomani" raporu alır ve hastalığını sahte raporla belgelediği için adı hırsıza çıkmaz. Ama bir garibana böyle rapor vermezler. Bu yüzden de fakirlere hırsız damgası vuruyorlar, çünkü bunların hiçbirinde ben kleptoman raporu görmedim. Ama hırsızlık yapan eğer sosyeteye mensupsa biraz da formalite icabı, özel doktorlar tarafından tedavi ediliyor.

T. ailesi ve bu gibi ailelerin bayanları başka erkeklerle yatıp kalkınca bunun adına sosyetede "Seks yapmak" diyorlar. Ama gariban bir ailenin kızı bu işi yapınca "Orospu" oluyor... Ben bu aşırı zengin sosyetik ailelere eskiden beri gıcık kapardım. Şimdi kızlarıyla birlikte olduğumuz T. ailesi de bunlardan biriydi. Bunlar sonradan görme

zengindiler. Babalarının İzmir'in çeşitli yerlerinde bir sürü hanları ve mal varlığı vardı. Batı zihniyetinin etkisiyle örf ve âdetlerini ailece unutmuşlardı. Böyle babanın böyle çocukları da otel köşelerinde bizim gibi iş adamlarıyla gönül eğlendirirlerdi.

Nuran Hanım ve diğerleriyle birlikte Etap Oteli'nin restoranına indik. Şahane müzik eşliğinde yemeklerimizi yiyip dans ederken diğer müşterilerin de dikkatini çektiğimi hissediyordum. Garsonlar Banker Yalçın'ın otellerinde müşteri olmasından son derece memnun gözüküyorlar ve bol bol bahşiş alacaklarını tahmin ediyorlardı. Yemek ve dansla karışık güzel bir eğlenceden sonra odalarımızda istirahata çekildik.

Nuran evine telefon ederek sevgili anneciğine bu gece bir kız arkadaşının evinde kalacağım söyledi... Ancak benim kafamda hep bir soru vardı... Acaba Ali bu kadınlarla nasıl ilişki kurmuştu? Sonunda Ali'nin gerçekten hayat kadını olan bazı arkadaşları kanalıyla bunlara çengel attığını ve sadece çok kalburüstü iş adamlarına tanıttığını öğrendim. Bu bayanlar ille de gece cimnastiği yapmak için erkeklerle çıkmıyorlardı. Bazen yemeklerde refakatçi olarak bulunuyorlarmış. Böylece de az adamla temiz iş tutup evlenecekleri paralı kerizin kucağa düşmesini bekliyorlarmış.

Nuran'a banker olduğumu söylediğim zaman hiç şaşırmadı. Ali daha önce kendisine bunu zaten anlatmış. Nuran'ın babası sayın E.T. geçen ay fabrikasını ipotek ederek Kastelli'den yüklüce bir para almıştı. Bu konuyu açınca Nuran "Bizim aile son derece demokratiktir. Kimse kimsenin işine karışmaz" dedi. Bu adamın Kastelli'den aldığı borcu ödeyeceğini hiç mi hiç sanmıyordum.

Kasım ve avukatım o gece birlikte kaldıkları bu kadınların birinci sınıf birer hayat kadını olduğunu zannediyorlardı. Eğer Kasım bunların kim olduğunu bilse, herhalde işi gücü bırakır ve bunlarla arkadaşlığı ilerletmeye çalışırdı.

Ertesi sabah otelden ayrılırken avukatım kendi payına düşen masrafları kendisi verdi. Alman usulü ödeme yapmayı seviyor ve bana yük olmak istemiyordu. Kasım ise sanki ben onun babasıymışım gibi, paraları ödemem için yüzüme bakıyordu. Tabii Kasım'ın bilmemne

parasını bile ben ödedim.

1981 yılının Ocak ayında hem para çekenler hem de yatıranlar çoktu. Para yatıranlar aslında çekenlerden çok daha fazlaydı ve para tahsil etmek için personel yetişmiyordu. O kalabalıkta ben de ne yapacağımı şaşırıp kalıyordum.

Aslında İzmir'i çok seviyor ve orayla bir bağlantım olsun istiyordum. Bunun için İzmir'de de bir bankerlik şubesi açmaya karar verdim ve havayı koklamak için Prof'la Hasan'ı yanıma alarak İzmir'e gittim. Dönüşte Ankara uçağında yer olmadığı için İstanbul üzerinden geldik. Ancak Ankara uçağı rötarlı olduğu için Yeşilköy Havaalanı kafeteryasına girdik... Burada bir de ne göreyim, bizim Piç Yaşar'ın arkadaşı Derviş oturmuyor mu?... Derviş'le beni Adana'da Piç Yaşar tanıştırmıştı. Nestle çikolatalarının pazarlamacısı olan Derviş'in üzerine bir başka adam herhalde ağız kalabalığı ve üçkağıtçılık yönünden gelmemiştir.

Derviş'in çantasından çikolata hiç eksik olmaz. Öyle bir satıcıdır ki, traş olduğu berberi bile gargaraya getirip çikolata satar ve traş parasını bedavaya getirir. Uçak yolculuklarında ise hosteslere çantasından çıkardığı çikolataları hediye eder. Derviş aynı zamanda çok içki içerdi ve hele uçağa bineceği zaman çok korktuğu için tam anlamıyla zom olurdu.

12 Eylül sonrasında bir THY uçağı Diyarbakır'a kaçırılmıştı. O uçakta bizim Derviş de varmış. Hosteslere yine çikolata falan ikram etmiş. Birazdan hostes Derviş'in yanına gelip de "Beyefendi uçağımız kaçırıldı" deyince Derviş de demiş ki "Kızım sana çikolata ikram ettik diye sen de bizi makaraya mı alıyorsun?". Ama bakmış ki birazdan hava korsanlan bağınp çağırmaya ve kadınlara "Başınızı örtün" diye emir vermeye başlamışlar, bizim Derviş korkudan altını ıslatmış... Hava korsanlarına "Aman abim, gözünüzü seveyim bana dokunmayın" diye bağırıyormuş.

Birazdan bizim uçağın hava muhalefeti yüzünden kalkmayacağını anons ettiler. Bizde otobüse binip terminale gittik. Yolda Derviş'in sohbetine dayanamayıp onun otelinde kalmaya karar verdim.

Derviş, Piç Yaşar'ın, Piç Yaşar da Derviş'in arkasından hep atıp tutarlardı. Ama yüz yüze geldiklerinde "Ooo canım kardeşim, Oooo sevgili arkadaşım" ayağına yatıp birbirleriyle kucaklaşırlardı. Derviş hemen Yaşar'ın arkasından atıp tutmaya başladı.

— Yalçın'cığım, Yaşar'a boşuna "Piç" dememişler. Üçkağıtçının Allah'ıdır...

— Lan Derviş, doğuda bir lâf vardır... Yiğit, yiğidi gözünden tanır derler. Sen de yiğit olduğundan Yaşar'ı hemen tanımışsın.

— Abi yani şimdi sen bana üçkağıtçı mı demek istedin yan?

— Estağfurullah Derviş...

— Ulan bu Yaşar gibisi daha memlekete gelmedi be... Herif sahte Omo satıp milleti dolandırdı... Sonra sahte Gripin yapıp aynı numarayı çekmiş. Bir jilet fabrikasını da dolandırmış. En son da, geçenlerde bir Yahudi'yi tokatlamış. Şimdi sen onunla beraber oluyormuşsun. Korkarım sana da bir üçkağıt açar bu herif ...

Derviş konuştukça ben içimden gülüyordum... Çünkü benzer şeyleri onun için de Piç Yaşar anlatıyordu... Ertesi sabah uçağa binip Ankara'ya geldik. Yolda Derviş bana dedi ki:

— Abi bana senin imalâttan iki kamyon sabun ver, yanıma da güvendiğin bir adamını koy, bu sabunlan Adana'da gidip satayım. Orada benim depom var. Faturayı senin adamın kessin, parayı da o alsın. Bana da biraz avanta kalır.

Derviş pazarlamacı olduğu için bu teklifini kabul ettim. Bizim imalathâneden, iki büyük kamyon kiraladık ve 24 ton sabun yükleyip Adana'ya yola çıkardık. Ben sabunları satması için bizim Hasan'ı da Adana'ya yolladım. Sabunlar satıldıktan sonra ben de gidip Derviş'le hesabı kesecektim.

Derviş gittikten sonra Kasım bana "Yalçın Bey, Adana pazarını iyi kullanabilirsek epeyce para kazanırız" dedi. Bu sözler bana moral verdi. Hasan üç gün sonra telefon açtı ve otelde beklediğini ve hiçbir sabun satışı olmadığını söyledi.

Holdingde faaliyetler normal olarak devam ederken Genel Koordinatörüm Özkaya Akçağlar, şubat ayında para sıkıntısı çekeceğimizi söyleyip “Biraz taze kan gerekecek” dedi. Vergi ayının yaklaşması nedeniyle piyasada para darlığı olabilirdi. Bize borcu olan esnaf ve tüccarlar da bu yüzden ödeme güçlüğüne düşebilirlerdi. Ayrıca şubat ayı 28 çekiyordu, oysa senetlerin üzerinde 30 ve 31 tarihleri vardı. Yani Mart ayı başlarında bu günlerin faizi de ayrıca ödenecekti... Bir hesap çıkarttık ve gördük ki, şubat ayının son günleriyle mart ayının ilk günlerinde sekiz milyon lira faiz ödememiz gerekiyor. Eğer beklenmeyen bir durum olmazsa bu parayı biraz sıkışarak da olsa ödeyebilirdim.

O ara Hasan, Adana’dan tekrar aradı. Sabunlar aradan birkaç gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ satılmamış, Hasan da otelde borçlanmış durumda rehin kalmış. Hemen Kasım’la birlikte Adana’ya gittik:

— Ne oldu lan Hasan?

— Valla Yalçın, bu adam üçkağıtçı... Sabun mabun sattığı yok. Beni de devamlı oyalıyor.

— Olur mu lan? Gidelim yanına, ben onu gösteririm.

Üçümüz gidip Derviş’i bulduk ve lâfı hiç uzatmadan sabunları geri aldım. Sattığı bir miktar sabunun parasını da bana vermedi. Bunları senet olarak aldım.

Otele döndüğümüzde Hasan’ın hesabını kapadım. Hasan orada birkaç gün içerisinde her gün bir şişe rakıyı iyi etmiş, yemiş içmiş... Hesabı korkunçtu. “Sağlık olsun” deyip paraları ödedim. Adana macerası

bana en az yüz bin liraya patlamıştı ve karşılığında hiçbir kazancım yoktu... Kabahat bendeydi...

Ocak ayının son günlerinde para yatırma işleri çok durgunlaştı. Bu arada birçok batmış esnafın ve üçkağıtçının yüksek faiz vererek banker olması da benim işlerimi çok önemli ölçüde engelliyordu. Piyasada ne denetim vardı, ne bir şey... Piyasada mutlaka bir denetim olması gerekirdi ama hiç yoktu. Banker olan bu üçkağıtçı tiplerin bazıları gelip benden de para istemişlerdi ama vermemiştim. Keşke beni de denetleseler... Bütün hesaplarım meydanda. Alıp sattığım paralar defterimde kayıtlı... Banker olmak o kadar kolay bir iş ki... Bir kahve açmak için bile emniyet tahkikatı yapılıyor, banker olmak için ise Belediye Ölçü Aletleri Müdürlüğü'ne gidiyorsunuz.

Yok mu bu devletin Maliye Bakanlığı, Defterdarlığı, Valiliği? Belediye ölçü aletleriyle bankerliğin ne ilgisi var? Terazi mi kontrol ettiriyoruz? Ankara Valiliği, Belediyeye gönderiyor, 740 lira da harç parası verdiniz mi banker oluyorsunuz. Ondan sonra aç bir büro, bir telefon bul, iki de fıstık sekreter buldun mu vaziyet tamamdır. Tabelaya da "Banker Şaban oğlu Şaban" diye yazdın mı, gelsin emekliler, gitsin dullar yetimler...

Böyle sorumsuz davranışların bize de çok büyük zarar vereceğini biliyorum ama ne yapayım? Eğer gazetelere koskoca bir ilân verip de "Ey vatandaş, şu şu şu bankerler üçkağıtçıdır, dolandırıcıdır" desem o zaman ben de yandım demektir. Çünkü batarsak Allah'ın izniyle hep birlikte batacağımızı biliyorum... Bu sorumsuz gidiş konusunda banker Uğur Tokbay'la konuştuk. Gerçi daha önce kendisiyle kavga etmiştik ve birbirimizi karşılıklı olarak üçkağıda getirmiştik ama sonra barıştık. Uğur Bey bana dedi ki "Yalçın, benim şu odacım okuma yazma bilmiyor. Şimdi ben onun adına bir banker şirketi açsam ve ben de o şirketin müdürü olsam, odacım hiç ortada gözükmeden millet gelir bana parasını yatırır. Sonra da ben müdür sıfatıyla buradan istifa ederim ve gazetelere ilân verip falanca bankerlik şirketiyle hiçbir ilgim kalmadığını duyururum. Bu durumda halk hiçbir hak iddia edemez. Bu işin boku yakında fena çıkacak. Yakup abi (Başak Ticaret) de çok ciddi kaygı duyuyor ama yapacak bir şey yok ki... Atı alan Üsküdar'ı geçti. Tahmin ediyorum bir süre sonra piyasada epeyce eleme olacak". Uğur Bey haklıydı.

ŞUBAT 1981

Ankara haddinden fazla soğuktu. Tahminime göre, bu soğuk havalar nedeniyle para yatıranların sayısı büyük ölçüde azaldı. Ama üç bin lira bile olsa, vatandaş taa nerelerden gelip faizini gününde alıyor.

Hayat Hanım'la aramız pek iyi değil. Geçenlerde kendisine verdiğim fazla mesaî cezası nedeniyle bana kırılmış. Aramızda hiçbir yakınlaşma olmuyor. Halbuki onu çok seviyorum... Ben bir yakınlaşma için fırsat ararken bir de başıma bu nişan işi çıktı. Artık mecburen nişanlanacağım.

Sabuncu Erdal Dalan Ankara'ya geldi. Kendisini sabun fabrikama götürdüm. Tesisleri beğendi. Orayı gezerken ben sigaramın izmaritini sabun kazanının içine attım. Erdal Bey de bana çok kızdı ve dedi ki "Benim fabrikamda birisi sabun kazanına sigara atsa veya tükürse emin ol ki döverim. O kazan senin ekmeğin... Onun içine sigara atılır mı?". Ben de çok utandım.

6 Şubat 1981

Ahmet abim bugün Mine ile evleniyordu. Nikâh nedeniyle öğleden sonra iş yerlerimi tatil ettim... Mine benim bankerlik işimdeki ilk personelimdi. Bana büyük yardımları dokunan dürüst bir insandı. Ahmet abim de benimle birlikte çalışıyordu. Demek ki ilk sekreterim Mine artık benim yengem oluyordu. Abimin, Mine ile evleneceğini duyunca fena halde kızmış ve onu işten bile kovmuştum. Birbirimizle sık sık kavga ettiğimiz Ahmet abim de böylece evlenmiş oluyordu. Gelinle güveyi, BMW makam arabamla nikâh dairesine ben götürdüm. Gerçi ehliyetim yoktu ama sürekli araba kullanmaya başlamıştım. Ehliyet alacak kadar zamanım yoktu. Arabanın ruhsatı içinde her zaman bin lira bulunduruyordum ve kontrollarda "Buyurun efendim ehliyetimi" deyip içinde bin lira bulunan ruhsatı uzatıyordum. Başıma hiç iş açılmadı.

Nikâha, sözlüm Cemile ve ailesi de geldi. Ben misafirleri uğurlarken

herkes "Darısı başına Yalçın" diyordu. Ben de içimden “Cemile olacaksa hiç olmasın” diyordum. Ciddiyeti ve çalışkanlığı ile birçok müşterimin kalbini kazanan Ahmet abime maalesef en ufak bir evlenme hediyesi almadım. Halbuki birçok hayat kadınına çuvalla para yediriyordum. Kendi öz abime aslında en az bir daire veya araba almam gerekirdi ama bu büyük eşşekliği de yapmış bulundum. Ertesi sabah büroya geldiğimde bazı bayan personelin bana bir şey söylemek istediğini anladım. Birbirlerine bakıp bakıp gülüyorlardı. Hayat Hanım’a sordum:

— Bir şey mi var Hayat Hanım?

— Evet Yalçın Bey ...

Sonra Tülay Hanım’a döndü ve “Tülay, sen söyle” dedi. Tülay Hanım’ın yüzü iyice kızarmıştı:

— Yalçın Bey sizi İzmir’den Nuran Hanım diye birisi aradı ve mutlaka aramanızı söyledi. Bir şey daha söyledi ama söylemekten utanıyorum.

— Ne dedi yahu? Meraktan çatlatacaksınız beni...

— Eee, nasıl söylesem... Yani... Şey... Çocuk mu bekliyormuş ne...

Tülay Hanım bu sözleri söylerken benim de yüzüm utancımdan kızarmıştı. Vay alçak Nuran vay... Hem böyle bir atraksiyon yapmış, hem de bunu benim sevdiğim Hayat Hanım’a söylemişti... Hemen odama geçip İzmir’i aradım. Karşıma önce annesi çıktı, sonra Nuran'ı verdi...

— Alooo, Yalçın sen misin sevgilim?

— Evet benim... Sen mi aradın bu sabah beni?

— Evet canım... Bir dakika kapatma da öbür odadaki telefona geçeyim... Sevgilim sabah seni bulamayınca durumu sekreterine söylemek zorunda kaldım. Senden çok özür dilerim... İnşallah yanlış bir şey yapmamışımdır.

— Yooo... Hiç yanlış olur mu... Yalçın'dan hamileyim demişsin. Herhalde bizim kızlarla kafa buldun.

— Hayır hayır... Kafa falan bulmadım. Söylediğim doğrudur.

— Neeee... Benden haaa... Kızım sen git de kendine başka bir enayi bul... Benim alnımda enayi mi yazıyor? Yoksa Yeni Rakı mı yazıyor da kafa buluyorsun...

— Aaaa Yalçın, ben de seni dürüst bir insan bilirdim. Ben bunu seninle evlenmek için falan söylemiyorum ki... Sadece haberin olsun dedim.

— Bak kızım, sen o etrafındaki pezevenklere git de onlar sana bir keriz bulup yamasınlar... Bir daha da beni rahatsız edersen seni duman ederim lan Allahsız karı... Personelimin yüzüne bakacak halim kalmadı senin yüzünden lan... Haydi yallah...

Telefonu hemen kapadım. İzmirli büyük iş adamının kızı Nuran iyi bir balık yakaladığını zannetmişti ama oltasının ucuna balık değil pabuç takıldı. Ben böyle numaraları yiyecek adam mıyım?... Bu olayı Hayat Hanım'ın duyması benim için çok kötü oldu. Artık onun indinde kendimi biraz zor temize çıkarınm. Bana nasılsa inanmaz.

Bu arada Sancak gazetesi ve bu gazetenin sahibi Salim Taşçı ile de ilişkilerim son derece iyiydi. Hatta ben sağda solda ufak ufak, bu gazetenin benim olduğu söylentilerini yayıyordum. Atatürkçü aylık Sancak gazetesinin her nüshasında Yalçın Holding'in ve tanıdığım bazı firmaların ilânları çıkıyordu. Bunlar arasında özel terzim tüccar terzi Ruhi de vardı. Tabii bu ilânların parasını ben veriyordum.

Sancak gazetesinin Şubat 1981 sayısındaki manşet şöyleydi: Sen Ben Yok... Biz Varız! Bu manşetin hemen altında Atatürk'ün büyük bir resmi, yanında babam Ali Doğan'ın küçük bir resmi var... Kocaman başyazı, benim de kurucusu olduğum Kemalist Atılım Birliği Başkanı Baha Vefa Karatay tarafından yazılmış. Başlığı "Dönmek Değil, İlerlemek". Onun yanında büyük bir çerçeve içerisinde büyük bir yazı daha... Başlığı "Sayın Devlet Başkanımız Orgeneral Kenan Evren Diyor ki".

İkinci sayfada "Kemalist fikir gazetesi Sancak. Sahibi Salim Taşçı, Başyazarı ve Genel Yayın Yönetmeni Baha Vefa Karatay, Halkla İlişkiler Müdürü Yalçın Doğan".

Dördüncü sayfada tüccar terzi Ruhi'nin çeyrek sayfa ilânı... onuncu sayfada yine çeyrek sayfalık başka bir ilân: "Yalçın Sabun Sanayii... Çamaşırda, Banyoda, Bulaşıkta... Renkli, Kokulu". Bunun gibi birkaç ilân daha...

Veee sayın okuyucular şimdi sıkı durun... Gazetenin dördüncü sayfasında "Diyor ki" başlığı altında bendeniz Yalçın Doğan'ın imzasıyla çıkmış bulunan bir yazı... Yani benim yazım... Aynen şöyle:

Beşikte sallanırken anam, Atatürk'ün sevdiği şarkıları-türküleri üflemiş ninni yerine. Daday'ın Davut köyünde Ali Doğan'ın harf inkılâbı sırasında bir tahta üstünde samanlıkta etrafına "Gelin, gelin... Yeni yazıları öğrenelim" dediğini anlatırlar. O ölümsüz lider öylesine bir lider ki, kalemim dur diyordur. O, yazılara sığmaz. Tarihe sığmamıştır. O zaman Atatürk'ün birkaç vecizesini sıralamaktan öte gidemiyorum.

Uygarlık öyle bir ateştir ki, ona aldırış etmeyenleri yakar ve mahveder. Uygarlığın coşkun seli karşısında direnmek beyhudedir. O, gafil ve itaatsızlar karşısında çok amansızdır. Dağları delen, semalarda uçan, göze görünmeyen zerrelerden yıldızlara kadar her şeyi gören, aydınlatan, tetkik eden uygarlığın karşısında, kudret ve yüceliğinde eski zihniyetlerle, ilkel hurafeyle yürümeye çalışan uluslar mahvolmaya veya hiç olmazsa esir olmaya ve aşağılanmaya mahkûmdurlar.

Dünyada her şey için, uygarlık için, hayat için, başarı için, en hakiki mürşit ilimdir, fendir. İlim ve fennin dışında mürşit aramak gaflettir, doğru yoldan sapmaktır.

Türkiye'de Türkiye'den başka bir şeyi düşünmemek gerekir.

Bir sosyal toplumun bekâ ve saadeti ancak emelde ve isteklerini elde etmede, tam birlik halinde bulunmasına bağlıdır.

Aziz Atatürk'üm seni anlamak, seni düşünmek, seni duymak, seni dinlemek ne güzel. Senin yolunda yürüyebilmek ne şeref.

Aslında ben olsam bu yazıyı "Ne mutlu Türk'üm diyene" diye haykırarak bitirirdim ama ne yazık ki yazıyı ben yazmamıştım. Salim Taşçı eksik olmasın, benim adıma yazıp güzel bir kıyakçılık yapmış ve imzamı kullanmıştı. Tabii bir gazetede benim yazımın çıkması çok hoşuma gitti. Böyle yerlerde ben yazmasam bile sık sık yazılarım çıkarsa müşterilerimin bana duyduğu saygı ve güven artardı. Belki ileride ben de büyük bir yazar olabilirdim. Zaten hem gazeteci, hem de yazar olmayı çok istiyordum.

Cemile ile 17 Şubat 1981 günü Marmara Oteli'nde nişan törenimiz yapılacaktı. Türk büyüklerinden büyük devlet adamı ve Atatürkçü insan sayın Turhan Feyzioğlu'ndan rica ettim ve o gece nişan yüzüklerimizi takmayı kabul buyurdular. Nişan davetiyelerini dağıttım. Bütün bakanlara ve hatta Sayın Başbakan Bülend Ulusu'ya davetiye gönderdim. Gelmeseler bile herhalde nezaket icabı bir tebrik telgrafı gönderirler, ben de bunları bütün davetliler önünde okutunca prestijim bir kat daha yükselirdi, Özkaya Akçağlar nişan salonundaki protokolü ayarladı, kimin nereye oturacağını falan önceden saptadı.

17 Şubat 1981

Bugün 19 yaşımda oluyorum. Bu benim için aslında bir nişan değil, doğum günü kutlaması olacak. Tüccar terzi Ruhi'ye nişan için çok güzel bir elbise diktirmiştim. Davetliler yavaş yavaş salonu

doldurmaya başladılar. Kemalist Atılım Birliği Başkanı'na özel bir masa tahsis etmiştim. Tabii en önemli misafirim sayın Feyzioğlu idi. Onları aynı masaya oturttuk. O masada ayrıca Sancak gazetesi sahibi Salim Taşçı, BMW arabasını satın aldığım Balâ Jandarma Komutanı Yüzbaşı Adem Bey ve bazı iş adamlarıyla emekli subaylar vardı. Müşterilerimin bir kısmını da nişana davet etmiştim. Marmara Oteli tıklım tıklım doluydu.

Yüzüklerin takılması için Turhan Feyzioğlu ayağa kalktı ve veciz bir konuşma yaptı. Yüzüklerdeki kurdelayı kesme işine gelince sayın Feyzioğlu "Bu iki genci birbirinden ben ayırmayayım. Bunu bir bayan keserse daha iyi olur" diye de espri yaptı. Kurdelayı büyük abimin eşi Kamuran yengem kesti. Feyzioğlu'nun veciz konuşmasından sonra salon alkışlarla inledi. Ben, Turhan Feyzioğlu'nu, milliyetçiliğini hep koruduğu için ortaokuldan beri çok severdim. Kısmet bugüne imiş... Eğer bugün aramızda Ferruh Bozbeyli ve Bülent Ecevit de olsalardı daha çok sevinecektim.

Sıra, gelen tebrik telgraflarının okunmasına gelmişti. Gönüllü bir spiker sahneye çıkarak bunları okumaya başladı. İlk okunan telgraf Başbakan Bülend Ulusu'dan geliyordu. Bütün salondan "Vay beee... Helâl olsun Yalçın'a... Demek ki Başbakan'ı bile tanıyor" sesleri yükseldi... İkinci telgrafı ekonomimizin temel direği, iş bitirici Turgut Özal göndermişti. Bu telgraf da salonda "Aaaaa... Vay beee" seslerinin yükselmesine neden oldu. Sonra diğer bazı büyüklerimizin nazik tebrik telgrafları okundu... Bu arada bazı iş adamları da telgraf göndermişlerdi. Bunların arasında bizim İzmirli Nuran'ın babası da vardı.

Bundan sonra Ersan Erdura ve Fatoş Balkır gibi tanınmış sanatçıların programı başladı. Ben masaları dolaşıp herkesle tek tek ilgileniyordum. Gelenlerin çoğu emekli ve muvazzaf subaylardan oluşuyordu. Böylesine kalburüstü bir topluluk herkesin dikkatini çekmişti.

Aslında benim doğum günümü kutlamak için düzenlediğim bu nişan törenine personelimden sadece Hayat Hanım gelmemişti. Keşke bu gece Turhan Feyzioğlu benimle Hayat Hanım'ın nişan yüzüklerimizi takmış olsaydı... O zaman ne kadar mutlu olurdum...

Göstermelik nişan törenime birkaç ilginç konuk daha çağırmıştım. Ankara'nın tanınmış kadın tüccarı Kürt Leman ve kızları da o gece benim davetlimdiler... O gece Marmara Oteli'nde bir alem yapmaya karar vermiştim. Bir ara Leman Hanım'ı masasında ziyaret ettim ve kulağına "Yanındaki sarışın benim" diye fısıldadım. O da gülerek başını salladı... Bu gece ayrıca Prof ve Hasan'a da bir kıyak yapacaktım. Leman'ın yanındaki kızlardan kendileri için beğenmelerini söyledim... Hasan da resepsiyona benim istediğimi söyleyerek üç oda ayırttı.

Doğum günümü kutladığım nişan törenim, sokağa çıkma yasağı nedeniyle erken sona erdi. Misafirlerimiz ve sözlüm evlerine gittikten sonra Prof, Hasan ve ben kızları alıp önce benim odama çıktık ve biraz içki içtik. Sonra kızlara şarkı söylettirdim. Gece yarısından sonra üç çift, odalarımızda istirahata çekildik.

Bugün 17 Şubat 1981... Ben 19 yaşımda olmuştum... Bakalım 19 yaşım bana neler getirecek, başıma ne işler açacaktı... O günden itibaren neler olacağını, beni nelerin beklediğini hiç mi hiç bilemiyordum. Zaten bunu kim bilebilir di ki?... Bildiğim bir tek şey vardı... Ben bir yerlere doğru koşup gidiyordum... Çevremdeki herkes, sanki bana "Koş Yalçın koş" diye bağırıyordu. Ama hiç kimse "Nereye koşuyorsun Yalçın?" diye sormuyordu.

Beş parasız bir insanken, bir yıl içerisinde holding sahibi, bir banker olmuştum ama henüz bankerlik ruhsatım yoktu... Artık Çaycı Yalçın gitmiş, onun yerine Yalçın Bey gelmişti. Vatandaşın paracıkları diğer bankerlere olduğu gibi bana da akmaya devam ediyordu.

Kendimi bildiğim günden beri çok büyük ve çok zengin bir iş adamı olmayı düşlemiştim. Bu amacıma ulaşmak üzereydim. Önümdeki karanlık perdeyi 18 yaşımda yırtmıştım. Saltanatım tam 22 ay 15 gün sürecek, aynı karanlık perde büyük olaylardan ve maceralardan sonra 19 yaşımda kapanacaktı. Perdenin kapanmasına az kalmıştı...

Ancak olaylar ve başıma gelenler bitmeyecek, perdenin kapanmasından sonra da devam edecekti...

Hızır: Hızlı gittin oğlum... Biraz dinlen bakalım. Yeni müşterilere hazırlan. (Seyircileri göstererek) Bak, o kadar millet para yatırmak için yine de seni bekliyor.. (Seyircilere) Ne dersiniz? Banker Tanker sağlam, değil mi?... Tam para yatırılacak adam ha?.. Yaaa, şimdi bazılarınız dudak büküyor. Önünde kuyruk olurken iyiydi ama... İkinci perdede sizi de göreceğiz bakalım... Aaaahhh ah... Ağlayalım mı, yoksa gülelim mi halimize?... Haydi, ikinci perdede buluşuruz.

Evet sevgili okuyucular, birinci kitabımız burada bitti. Ancak Yalçın'ın, Prof'un, Piç Yaşar'ın ve diğerlerinin maceraları henüz bitmedi. Yalçın ve şürekâsıyla ikinci kitabımızda yeniden buluşmak umuduyla...

Emin Çölaşan, Mart 1985

Milliyet Yayınları'nın Notu

Yalçın'la haberleşmek ve kendisinin, kitabın giriş bölümünde yakındığı yalnızlığını gidermek isteyen okuyucularımız mektuplarını Emin Çölaşan aracılığı ile gönderebilirler.

Emin Çölaşan: Milliyet Gazetesi İzmir Cad. 37 Kızılay-Ankara.

Bu Kitap Nasıl Yazıldı?

Yalçın Doğan'dan gelen mektuplardan birkaç bölüm:

...Emin Ağbi sizden uzun zamandır beklediğini haberi alınca çok serindim. Size "Ağbi" diye hitap ediyorum, çünkü ilk defa birinden yardım istedim. Siz de bu yardımı esirgemediniz. Esirgemediğiniz gibi, bana gerçek tavsiyelerde bulundunuz. Ağbi, ben yazdıklarımda gerçek dışı olaylara kesinlikle yer vermiyorum. Tamamen gerçek. Hayal ürünü yok. Yaşadığım tüm gerçekleri yazıyorum. Yaşamış olduğum gerçekleri açıklarken bazı bölümleri yüzünden de kendi kendime "Niçin böyle yaptım, yapmamalıydım" diyorum. Ama yazmaktan imtina etmiyorum. Bana büyük bir güç ve moral verdiniz. En iyi şekilde yazmaya devam edeceğim...

...Yazdıklarımda çok üst düzeyde kişilerden bahsedeceğim. Bu bahsettiğim kişiler bu durumu duysalar burayı mekân tutarlar. Bugüne kadar kapımı aşındırmayanlar, hal hatır sorup maddi manevi yardımda bulunurlar...Çünkü mecburlar. Beni idare edenler şimdi hatırı sayılır servete sahipler...Ben ise burada bir paket düz kağıdı nasıl alacağımı kara kara düşünüyorum...

...Benim kurmaylarım eski bakanlardan, emekli albaylardan ve müsteşarlardan oluşuyordu. Koskoca adamlar "Masayı ters çevirin öyle kalsın" desem "Tensip buyurdunuz, zatışahanelerine biz de öyle diyecektik" diyorlardı. Eşlerine dostlarına beni tanıtmaktan büyük mutluluk duyarlardı. İşte böyleydi Emin ağbi... 22 ay 15 gün bir sürü kokuşmuş bürokratla geçti bankerliğim.

...Hakimler ve savcılar bu kitabı okuyunca bankerleri daha iyi tanırlar. Verdikleri cezaların çok az olduğunu anlarlar. O da bankerine göre...Size gönderdiğim bölümlerde bankerlerden de bahsedeceğim. Hepsi birer dolandırıcılık makinası. Beyinleri hiçbir zaman akılcı yatırımlara yönelmedi. Tabii içlerinde dürüst olanlar var. Onları da anlatıyorum...

...Ağbi şuna inanıyorum ki bitince çok güzel bir eser olacak. Bu kitabın yayınlanmasından binlerce kişi memnun kalacak. Kitap yayınlanırsa Kenan Paşa da okur. Beni çok merak ediyormuş. Ayrıca halk ve bankerzedeler de gerçeği öğrenmiş olur...Not: Ağbi acaba af konusu ne oldu? Bir malûmatınız olursa bildirmenizi rica ederim...

...Ağbi oradaki yaşantımı da ayrıntılı olarak vereyim mi, yoksa daha sonrasını özet halinde mi yazayım? Yoksa bildiğim gibi mi yapayım? Cevabınızı en kısa zamanda bekliyorum...

...Siz de takdir edersiniz ki şahane bir eser meydana gelecek. Bu 38 sayfalık bölümde kırmızı kalemle işaretlemiş olduğunuz tarih ve soruları ekteki sayfada, sayfa ve satır belirterek yanıtlıyorum...

...Emin ağbi, tavsiyelerinize uyarak yazıyorum. Sakın gecikiyor sanmayın. Şimdi size kırk sayfalık bir bölüm daha gönderiyorum. Moralim biraz bozuktu, onun için yavaş çalışabildim...

...Cezaevinden çıktığım zaman yeni bir çevre oluşturacağım. Doğruluk ve dürüstlük simgesini kendime slogan seçeceğim. Bu kitaptan sonra okuyucular arasında belki bana mektup gönderen olur. İşte en büyük mutluluk benim için bu olur. Hep burada hayal ediyorum. Bu kitabı okuyan acaba benimle dost olmak amacıyla mektuplaşır mı? İnşallah bu isteğim gerçekleşir... Emin ağbi, öyle yalnızım ki...Kendi anam babamdan başka hiçbir dostum yok. Hiç kimse bana bir mektupla bile "Geçmiş olsun" demedi. Benim tek amacım bu kitap yayınlandıktan sonra benimle dost olmak isteyen var mı, yok mu? Olacak mı, olmayacak mı? Belki bin okuyucudan biri bana mektup yazıp dost olmak ister. Ben de yatacağım günleri mektup yazıp mektup beklemekle geçiririm...